

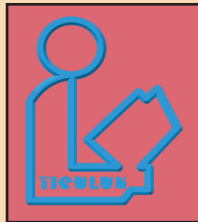
PHẠM CAO CÙNG
KỶ PHÁT
GIẾT NGƯỜI

**THÁM
Ử KỶ
PHÁT**

KỶ PHÁT GIẾT NGƯỜI

PHẠM CAO CÙNG

Phát tiến dần lại phía chúng tôi... Và chàng se sẽ nói :

- Trời ơi, Cúc của tôi !

Nhưng chỉ một phút qua, chúng tôi đã thấy Phát biến đổi. Chàng quay lại phía Cúc, lẩm nhẩm như khấn thầm rồi chậm chạp với tay lấy bức cổ họa...

Tiến đến bên chúng tôi, chàng khe khẽ nói :

- Mọi sự nhờ các anh khu xử ổn thỏa, tôi phải tìm cho được Hoàn nội ngày hôm nay !

Và không đợi chúng tôi nói gì thêm, Kỳ Phát lão đảo bước ra ngoài...

Tôi và Trúc Tâm chia nhau mọi việc. Trúc Tâm thì lo việc đối với các nhà chức trách, tôi thì lo tính đến việc ma chay cho Cúc vì ông Huyện Vinh, chồng Cúc, không có họ hàng thân thuộc nào cả. Trước tôi cứ tưởng thế nào Kỳ Phát cũng về đưa Cúc ra đến tận chỗ ở cuối cùng, nhưng không, ma chay đã ba hôm mà tôi vẫn không hề thấy bóng Phát hay Hoàn đâu cả... Và đến hôm thứ tư, khi tôi ở nhà in về thì đã thấy có một bức thư của Phát để lại. Tôi xin chép đúng bức thư đó ở đây để thay cho đoạn kết của vụ án ghê gớm, rùng rợn này :

5 | Kỳ Phát Giết Người

«Chắc anh không thể đoán ra được tôi tìm thấy Hoàn ở đâu ! Tôi tìm thấy Hoàn ở một cái hang tại chùa Hương Tích anh ạ ! Anh hiểu rồi chứ, Nam thiên đệ nhất động chẳng phải Hương Tích là gì... Còn ngọn núi Điều Sơn thì tức là núi Sáo... Ngọn núi có đền thờ anh chàng đi đánh bầy chim sáo mà có dịp, anh tới bên Đục Khê, hỏi những người lái đò ở đây họ sẽ chỉ cho anh thấy ngay...

Hôm nay tôi và Hoàn, sau khi ra thăm mộ Cúc đã lại tìm anh, nhưng không gặp... Chúng tôi lại phải ra tàu ngay nên không kịp đợi... Và lại, chúng ta có gặp nhau chỉ như càng thấy hiện rõ lại cảnh ghê gớm mà thôi... Trời ơi, tôi đã có tội tình gì ! Mà quả thực, tôi không ngờ, tôi có ngờ đâu rằng trước khi Cúc đưa súng cho tôi nòng đã lắp đạn vào súng. Tôi vẫn yên trí rằng đó chỉ là khẩu súng không có gì hết như hôm trước tôi vẫn mang theo... Khi thấy tôi vất súng cho kẻ địch, có lẽ Cúc lo sợ quá, mà không dám nói ra. Và đến khi thấy tôi bị bắn thì Cúc hy sinh mà cứu tôi...

Anh ơi, đời tôi từ nay cũng chỉ còn biết hy sinh mà đền đáp lại tấm tình của Cúc... Cúc nói phải đó, Hoàn sẽ là con tôi... Tôi sẽ yêu Hoàn như yêu Cúc !

Người bạn đau khổ của anh :

KỲ PHÁT !»

MỤC LỤC

Chương 1 - Tình Cũ Nghĩa Xưa	4
Chương 2 - Một Bức Thư Của Người Yêu Kỳ Phát Nhưng Chẳng Phải Là Bức Thư Tình	12
Chương 3 - Một Vụ Bắt Cóc	26
Chương 4 - Một Ông Già Thóc Mách	38
Chương 5 - Ông Già Mỗi Lúc Một Thêm Kỳ Dị	47
Chương 6 - Một Bá Cáo Việc Riêng	58
Chương 7 - Ông Già Xem Tướng Số	70
Chương 8 - Một Làn Mừng ... Hụt	91
Chương 9 - Một Bức Họa Cổ	117
Chương 10 - Một Chiếc Đũa, Một Nhát Dao	149
Chương 11 - Từ Bức Họa Cổ Đến Bài Đề Vịnh	163
Chương 12 - Đến Kỳ Phát Cũng Không Học Được Chữ Ngờ	177

Chương 1 - Tình Cũ Nghĩa Xưa

C húng tôi ngồi im lặng đã lâu.

Kỳ Phát thì ngả dài trên chiếc ghế dựa, nhìn lên trần nhà, theo làn khói thuốc lá thơm trắng nhạt. Tôi thì chăm chú nhìn Phát, cố ý đoán xem trong trí anh chàng trình thám có kỳ tài ấy, hiện giờ đang nghĩ ngợi gì. Bên cạnh nhà, tiếng cãi cọ của đôi vợ chồng trẻ cũng im dần, có lẽ đã thấy khuya, cả hai đều đồng ý nên đình cuộc khẩu chiến cho hàng xóm được yên ngủ vì lúc bấy giờ đã quá 11 giờ khuya rồi.

Tôi bỗng hỏi Kỳ Phát :

- Thế nào, anh vẫn nhất định không lấy vợ à ?

Kỳ Phát giật mình, quay nhìn tôi rồi mỉm cười :

- Lấy ai, mà ai lấy ?

Tôi cũng cười :

- Thiếu gì người cơ chứ ! Cứ theo ý tôi nghĩ thì cứ cái tài anh, biết bao nhiêu là cô con gái kính phục, mà từ cái kính phục đến cái mến yêu rất gần...

Kỳ Phát ung dung gạt tàn thuốc lá rồi chậm rãi bảo tôi rằng :

- Anh tưởng tượng như vậy chứ trong đời tôi chưa hề thấy thế, một chứng cứ là... từ trước đến nay, nào đã có ai thèm lấy tôi đâu ?

Tôi cãi :

- Tôi lại có chứng cứ, trái lại như Tuyết Khanh chẳng hạn, đã chẳng muốn lấy anh là gì ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Thế nhưng cuộc hôn nhân ấy có thành đâu ?

- Không thành là tại vì anh không muốn.

Kỳ Phát lặng im một lát, hút luôn mấy hơi thuốc lá dài, lâu lâu mới gạt đầu mà bảo tôi rằng :

- Kể ra thì không khéo mà là tại cái số tôi vậy, anh ạ! Việc Tuyết Khanh, tôi tưởng chừng như mười phần đã chắc chắn chín vậy mà kết cục cũng vẫn chẳng đâu vào đâu cả...

Tôi cười :

- Đó là tại ý anh, chứ số mệnh nào ?

9 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, tôi không nói đùa đâu. Mà anh nghĩ làm như vậy là vì tưởng tôi yêu Tuyết Khanh thực ?

Tôi ngạc nhiên :

- Lại còn thế nào mới thực nữa ?

- Không, anh ạ, Tuyết Khanh tôi chỉ mến thôi chứ không yêu, vậy mà tôi có ý muốn lấy Khanh làm vợ là vì tôi muốn cho trí não tôi khỏi phải bận nghĩ nữa.

Tôi nhìn thẳng vào Kỳ Phát, lâu lâu mới hỏi :

- Cứ như lời anh nói thì tôi có thể ngờ được rằng anh đã thất vọng vì tình... Nhưng đã mấy năm nay biết anh, tôi có hề thấy anh để ý đến người con gái nào đâu ?

Kỳ Phát nhìn thẳng vào mắt tôi, chống tay ngồi lại rồi hỏi :

- Vậy ra anh đã quên Cúc ?

Tôi chợt nhớ nhưng cũng vờ hỏi lại :

- Cúc nào nhỉ ? À, có phải Cúc là cô con gái dịu dàng xinh đẹp ở gần Tân Độ mà anh đã gặp trong khi tra xét ra cái kho tàng nhà họ Đặng hay không ?

Kỳ Phát cau mặt như tức tối, rồi bảo tôi rằng :

- Còn Cúc nào nữa cơ chứ ? Ở đời tôi, chỉ có một Cúc: Cúc của tôi mà thôi !

Tôi hỏi :

- Vậy ra anh đã yêu Cúc ngay từ khi ấy nhưng tại sao mà anh lại không lấy Cúc ? Tôi thiết tưởng khi ấy anh là ân nhân của nhà họ Đặng, tất nhiên chỉ một lời anh nói là Cúc sẽ thành vợ anh ngay !

Kỳ Phát thở dài :

- Sự thực, thì anh không ngờ rằng chính vì điều ấy mà tôi không lấy Cúc. Tôi nghĩ nếu mình hỏi Cúc lúc bấy giờ thì chẳng khác gì mình đòi họ đền công mình, điều ấy tôi không bao giờ muốn. Hơn nữa, sau khi tìm thấy cái kho tàng nhà họ Đặng, Cúc thành một cô con gái nhà giàu, tôi cầu hôn chẳng hóa ra có ý muốn đào mỏ hay sao ? Đó là hai điều tôi muốn tránh...

Ngừng lại một lúc lâu, Kỳ Phát mới lại thở dài nói tiếp :

- Ấy, cái tuổi trẻ cương cường đã làm cho tôi phải băn khoăn ngày nay. Vì lòng tự ái, sau khi tìm giúp cái kho tàng nhà họ Đặng, tôi nhất quyết bỏ ra đi, không cần lấy

11 | Kỳ Phát Giết Người

một lời cảm ơn nào hết. Mặc dầu, cái mối tình thâm kín đầu tiên kia, tôi vẫn ấp ủ trong lòng chẳng khác nào một hòn than hồng vùi trong đống tro vẫn cháy ngấm ngấm chứ không chịu tắt đi... Muốn quên hẳn mối tình ấy, tôi sinh ra ý nghĩ muốn cưới Tuyết Khanh làm vợ, nhưng sau cái phút ngông cuồng, tôi đã nghĩ lại vì tôi biết tôi chẳng có quyền lừa dối một người con gái như Tuyết Khanh rồi làm hại cả một đời tình của họ...

Tôi nhìn Kỳ Phát rồi hỏi :

- Tôi cứ theo cách tâm lý luận đoán thì khi đã nhất quyết xa lìa Tuyết Khanh anh phải có một ý định nào chắc chắn ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Tôi chỉ có một ý định là cố sức quên Cúc !

Tôi tiếp lời :

- Nhưng anh không quên được ?

Kỳ Phát mân mê điều thuốc lá trên tay, nhìn chằm chằm lửa gần tàn tắt hẳn, rồi nói rằng :

- Có lẽ tôi đã quên được hẳn Cúc, nếu không có số mệnh éo le... Anh thử nghĩ mà coi, nếu tôi không gặp Cúc thì không chừng nhờ có chí cương quyết và tính

ham làm việc mà tôi bây giờ đã không còn nghĩ gì đến mỗi tình đầu tiên ấy nữa !

Tôi giật mình, hỏi :

- Anh gặp Cúc bao giờ ? Sao anh không kể chuyện cho tôi biết ?

Kỳ Phát trả lời :

- Tôi gặp Cúc đã sáu tháng nay... nhưng tôi chẳng kể chuyện lại với anh vì có vui gì những mỗi tình xưa, nghĩa cũ ấy. Buổi sáng hôm đó, tôi đang đứng trong Gô-đa tìm mấy thứ hàng cần dùng thì thoáng thấy một người đàn bà quen quen mà hai phút sau tôi đã nhận ngay ra Cúc, mặc dầu, Cúc bây giờ có đầy hơn ngày trước và cũng nghiêm trang hơn chứ không có nhí nhảnh như xưa. Buổi ấy, Cúc đi với một người đàn ông mà tôi đoán là chồng và một đứa bé con chừng 12 tuổi...

Tôi gật đầu :

- Có, tôi có biết Cúc đã lấy chồng và lấy một ông Huyện mới trước đã từng du học bên Pháp về...

Kỳ Phát như không để ý đến câu tôi vừa nói, tiếp :

- Cúc thấy tôi, chỉ cúi đầu chào mà không nói một lời nào, có lẽ là vì ngại có chồng đi cạnh hoặc là vì chính

13 | Kỳ Phát Giết Người

Cúc cũng nghĩ... thà rằng chẳng nói cho xong...

Tôi nói :

- Nhưng bây giờ ông Huyện Vinh, chồng Cúc, chết rồi...

Như bị điện giật, Kỳ Phát choàng đứng dậy, hỏi :

- Chồng Cúc chết rồi, ai bảo anh thế ?

Tôi gật đầu :

- Tôi biết đích là vì Huyện Vinh trước đây có cùng học với anh tôi. Tình cờ một hôm tôi có xem tờ giấy báo tang, hỏi thì anh tôi bảo : ông Vinh mất là vì bị đau gan !

Càng nghe tôi nói, Kỳ Phát càng có vẻ nghĩ ngợi, nhưng sau cùng thì ngồi phịch xuống ghế chán nản mà bảo tôi rằng :

- Cái tin buồn đó cũng chẳng ích hơn gì cho tôi, anh ạ, vì Cúc đã có con, bổn phận Cúc là phải thờ chồng mà gây dựng cho đứa con ấy nên người... Còn tôi, tôi cũng không hy vọng gì nữa, chỉ cầu trời sao cho Cúc khỏi đau khổ và sau đây được hưởng hạnh phúc lâu dài...

Mấy câu nói sau cùng này của Kỳ Phát nhỏ dần, và giọng nói thành thực trong bầu không khí tĩnh mịch của trời khuya làm cho tôi tưởng như đó là một bài kinh cầu nguyện.

Chương 2 - Một Bức Thư Của Người Yêu Kỳ Phát Nhưng Chẳng Phải Là Bức Thư Tình

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi đều dậy muộn, chỉ là vì đêm trước thức khuya, chúng tôi đều thấy mệt vô cùng. Khi chúng tôi bước xuống giường thì mặt trời đã lên cao, chiếu một vệt nắng dài qua cửa sổ vào trong nhà, đến gần sát chân bàn, chỗ thẳng nhỏ đương đứng sửa soạn pha cà phê.

Tôi vươn vai hỏi :

- Máy giờ rồi nhỉ ?

- Thừa cậu 8 giờ rưỡi hơn rồi !

- Thế sao mày không gọi chúng tao dậy ?

- Thừa cậu, con định đợi cho nước sôi trong phích xuống gần hết thì mới đánh thức các cậu dậy xơi cà phê cho kịp !

Kỳ Phát cũng ngáp dài mà bảo tôi rằng :

- Gớm, chưa bao giờ tôi ngủ say như đêm qua, nếu không có ánh nắng chiếu vào làm chói mắt thì có lẽ không biết chừng tôi ngủ luôn một mạch cho đến lúc còi nhà hát !

Tôi cười bảo :

- Thức khuya thì ngủ mệt, có gì là lạ !

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không phải, sao mọi khi tôi vẫn thức trắng đêm để rình mò, dò xét không thấy mệt mỗi bao giờ cơ mà...

Ngừng một lát, Kỳ Phát lại mỉm cười, nói tiếp :

- Tôi chỉ ở cô Cúc... Cho hay không có gì làm mệt thần trí bằng những ý nghĩ buồn rầu.

Tôi sợ rằng buổi sáng ngày hôm nay lại bị câu chuyện không vui kia làm thành u ám nên vội vàng hỏi sang chuyện khác :

- Anh uống cà phê không, hay cho sữa thì bảo nó pha luôn ngay đi !

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, tôi uống không thôi mà uống đặc để cho tỉnh.

Và liếc nhìn trên bàn, Kỳ Phát bảo thẳng nhỏ :

- À, có báo và thư rồi kia à, mày đưa đây cho tao !

17 | Kỳ Phát Giết Người

Thằng nhỏ đưa tập thư và hai tờ báo cho Kỳ Phát. Nhìn qua những dòng chữ đề trên bì ba bức thư, Kỳ Phát bảo :

- Ba cái thư của tôi cả ! Đây, báo đây, anh đọc.

Và sau khi đưa báo cho tôi, Kỳ Phát bóc dần từng phong bì thư ra. Có lẽ hai bức thư đầu tiên không có gì quan trọng nên sau khi liếc nhanh qua, Kỳ Phát chép miệng chán nản rồi bỏ thư xuống cạnh giường. Nhưng đến bức thư thứ ba thì vừa mới đọc mấy dòng đầu, tôi đã thấy Kỳ Phát vội vàng lật xem mặt sau để tìm tên ký rồi kêu to bảo tôi :

- Cúc, Cúc anh ạ !

Tôi cũng ngạc nhiên :

- Cái gì ? Thư của Cúc à ?

Kỳ Phát không trả lời câu hỏi của tôi, chăm chú đọc thư, rồi sau khi xem hết, đọc lại một lần nữa, sau cùng thì rút vội chiếc khăn, lau qua mặt, vớ lấy đôi giày, vừa xổ vào chân vừa bảo tôi rằng :

- Anh sửa soạn mặc quần áo ngay đi thôi !

Tôi hỏi lại :

- Nhưng đi đâu cơ chứ ?

Kỳ Phát gắt :

- Thì cứ hãy mặc quần áo đã nào !

Tôi vừa vươn vai, vừa nói :

- Thì việc gì cũng hãy rửa mặt mũi, uống cà phê xong xuôi đã, rồi muốn đi đâu hãy hay !

Kỳ Phát nghe tôi nói, lườm một cái dài mà tôi thấy chưa chấp không biết bao nhiêu là tức giận, rồi chẳng nói thêm nửa lời, lẳng lặng mặc quần áo trong hai phút, chải đầu trong 30 giây, rồi một phút sau đã khoác áo, mở cửa bước ra khỏi nhà.

Trông thái độ Kỳ Phát, tôi biết gọi chàng lại lúc bấy giờ cũng là vô ích. Nhưng tôi chợt trông thấy lá thư, lá thư mà Kỳ Phát bảo là của Cúc, nên cầm lên đọc.

Đó là lá thư viết vào giấy màu xanh nhạt, kiểu sang, nhưng nét chữ thì xấu xí tỏ rõ là một người chưa từng theo học được bao lâu :

«Ông Kỳ Phát,

Tôi chắc ông không nhận được ra chữ viết lá thư này là của ai, mặc dầu kẻ ký tên dưới đây với ông vốn là chỗ

19 | Kỳ Phát Giết Người

quen biết cũ. Và tôi biết ngay bây giờ ông cũng vẫn nhớ đến tôi vì cứ như buổi gặp ở Gò-đa dạo trước thì thoáng trông, ông đã nhận được ra tôi ngay.

Mà chắc ông cũng không ngờ rằng sau đó một tháng, nhà tôi bị bệnh đau gan mà tử trần, tôi và thằng cháu Hoàn phải về Hà Đông ở. Xin ông hãy khoan đừng tỏ lời chia buồn cùng tôi vội. Tôi hiện thời còn có việc đau khổ lo lắng hơn nhiều. Đầu đuôi, kể ra đây hết thì nhiều quá, mà không rõ nữa, vậy tốt hơn hết là xin mời ông vào cho tôi được gặp, để tôi thuật rõ ông nghe...»

Đọc đến đoạn này, tôi ngừng lại mà ngẫm nghĩ :

- Lạ quá nhỉ, hay là Cúc trong lúc bơ vơ chiếc bóng, chợt cảm thấy tâm hồn trở trọi, nghĩ đến mối tình xưa...

Nhưng tôi đã đọc tiếp đến đoạn cuối, Cúc viết :

«Dù bận việc gì, ông cũng vào ngay, vì ngoài ông là một người có tài trình thám bực nhất nước Nam thì vị tất không có ai giúp tôi được. Nếu ông chậm vào thì không khéo tôi buồn rầu, lo sợ đến chết mất thôi...»

Tôi hối hận ngay vì đã nghi ngờ tấm lòng trong sạch của Cúc. Thực vậy, cứ đọc đoạn cuối trong bức thư này, ai mà không biết ngay rằng ở nhà Cúc vừa xảy ra một sự kinh khủng gì, ghê gớm lắm vì nếu Kỳ Phát chậm

vào thì Cúc có thể lo lắng sợ hãi đến chết được. Lúc này Cúc đương cần đến cái tài trình thám của Kỳ Phát, chứ chẳng phải cần đến mối tình của chàng ta như trước tôi đoán vội.

Và lúc này, tôi lại hối hận ngay rằng lúc nãy đã hỏi lời thôi mãi làm cho Kỳ Phát tức giận không thêm đợi tôi đi cùng nữa. Nhưng nhìn dưới lá thư, tôi thấy có đề địa chỉ rõ ràng, tôi mừng thầm rằng mình đi ngay bây giờ cũng còn kịp chán, nếu có chậm chãng nữa thì cũng vào sau Kỳ Phát chừng nửa giờ thôi.

Đã quyết định, tôi lập tức đứng dậy, mặc quần áo rồi thuê xe ra Bồ Hồ định gặp tàu điện thì đi tàu, không có thì đi ô tô cũng được.

Mấy phút sau, xe tôi đã đỗ ở trước ga xe điện, tôi thoáng trông thấy chuyến tàu Hà Đông sắp chạy nên vội vàng trả tiền xe rồi đợi cho tàu qua ga thì nhảy lên. Người đầu tiên tôi trông thấy ngồi trên tàu là Kỳ Phát. Anh chàng loay hoay hết nhìn qua cửa sổ xuống đường, lại nhìn vào phía trong tàu hình như đương nóng nảy lắm mà không làm sao hơn được. Tôi lặng lẽ vào ngồi bên Kỳ Phát rồi hỏi :

- Kia, tôi tưởng anh đã vào Hà Đông rồi ?

21 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát cau mặt bảo :

- Tôi cần phải nói để anh biết rằng lúc này chẳng phải là lúc nên trêu ghẹo tôi !

Biết Kỳ Phát vẫn tức, tôi đành giảng hòa bảo :

- Sao mọi khi anh không nóng nảy thế này cơ mà ?

Kỳ Phát nhìn thẳng vào mặt tôi, bảo :

- Nhưng anh quên rằng bây giờ Cúc của tôi đang trong cơn nguy hiểm à ?

Tôi giảng giải :

- Tôi đã đọc bức thư của Cúc viết, tôi thấy rằng Cúc vẫn bình yên ở nhà, có nguy hiểm gì đâu, họa chẳng là có sự gì nguy hiểm đã xảy ra ở ngay cạnh Cúc.

Kỳ Phát gật đầu, nói :

- Anh đoán có lý, nhưng anh không nhớ tới chỗ cứ xem lời thư kia, tôi có thể biết được, Cúc hiện đang bối rối lắm. Anh thử hỏi lại xem, Cúc viết lá thư ấy, chỉ có ý định gọi tôi vào, như vậy thì việc gì phải viết lời thôi dài dòng thế, cứ viết mấy chữ nói cần đến tôi vì đang trong cơn nguy hiểm đã đủ rồi có phải không? Đằng này Cúc nói loanh quanh mãi, mà rút cục cũng

không cho tôi được biết hơn gì cả. Điều này tôi lấy làm ngạc nhiên vì tôi biết tính Cúc ngay hồi trước vốn đã minh mẫn và gan dạ lắm.

Liếc nhìn xuống đường, rồi lại nhìn về phía người bẻ máy, Kỳ Phát chép miệng nói :

- Gớm sao tàu chạy chậm thế này, bây giờ tôi chỉ muốn có cánh để bay đến ngay với Cúc... Tôi muốn còn bao nhiêu sinh lực tài cán đem ra để che chở cho Cúc...

Tôi nghe Phát nói mà phải cố nhịn cười, vì tôi thực lần đầu mới thấy Kỳ Phát không định được thần trí như vậy. Và tôi lại nghĩ, đến một người như Kỳ Phát, xưa nay xử sự cương quyết và sáng lạng như thế nào mà bây giờ cũng thành ra luống cuống chẳng hơn gì một kẻ si tình tầm thường như chúng ta thường gặp.

Nhưng khi tàu đến gần Hà Đông thì tôi chợt thấy Phát đứng dậy. Người chàng lúc này như đã hoàn toàn thay đổi.

Kỳ Phát đã trở lại bình tĩnh như thường, sửa lại chiếc ca vát, rồi bảo tôi :

- Chúng ta cần phải bình tĩnh mới được !

23 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát nói câu này, có lẽ cốt để tự kỷ ám thị thì đúng hơn là nói với tôi.

Một lát sau, Phát và tôi đã đứng trước một ngôi nhà hai tầng, rộng lớn, lối nhà Tây đồ sộ ở tỉnh nhỏ.

Kỳ Phát vừa mới bấm chuông thì đã có một vú già chạy ở một chiếc ngõ bên cạnh ra, ngơ ngác nhìn quanh, khi thấy chúng tôi thì hỏi rằng :

- Các ông hỏi gì đấy ạ ?

Kỳ Phát hỏi :

- Bà Huyện có nhà không ?

Nhưng vú già không trả lời mà hỏi lại :

- Ông hỏi bà Huyện nào ạ ?

Tôi đỡ lời Kỳ Phát :

- Tôi muốn hỏi bà Huyện Vinh. Bà có thư gửi ra tìm chúng tôi vào...

Vú già nghe tôi nói, sắc mặt không có vẻ ngơ ngác như trước nữa nhưng bảo chúng tôi rằng :

- Vậy xin hai ông hãy đứng chờ một lát để tôi vào thưa với bà lớn đã.

Kỳ Phát hơi cau mặt, không hiểu rằng chàng tức tôi vì thấy vú già quay vào đã cần thận khóa chiếc cổng lại, hay là vì chữ bà lớn kia.

Nhưng chỉ một lát thôi, vì Kỳ Phát đã thoáng nghe thấy phía trong có người gất :

- Thế sao vú không mời các ông ấy vào ngay đây ?

Nghe tiếng quen quen, có lẽ đã mười mấy năm qua mà không thay đổi mấy, Kỳ Phát nắm lấy tay tôi, rồi nói nhỏ nhỏ :

- Anh ạ, tôi chỉ lo đến trước mặt Cúc thì không còn đủ ý chí giữ vẻ bình tĩnh nữa.

Tôi nghe Kỳ Phát nói giọng gần như van xin năn nỉ mà thương hại anh chàng đã chôn sâu một mối tình thâm kín và hiểu ra rằng tại sao sáng nay, Kỳ Phát nhận được thư lại muốn có tôi cùng vào nhà Cúc. Chắc hẳn Phát muốn có tôi nữa thì cuộc gặp gỡ đỡ hồi hộp chẳng?

Tôi chỉ kịp nói :

- Kỳ Phát, anh cần phải yên trí vì lần này anh vào đây là để cứu giúp Cúc ra khỏi cơn nguy hiểm. Nếu chính anh cũng cuống quýt thì còn làm nên việc gì nữa ?

25 | Kỳ Phát Giết Người

Tới đây, tôi đã thấy một người đàn bà vận toàn đồ lụa ở phía trong bước ra. Mặc dầu chẳng còn phải là một thiếu nữ ngây thơ nữa, nhưng nhìn Cúc - bà Huyện Vinh - tôi cũng vẫn thấy cái vẻ đẹp mơ hồ khi xưa còn thoảng lại.

Bà Huyện quần tóc trần, có lẽ vội vàng ra đón khách nên đầu vẫn còn nhiều chỗ rối, hờn hờ nói :

- Ông Kỳ Phát thực không phụ lòng tin cậy của tôi chút nào, tôi tưởng ít nhất thì cũng phải mai ông mới vào, không ngờ sáng nay ông đã đến rồi...

Rồi vừa mở khóa cổng, bà Huyện vừa vui vẻ nói :

- Gớm bà vú thực không biết gì, ai lại khách đứng ngoài mà đem khóa cổng như thế này ?

Kỳ Phát nói :

- Thưa, không sao ạ, chắc hẳn từ khi xảy ra việc nguy hiểm thì bọn người nhà sinh ra lo sợ nên chúng đề phòng cẩn thận !

Bà Huyện liếc nhìn Kỳ Phát mà không nói gì. Có lẽ trong óc bà cũng đang so sánh giọng nói ấy với những lời nhỏ nhẹ của chàng thiếu niên đêm Ba mươi Tết năm nào vào nhà mình ngủ trọ xem có đổi khác

nhiều không...

Mấy phút sau, chúng tôi đã vào trong phòng khách, một gian phòng bày biện toàn những đồ quý giá, tỏ rõ địa vị quan cách của chủ nhân... Kỳ Phát để ý nhìn chung quanh như cái thói quen chàng xưa nay, nhưng Phát cảm thấy... Tôi đã hiểu cái cử chỉ của Phát, anh chàng si tình vừa mới thoáng trông thấy bức chân dung của ông Huyện Vinh treo trên tường, chẳng khỏi thấy động lòng ghen ghét cái người đã hưởng phúc hơn mình. Bà Huyện đã bám chuông bảo người nhà pha nước. Nhưng Kỳ Phát gạt đi :

- Thưa, xin bà hãy nói rõ cho tôi biết ngay những việc đã xảy ra...

Bà Huyện vội nói :

- Vâng, xin hai ông hãy thư thả uống nước đã. Trước tôi lo sợ lắm, nhưng bây giờ thấy hai ông vào đây thì tôi không còn lo ngại gì nữa rồi... để rồi tôi xin thưa chuyện hai ông rõ.

Kỳ Phát dùng mấy ngón tay gõ nhịp trên đùi. Tôi biết cử chỉ đó chứng tỏ anh chàng nóng nảy lắm. Bỗng Phát nhìn thẳng vào bà Huyện mà đột ngột nói :

27 | Kỳ Phát Giết Người

- Thừa bà, xin bà tha lỗi cho tôi... Chúng tôi vào đây hôm nay là vì nhận được bức thư của bà gửi, nhưng khi này, chúng tôi thấy bà vui vẻ hơn hờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, và bây giờ bà lịch thiệp giữ chúng tôi lại uống nước thì chúng tôi tự nhiên có ý nghĩ muốn ra khỏi nhà này ngay vì chúng tôi không có lý gì mà lại đây làm khuấy rối bà cả.

Tôi biết Kỳ Phát có tức giận lắm mới nói câu này. Tôi tưởng chừng như bà Huyện sau câu nói thẳng của Kỳ Phát sẽ phật lòng, không ngờ bà vẫn tươi cười mà hỏi lại Kỳ Phát rằng :

- Thế tại sao đến bây giờ ông vẫn còn ngồi đây ?

Kỳ Phát gật gù có vẻ bằng lòng lắm, rồi nói rằng :

- Phải, câu nói ấy mới thực là câu nói tự nhiên giống hệt cô Cúc xưa kia !

Và tiếp đó, Kỳ Phát lại nghiêm luôn sắc mặt mà bảo :

- Bà hỏi tại sao chúng tôi vẫn còn ngồi ở đây ư ? Đó chỉ là vì mặc dầu bề ngoài bà hơn hờ chào mời như thế, cứ trông cái cười gượng gạo, và nhất là đôi mắt sâu hoắm vì thức nhiều và lo nghĩ kia, chúng tôi không lạ gì rằng bà quả nhiên đang ở trong thời kỳ nguy hiểm. Chính vì thế mà chúng tôi hãy còn ngồi lại đợi.

Kỳ Phát nói câu này mà không hề rời mắt khỏi bà Huyện, hình như muốn những lời nói của mình đi thẳng tới tim óc của người ngồi đối diện.

Quả nhiên, bà Huyện đã bị luồng nhỡn tuyến ấy khuất phục.

Bà thở dài mạnh một cái, rồi như trút bỏ bộ mặt giả dối vui vẻ kia, bà nho nhỏ nói với chúng tôi rằng :

- Xin các ông tha thứ cho tôi. Mười mấy năm sống trong bầu không khí đài các câu nệ, tôi hầu như đã bị nhiễm thói quen rồi. Nhưng có lời nói của ông Kỳ Phát - vẫn cái giọng nghiêm nghị nửa như kiêu ngạo, vẫn cái nhìn thẳng thắn nửa như khiêu khích - làm cho tôi như sống trở lại cái đời tự nhiên của tôi khi xưa, khi còn ở cùng cha tôi ở vùng Tân Độ.

Thì ra nhờ có cách xử trí thẳng thắn của Kỳ Phát, tôi đã lại thấy người thiếu phụ ngồi trước mặt chẳng phải là vợ góa ông Huyện Vinh nữa mà chỉ là cô Cúc, cô Cúc của Kỳ Phát.

Chương 3 - Một Vụ Bắt Cóc

Kỳ Phát có vẻ bằng lòng lắm. Chàng vui vẻ gật gù rồi nói :

- Phải đó, có như thế thì tôi mới có thể ngồi ở đây lâu được nữa...

Tôi cũng tìm lời để giảng giải :

- Tôi tuy gặp bà lần đầu, nhưng anh Kỳ Phát đã có kể chuyện cho tôi biết nhiều lần. Như vậy hai người đã quen biết từ lâu, vậy thực không có cớ gì mà hai người lại cứ khách sáo coi như lạ lẫm lắm vậy...

Rồi không đợi ai nói câu gì, tôi quay lại hỏi luôn Kỳ Phát :

- Sao tôi vẫn thấy anh nói với tôi rằng ngay từ xưa anh vẫn coi cô Cúc - xin lỗi bà - như là em gái anh cơ mà ?

Và tôi lập tức quay lại hỏi Cúc - bà Huyện :

- Có phải thế không, thưa bà ?

Chẳng hiểu Cúc nhớ nhầm, hay hiểu ý tôi muốn gây giữa hai người không khí thân mật, Cúc gật đầu cười,

mà trả lời :

- Vâng, quả có như thế, tôi cũng coi ông Kỳ Phát như anh tôi vậy.

Tôi cười xòa rồi bảo cả hai người :

- Thế thì ông bà chẳng nên khách khí nữa, cứ xưng hô như anh em cho tiện, có thế thì chúng ta mới tiện tiến hành công việc được. Thế nào, việc xảy ra thế nào, xin «chị» hãy kể cho chúng tôi nghe từ đầu...

Kỳ Phát liếc nhìn tôi, rồi cười, nói :

- Gớm anh cũng khéo dàn xếp lắm !

Và quay lại phía Cúc, Kỳ Phát tiếp :

- Vậy thế nào, «chị» có bằng lòng không ?

Cúc như đương nghĩ đến chuyện xa xôi, nghe thấy câu hỏi của Phát, vội quay lại nói :

- Kể ra anh cứ gọi tôi là em như ngày xưa hoặc trông không là Cúc thì hơn !

Tôi ở giữa vui vẻ nói :

- Thôi thế là cuộc «đàm phán» xong rồi, chị hãy bắt đầu kể lại việc đã xảy ra cho chúng tôi nghe đi !

31 | Kỳ Phát Giết Người

Cúc gật đầu :

- Vâng, câu chuyện cũng không có gì, nhưng đối với tôi thì quan hệ lắm vì đời tôi bây giờ, hiện chỉ còn có cháu Hoàn là làm cho tôi còn thấy đời vui vui...

Tôi giật mình hỏi :

- Hoàn làm sao hở chị ? Chúng tôi thực vô ý quá, suốt từ lúc vào không thấy cháu mà cũng không nghĩ tới !

Cúc rơm nước mắt, nói :

- Cháu nó bị bắt cóc đi rồi !

Tôi vội hỏi :

- Chết chưa, bị bắt tự bao giờ ?

Nhưng Kỳ Phát đã điềm tĩnh bảo tôi rằng :

- Chúng ta phải để Cúc thông thả kể lại từ đầu câu chuyện thì mới được, chứ nếu cứ hỏi luôn thì rồi không còn hiểu mạch lạc ra sao nữa đâu.

Và quay lại phía Cúc, Kỳ Phát mở đầu :

- Trước hết Cúc hãy cho chúng tôi biết Cúc về ở Hà Đông tự bao giờ ? Và Hoàn cũng theo về đây đi học chứ ?

Cúc gật đầu :

- Tôi và cháu về đây ở từ tháng sáu, nhà tôi mất đi, ở nhà ngoài Hà Nội thấy lạnh lẽo lắm nên hai mẹ con mới về đây ở. Về được mấy hôm, muốn cho cháu khỏi dở dang sự học, tôi xin cho cháu vào một trường tư ngay gần đây. Hàng ngày cháu vẫn đi học, không hề có xảy ra một sự gì cả, vì tuy nó còn non tuổi nhưng đã biết nghĩ, ngoan ngoãn, vâng lời...

Ngừng lại một lát, Cúc lại tiếp :

- Nhưng bỗng trưa ngày hôm kia, giờ học đã tan. Tôi hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ nào cháu vốn chăm chỉ mà lại vì không thuộc bài bị phạt ở lại. Dầu vậy, tôi cũng cho người nhà lại hỏi thì ông giáo nói cháu đã về cùng với các bạn khi tan giờ rồi. Trước tôi còn phỏng đoán rằng có lẽ cháu đi lại nhà một người bạn nào để mượn sách vở gì chẳng, song như mọi khi, lúc cần phải đi đâu, cháu vẫn thường dặn tôi trước; sau đợi mãi, không thấy cháu về, cả đến lúc vào học chiều, lại trường hỏi cũng không thấy, tôi mới cuống cuống cho người đi lòng tìm các nơi...

Ngừng lại như muốn gượng cho dòng nước mắt khỏi trào ra, lát sau, Cúc mới lại tiếp :

33 | Kỳ Phát Giết Người

- Như vậy chắc là có kẻ nào lừa bắt cóc cháu đi đâu rồi, khôn nạn, không biết đến bao giờ mẹ con mới được gặp nhau, hay là người ta đã mang nó đi tận đâu rồi ? Tôi chỉ có một mình nó, bây giờ mà nó mệnh hệ nào thì thực tôi không sao sống được !

Kỳ Phát hỏi :

- Nhưng Cúc có biết liệu có một kẻ thù nào xưa nay vẫn rắp tâm hại Cúc không ?

Cúc lắc đầu :

- Anh nghĩ xem, hiền lành như tôi thì còn làm gì có kẻ thù nữa.

Tôi nhắc :

- Nhưng còn ông Huyện ?

Cúc gật đầu :

- Vinh tuy làm quan nhưng người vốn tính nhân từ chắc không gây ra những mối hiềm thù gì sâu độc. Đó là tôi đoán như vậy thôi, chứ còn trong khi làm việc quan dù chân chính công liêm đến bậc nào cũng khó mà giữ cho mọi người cùng bằng lòng hết thảy. Tuy nhiên tôi không hề thấy Vinh kể chuyện gì thù hằn cho tôi biết cả.

Tôi nói :

- Chúng ta cũng nên nghĩ đến chỗ có kẻ biết nhà này nhiều tiền của nên bắt cóc cháu Hoàn đi, cốt để làm một món tiền.

Kỳ Phát lắc đầu :

- Điều ấy, tôi đã nghĩ đến rồi, nhưng không có lẽ, vì nếu Hoàn bị quân gian bắt cóc để đòi tiền chuộc thì chỉ độ hai ngày đã có thư đến nói rõ phải chuộc bao nhiêu...

Tôi cãi :

- Cần gì chúng phải vội như vậy, để dằng dai thì mình lại càng thêm lo sợ chứ sao ?

Kỳ Phát bĩu môi, bảo tôi rằng :

- Anh nói thực không suy nghĩ gì cả. Nên hiểu rằng bọn bắt cóc cần phải báo tin cho người nhà biết ngay, sau khi đã giấu được đứa trẻ vào chỗ kín đáo rồi, cốt để cho người nhà không cuống quýt đi báo sở mật thám, tức là một điều trở ngại lớn cho chúng. Anh không thường thấy trong lá thư đầu của kẻ bắt cóc bao giờ cũng nói đến việc : đứa nhỏ hiện đã yên ổn ở một nơi và khỏe mạnh, nhưng nếu không đưa chúng một số tiền bao nhiêu đó và trình báo thì lập tức đứa nhỏ bị giết

35 | Kỳ Phát Giết Người

ngay...

Cúc lo lắng hỏi :

- Vậy anh tin Hoàn bị kẻ thù của chúng tôi bắt đi ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Tôi không biết chắc nhưng hiện nay thì chỉ dự đoán được thế !

Cúc ngẫm nghĩ một lát rồi mới nói :

- Nếu vậy thì nguy hiểm lắm, vì nếu bị bắt cóc cốt để đòi tiền chuộc thì khi mình bằng lòng, mọi việc sẽ xong xuôi, nhưng đằng này lại bị kẻ thù bắt đi, tất nhiên thế nào chúng cũng hại con tôi mất...

Rút khăn ra lau nước mắt, Cúc sều sếu tiếp :

- Trời ơi, nào tôi có làm gì nên tội để đến nỗi con tôi phải thiệt mạng một cách đau đớn như thế này !

Phát xem chừng cũng cảm động lắm. Chàng lúng túng vì biết rằng mình đã nói một câu khờ dại làm cho Cúc lo lắng, mãi mãi mới bảo Cúc rằng :

- Cúc không nên hốt hoảng vội. Đó chỉ là những điều tôi phỏng đoán, biết đâu sự thực chẳng khác xa. Vả lại,

dù chúng ta ngờ rằng, Hoàn bị kẻ thù bắt, chúng ta cũng vẫn chưa nghĩ được ra kẻ thù là ai cơ mà... Hơn nữa, theo như chỗ chúng ta biết chắc thì Cúc lại không biết có ai là kẻ thù hết.

Cúc chấp hai tay lại mà năn nỉ :

- Tôi bây giờ ruột gan rối bời bời thực không còn biết xử trí làm sao nữa, vậy trăm việc xin cứ trông cậy ở anh...

Kỳ Phát gật đầu :

- Nếu thế thì được rồi, ngay bây giờ tôi lập tức đi tìm hỏi mấy nơi mà tôi có ý ngờ, khi được tin tức gì tôi sẽ trở lại báo cho Cúc biết ngay để Cúc yên lòng.

Nói tới đây, Kỳ Phát đứng dậy, sau khi hỏi han qua loa về cách ăn vận của Hoàn hôm mất tích để ghi chép vào một cuốn sổ và giữ lấy một chiếc ảnh.

Cúc nửa như hy vọng, nửa như lo lắng, tiễn chúng tôi ra cửa còn hỏi Kỳ Phát rằng :

- Thế nào, cứ như việc này thì anh có hy vọng gì tìm thấy thằng cháu không ?

37 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát chỉ trả lời một cách mơ hồ :

- Vâng tôi đã nói rằng sẽ hết sức tra xét việc này, vậy Cúc cứ yên lòng...

Tôi cũng nói :

- Chị hẳn cũng chẳng lạ gì tài của anh Phát, một khi anh đã nói thế nghĩa là gần như chắc chắn thành công rồi còn gì nữa !

Bỗng Kỳ Phát sực nhớ, hỏi Cúc :

- Suýt nữa quên không hỏi Cúc, trước hôm Hoàn mất tích, Cúc có biết có ai là người lạ mặt đến chơi đây, hoặc hỏi han gì Hoàn không ?

Cúc vội vàng nói :

- Nếu anh không hỏi đến thì tôi cũng không nhớ nữa... A, bây giờ tôi mới nhận ra có một sự, không chừng mà có liên can tới việc Hoàn bị mất tích thực... Trước hai hôm xảy ra việc bắt cóc, Hoàn có về kể chuyện với tôi rằng khi vừa tan học ra Hoàn có gặp một ông già đeo kính đen, gọi Hoàn lại hỏi có phải tên là Hoàn không, sau đó lại hỏi bao nhiêu tuổi...

Cúc ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Mà cái ông già ấy mới thực là quái lạ, hỏi tuổi xong lại hỏi cả ngày sinh tháng đẻ nữa.

Kỳ Phát hai mắt quắc sáng khi nghe lời Cúc nói. Tôi biết ngay rằng tất nhiên việc xảy ra này phải có liên can mật thiết với vụ Hoàn bị bắt cóc mà không biết chừng nhờ đó Kỳ Phát sẽ tìm ra manh mối.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Kỳ Phát lẩm bẩm gật gù, rồi bỗng hỏi lại Cúc :

- Thế Hoàn có nói rõ rằng ông già ấy hỏi đi hỏi lại nhiều lần về cái ngày sinh tháng đẻ của Hoàn không ?

Cúc gật đầu :

- Hình như Hoàn nói rằng ông cụ ấy có hỏi cẩn thận rằng có chắc ngày sinh kia khai thực đúng không. Lẽ tất nhiên là Hoàn trả lời không biết, lúc ấy ông già kia mới chịu đi.

Kỳ Phát xoa tay mà nói rằng :

- Thế Hoàn không tả hình dạng ông già cho Cúc nghe à ?

39 | Kỳ Phát Giết Người

Cúc lắc đầu :

- Không, cháu nó chỉ nói ông già ấy đi gù gù như còng lưng và đeo kính đen thôi...

Và Cúc tiếp :

- Và lại tôi cũng không để ý gì, chỉ cẩn thận dặn cháu từ nay có ai người lạ hỏi thì chỉ được nói qua loa rồi đi ngay chứ không được đứng lâu. Thế anh nhận ra rằng thủ phạm chính là ông già ấy à ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Có đâu mà chóng được thế, có điều ông già kỳ lạ này tất nhiên cũng phải có liên lạc đến vụ việc. Nhưng ngay bây giờ tôi có thể cam đoan với Cúc rằng chắc chắn hiện thời Hoàn chưa nguy hiểm gì đến tính mệnh đâu, và may ra thì chỉ vài ba hôm, tôi sẽ có thể đưa Hoàn về đây trả Cúc được !

Cúc sung sướng quá, nhưng lại nghi ngờ hỏi rằng :

- Anh có nói thực không, tôi sợ anh thấy tôi cuống quýt thì nói vậy cho tôi yên lòng thôi, vì lúc nãy anh chẳng nói rằng chưa hiểu rõ việc này đấy ư ?

Kỳ Phát gật đầu, rồi nghiêm giọng bảo :

- Vâng lúc nầy thì tôi nói với Cúc như vậy, nhưng bây giờ, bây giờ thì khác hẳn rồi, bây giờ tôi đã có ông cụ già và... những ngày sinh tháng đẻ !

Chương 4 - Một Ông Già Thóc Mách

Ra khỏi nhà Cúc, tôi hỏi Kỳ Phát :

- Anh có nói đùa không đây !

Kỳ Phát lắc đầu nghiêm giọng bảo :

- Với Cúc của tôi thì tôi không bao giờ đùa hết ! ù

Rồi Phát nhìn thẳng vào tôi, hỏi :

- Vậy anh không thấy ông già đó có can hệ mật thiết với việc Hoàn bị mất tích hay sao ?

Tôi lúng túng nói :

- Kể ra thì cũng khả nghi lắm nhưng đã chắc đâu chính ông già ấy đã gây nên vụ bắt cóc này. Riêng tôi thì đoán đó chỉ là một ông già tò mò thôi...

Kỳ Phát cười mỉm, vỗ vai tôi mà bảo rằng :

- Ấy chính vì có những ý nghĩ chất phác ấy nên anh không có tài trình thám. Anh nên nhớ rằng trong những vụ xảy ra mà người ta không hề có một manh mối nào để tra xét thì chỉ dù một sợi tóc, một hạt bụi, mình cũng phải để ý mở cuộc điều tra. Huống chi là một ông già kỳ lạ.

Ngừng lại một lát, Kỳ Phát lại thông thả bảo tôi :

- Mà rồi anh xem, ông già ấy còn thóc mách hơn lời anh bình phẩm lúc nãy nhiều...

Tôi lại hỏi :

- Thế bây giờ chúng ta đi đâu ?

Kỳ Phát cười ngất :

- Chúng ta đi theo vết ông già ấy chứ còn đi đâu nữa.

Một lát sau chúng tôi đã vào một trường tư, cái trường của Hoàn học. Gọi là nhà trường cho nó oai vệ, chứ sự thực đó cũng chỉ là một gian nhà thường thôi, lại không rộng rãi nữa là đằng khác.

Ngay ngoài cửa vào, chúng tôi thấy ngay những dãy ghế, bàn dài, để học trò dùng, tuy để mộc nhưng đầy vết mực cùng những nét vẽ bằng chì, bằng phấn của bọn học trò tinh nghịch. Cùng trong gian ấy, ở một góc nhà có kê một chiếc bàn vuông, trên để khay chén, cùng chiếc bát điều, chung quanh để ba chiếc ghế. Chúng tôi biết ngay đó là chỗ ông đọc hoặc ông giáo tiếp những bậc phụ huynh các học trò. Phía trong còn một gian nữa tuy chúng tôi không trông thấy bàn ghế nhưng nhìn qua cửa, thấy cạnh tường có một chiếc băng đen và hai bức

43 | Kỳ Phát Giết Người

địa đồ, chúng tôi cũng đoán được đó cũng lại là một lớp học nữa, có lẽ cho các học trò lớp trên ngồi.

Lúc ấy đã gần 11 giờ, nên quang cảnh nhà trường vắng tanh, trông ngổn ngang bàn ghế chẳng khác gì một khu chợ xong phiên họp vậy.

Một người tuổi trạc hăm lăm, hăm sáu ra tiếp chúng tôi. Kỳ Phát hỏi :

- Chúng tôi muốn thưa chuyện với ông đốc ?

Người kia mời chúng tôi ngồi ở chỗ bàn vuông rồi nói :

- Chính tôi trông coi cái trường này, chẳng hay các ông là ai và đến hỏi việc gì ?

Kỳ Phát xưng tên họ, rồi nói rõ cho ông đốc biết rằng chính bà Huyện Vinh đã nhờ chàng đến mở cuộc điều tra về việc Hoàn bị mất tích. Ông đốc thấy nói là Kỳ Phát có vẻ kính trọng lắm - danh tiếng Kỳ Phát còn ai mà không biết nữa - vui vẻ nói rằng :

- Tôi nghe tiếng ông từ lâu, bây giờ mới được gặp mặt. Chẳng hay ông cần dùng tôi việc gì, xin ông cứ nói.

Kỳ Phát nhìn quanh rồi bỗng chỉ tay vào gian trong mà nói ngay rằng :

- Hoàn, con bà Huyện Vinh học ở lớp bên trong này phải không ông ?

Ông đốc gật đầu, ngạc nhiên, hỏi lại :

- Vâng, nhưng tại sao ông lại biết ?

Kỳ Phát cười, chỉ tay lên chiếc bảng đen :

- Cứ trong những bài học viết trên bảng này, thì có khó gì mà không hiểu gian ngoài ông vẫn để dạy các học trò từ lớp ba trở xuống, Hoàn đã mười ba tuổi, học lớp nhì tất phải ở trong kia.

Không để cho ông đốc tỏ lời kính phục cái tài nhận xét và luận lý tỉ mỉ của mình, Kỳ Phát hỏi tiếp ngay :

- Chẳng hay ông giáo dạy lớp Hoàn là ai ?

Ông đốc như thẹn thùng, trả lời :

- Chẳng dám giấu gì hai ông, ở một tỉnh nhỏ mà mở một trường tư, lại cứ theo cách mỗi lớp một ông giáo thì không đủ sống. Ở đây tất cả có năm lớp, song chỉ có hai ông giáo thôi, tôi dạy hai lớp trên còn một ông nữa thì dạy ba lớp dưới...

45 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát lại hỏi :

- Ông có để ý rằng thường nhật Hoàn có tính nết gì khác thường không ?

Ông đốc kiêm ông giáo có vẻ ngẫm nghĩ, một lát mới đứng dậy mở tủ, lấy quyển học bạ của Hoàn ra, đưa cho Kỳ Phát xem mà nói rằng :

- Hoàn vốn là một đứa trẻ thông minh và ngoan ngoãn. Chẳng cứ ở đây, ngay khi còn học ở Hà Nội, các ông giáo đều cho nết tốt và khen cả.

Kỳ Phát hỏi lại :

- Ông có nhận thấy rằng Hoàn có đôi khi bướng bỉnh và thích phiêu lưu không ?

Ông đốc lắc đầu :

- Không, Hoàn rất chăm chỉ và biết nghe lời, tôi đã để ý nhiều lần dù có chúng bạn rủ đi chơi bời nghịch ngợm cái gì, Hoàn cũng không theo và chỉ biết học ở đây xong là về nhà ngay thôi...

Tôi cũng hỏi Kỳ Phát :

- Anh vẫn còn nghi rằng chính Hoàn tự ý bỏ đi chơi xa một mình, do ở cái tính thích mạo hiểm đại dột ư ?

Tôi tưởng rằng chúng ta biết có ông già kia thì đã chắc chắn Hoàn bị người bắt đi rồi, còn gì nữa ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Tôi hỏi chỉ là muốn cho thực hoàn toàn chắc chắn đó thôi...

Ông đốc ngắt lời Kỳ Phát, hỏi :

- Các ông vừa nói đến ông già nào thì phải ?

Kỳ Phát gật đầu nói :

- Vâng chúng tôi đương nghi ngờ một ông già có liên can đến vụ Hoàn bị mất tích.

Ông đốc vui vẻ nói :

- Nếu vậy thì tôi có thể báo cho các ông biết một tin này có lẽ quan hệ lắm. Chính mấy hôm trước khi Hoàn bị mất tích, cũng có một ông già đeo kính đen đến đây hỏi về Hoàn...

Kỳ Phát tiếp lời :

- Ông ấy đến hỏi về ngày sinh tháng đẻ của Hoàn ?

47 | Kỳ Phát Giết Người

Ông đốc giật mình hỏi :

- Tại sao ông lại biết ?

Kỳ Phát điềm nhiên bảo :

- Xin ông cứ kể lại cho chúng tôi nghe từ đầu. \$

Ông đốc nói :

- Tôi còn nhớ từng ly, từng tý. Lúc ấy cũng vào khoảng bây giờ, nghĩa là vừa tan học xong được một lát thì tôi thấy một ông già đeo kính đen vào hỏi tôi. Trước hết, ông ấy cũng hỏi tính nết và sự học hành của Hoàn, mà tôi cũng trả lời đại để như đã nói với các ông vừa rồi...

Tôi ngắt lời :

- Tôi tưởng ông phải lấy làm lạ tại sao ông già ấy lại hỏi kỹ lưỡng về Hoàn chứ ?

Ông đốc lắc đầu :

- Vâng, nhưng tôi hỏi thì ông bảo rằng ông là một người bác họ của mẹ Hoàn. Bà Huyện Vinh vì là đàn bà nên không hiểu sự học hành thế nào, có nhờ ông cụ đến hỏi. Chính vì thế mà khi ông ấy hỏi đến học bạ thì tôi đưa ngay. Tôi chắc ông ấy để ý đến tuổi của Hoàn lắm nên có ghi những ngày sinh tháng đẻ vào một quyển sổ

nhỏ...

Suốt từ lúc nãy đến giờ Kỳ Phát như đề ý tới lời ông đốc trường tư nói lắm. Rồi bỗng đột nhiên Kỳ Phát hỏi :

- Ông có đề ý thấy trên mi mắt ông già ấy có chiếc sẹo không ?

Ông đốc ngạc nhiên lắc đầu :

- Không, tôi không đề ý điều đó, vả lại ông già lúc nào cũng đeo kính đen khó mà trông thấy được.

Bỗng Kỳ Phát lại hỏi :

- Ông già ấy có hỏi gì đến những trẻ khác cùng một tuổi đó không ?

Ông đốc như nghĩ ngợi một lát, lắc đầu bảo :

- Ông ấy chỉ hỏi trong lớp còn ai tên là Hoàn mà đề cùng năm tháng ấy, khi ấy tôi bảo không thì ông ấy cảm ơn và cáo từ.

Kỳ Phát hỏi đến đây, cũng đứng dậy mà nói rằng :

- Chúng tôi đã làm mất thời giờ của ông quá nhiều, vậy xin phép ông cho chúng tôi cáo từ.

49 | Kỳ Phát Giết Người

Nhưng sự nhớ Kỳ Phát lại hỏi :

- Ông có thấy học trò nói gì về ông già ấy không ?

Ông đốc lắc đầu :

- Tôi cũng không rõ nữa, nhưng không thấy chúng nói gì với tôi cả. Nếu ông muốn biết chắc hơn thì chốc nữa vào học, xin hai ông lại qua đây, để tôi sẽ hỏi lại chúng.

Kỳ Phát cảm ơn hẹn chiều trở lại rồi cùng tôi ra khỏi trường.

Chương 5 - Ông Già Mỗi Lúc Một Thêm Kỳ Dị

Sau khi ở nhà trường ra, chúng tôi đi tìm chỗ ăn, sau đó nghỉ ngơi một lúc rồi quay lại. Ông đốc thấy chúng tôi vào vui vẻ tiếp đón, và bảo rằng :

- Học trò vào học bây giờ, vậy hai ông cứ ngồi đây, để tôi gọi chúng hỏi.

Một hồi trống vang lên, bọn học trò xếp hàng vào. Lũ trẻ nhỏ thấy trong lớp có khách lạ thì lăm lét nhìn nhau, nhưng ông đốc đã hỏi :

- Trước hôm Hoàn đi mất, có trò nào trông thấy một ông già đeo kính hỏi han gì Hoàn ở ngoài đường không?

Mấy trò nhao nhao cùng nói, nhưng ông đốc đã chỉ một trò bảo đứng lên trả lời.

Trò ấy nói :

- Thưa thầy, hôm ấy, lúc tan học buổi sáng, con có thấy anh Hoàn ra khỏi đây mấy bước thì gặp ông già ấy giữ lại hỏi han gì chúng con không được biết.

51 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát ôn tồn hỏi thêm :

- Nhưng em có còn nhớ mặt ông già ấy không ?

Trò nhỏ thưa :

- Thưa ông lúc ấy chúng con cũng vội về nhà ăn cơm vì buổi chiều có nhiều bài đọc. Chúng con chỉ biết ông già ấy đeo kính, ăn vận có vẻ sang trọng, lúc đi thì hơi gù gù...

Nhưng trò này vừa nói tới đây đã có bạn nhao nhao cãi :

- Ông ấy đi gù gù bao giờ nào ?

Ông đốc giong tay bảo hãy yên rồi gọi hỏi một trò vừa mới nói câu ấy :

- Dân, trò cũng có gặp ông già ấy à ?

- Thưa thầy vâng, con và mấy anh Lưu, Thịnh và Sửu ra về sau cùng có gặp ông già ấy đi trở lại phía trường này, nhưng ông ấy đi thẳng chứ không gù.

Lưu, Thịnh, Sửu cũng đứng lên nói :

- Vâng, ông già ấy đeo kính đen chứ không bị gù ạ !

Trò trước đứng dậy cãi :

- Tôi không trông nhầm, chính ông già ấy đi cùng hẳn xuống ?

Kỳ Phát mỉm cười, vẫy tay bảo :

- Thôi, điều ấy không can hệ gì, ta biết thế là đủ rồi.

Và quay lại phía ông đốc, Kỳ Phát tiếp :

- Chúng tôi làm phiền ông quá, xin ông tha lỗi cho...

Ông đốc khiêm tốn từ tạ. Chúng tôi đứng dậy ra về.

Kỳ Phát xoa tay có vẻ bằng lòng lắm. Tôi đợi xem Kỳ Phát có nói gì không, khi thấy chàng chỉ gạt gù hút thuốc lá thì tôi kiếm lời gợi chuyện :

- Anh nghĩ thế nào, ông già ấy gù hay không gù ?

Kỳ Phát nhìn tôi, rồi làm ra bộ ngớ ngẩn nói :

- Ủ, lạ thực nhỉ, có một ông già mà mấy người trông bảo gù, mấy người lại trông bảo không gù, vậy thì nghĩa lý làm sao nhỉ ?

Tôi thực thà cũng nhắc lại :

- Ủ, thế là nghĩa làm sao ?

53 | Kỳ Phát Giết Người

Nhưng Kỳ Phát đã cười, vỗ vai tôi mà bảo :

- Thế nghĩa là anh ngu lắm hiểu không ?

Tôi không nói gì, lẳng lặng để... hiểu cái ngu của tôi thì Phát đã tiếp :

- Anh nghĩ mà xem, một người mà khi gù, khi không gù, tất nhiên phải không gù.

Tôi cười :

- Anh lại nói cái lối câu đố : mồm bò chẳng phải mồm bò, lại là mồm bò chứ gì ?

Kỳ Phát cũng cười bảo :

- Nghĩa là người không gù, giả vờ làm gù thì được, chứ người gù thực, liệu giả vờ làm... không gù, có được hay không ?

Rồi Kỳ Phát lại bỗng hỏi tôi :

- Về việc này, anh có ý kiến gì không ?

Tôi ngẫm nghĩ một lát nói :

- Tôi đoán việc Hoàn bị bắt chẳng phải là một vụ thù hằn !

- Tại làm sao ?

- Tại rằng nếu kẻ thù định bắt Hoàn đi thì chỉ cần dò hỏi Hoàn có phải là con ông Huyện Vinh không thôi, chứ việc gì phải hỏi dò ngày sinh tháng đẻ ?

Kỳ Phát gật đầu, khen :

- Khá lắm, độ này anh đã hơi biết luận lý rồi đấy, nhưng đó chỉ là anh mới phá cái thuyết thù hằn, còn thuyết chính của anh là gì ?

Tôi nói :

- Cứ như ý tôi, thì đây có lẽ là một cuộc có liên can đến việc chia gia tài.

Phát ngắt lời tôi :

- Chia gia tài thì cũng chỉ cần biết Hoàn là con Cúc, chứ không cần biết ngày sinh tháng đẻ.

Tôi lắc đầu :

- Không, ý tôi muốn nói, đây biết đâu chẳng có kẻ biết rõ ả tình trong đời Cúc, biết đâu, Hoàn chẳng là con riêng của Cúc, chứ chẳng phải là chính con Huyện Vinh...

55 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát quắc mắt hằm hằm nhìn tôi làm cho tôi không dám nói thêm gì nữa. Lâu lâu một lúc, Kỳ Phát mới thở mạnh mà nói rằng :

- Thực may cho anh là bạn thân của tôi, chứ nếu một kẻ khác nói câu ấy thì tôi chắc nó đã phải chết với tôi rồi...

Và nhìn thẳng vào mặt tôi, dần từng tiếng, Phát tiếp :

- Một lần cuối cùng, tôi nói để cho biết rằng Cúc của tôi hoàn toàn trong sạch, tôi chắc Cúc của tôi dù một ý nghĩ quàng xiên cũng không hề bao giờ có trong trí óc, nữa là... Nhưng thôi, nói sang chuyện khác, kéo nhắc mãi tới thì có lẽ tôi đến tuyệt giao với anh mất !

Tôi đành hỏi lại :

- Thế anh nghĩ việc này căn nguyên làm sao ?

Kỳ Phát gật gù :

- Tôi đã có một vài giả thuyết, song còn phải tra xét đã...

Tôi nghi ngờ :

- Tôi nghi anh đã tìm ra manh mối rồi mà vẫn còn giấu tôi như mọi bạn khác chứ gì ?

Kỳ Phát buồn rầu, lắc đầu :

- Không, lần này khác, anh ạ ! Anh nên hiểu rằng nếu tôi đã thấy rõ ràng manh mối thì không chậm một phút nào, tôi đã đi tìm ngay được Hoàn về, đưa Hoàn đến trước mặt Cúc mà nói rằng : «Cúc ơi, tôi không có phúc là người đã sinh ra Hoàn, nhưng nay tôi cũng được yên ủi vì đã cứu được Hoàn thoát từ chỗ chết về đây ! Đòi Cúc được sung sướng là tôi cũng đủ lấy làm sung sướng lắm rồi !»

Từ đây trở đi, Kỳ Phát như kẻ đương mơ mộng ở đâu đâu. Chàng đắm đắm con mắt, như nhìn chăm chú mà không có một đích nào cả, hồn phách như lạc đến đâu đâu đến nỗi tôi hỏi luôn mấy câu mà Phát cũng không hề nghe tiếng, lặng thinh chẳng trả lời.

Cho tới lúc chúng tôi về đến Hà Nội.

Không buồn cởi bỏ quần áo nữa, Phát lăn ra giường ngủ. Tôi biết Kỳ Phát nghĩ nhiều thành mệt nên để cho chàng nằm, dọn thùng nhỏ đun sẵn nước, đợi lúc Phát dậy thì pha cho chàng cốc cà phê sữa, một thứ mà Phát thường dùng cho lại sức và tỉnh người.

Còn tôi thì lại nhà in trông nom cho báo lên khuôn.

57 | Kỳ Phát Giết Người

Mãi đến nhá nhem tối, tôi mới trở về, định rủ Phát cùng đi ăn thì đã thấy giường bỏ không. Hỏi thì thằng nhỏ thưa rằng :

- Khoảng 5 giờ cậu ấy dậy, có vẻ vội vàng lắm, chỉ kịp uống xong cốc cà phê là đi ngay và dặn con rằng không chắc mấy giờ cậu ấy về. Vậy cậu cứ ăn cơm trước ?

Tôi nghĩ mà thương hại Kỳ Phát quá. Khốn nạn, anh chàng si tình ấy, lần đầu đem tài trí làm việc cho người yêu độc nhất trong đời mình, nếu không thành công, Hoàn có mệnh hệ nào, Cúc bị đau khổ, thì có lẽ chàng sẽ thề suốt đời không dùng đến tài trình thám nữa !

Khoảng 8 giờ tối Kỳ Phát về.

Chàng vát mũ lên trên mặt bàn, rồi thở dài, cúi xuống tháo giày. Cứ trông nét mặt chán nản của Kỳ Phát tôi đã đoán ra ngay anh chàng đã đi dò xét theo một giả thuyết nào mà không có kết quả như ý muốn.

Tôi biết lúc này chẳng nên hỏi han gì lời thôi hết, nên để yên cho Kỳ Phát nhảy lên giường nằm khoanh tay nhắm mắt. Một lúc lâu, tôi liếc mắt nhìn xem, thấy Kỳ Phát đã ngáy đều, có lẽ trước đây mấy giờ, chàng đã đi nhiều, hoặc làm gì nhọc mệt lắm nên bây giờ vừa nằm

xuống đã ngủ ngay được.

Bên ngoài, gió lạnh lùa vào khe cửa nghe buồn quá.

Tôi nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho Kỳ Phát, vì trong những giờ phút này, lòng tôi cũng thấy lạnh lạnh, cái lạnh của những trai trẻ sống một mình phóng lãng đã quen như bất thành linh nhận thấy đời mình trống trải.

Sáng hôm sau... Chúng tôi còn đương ngủ mê mệt đã thấy tiếng đập cửa thình thình. Tôi và Kỳ Phát cùng choàng dậy.

Đã tập quen được cái tính hể sức thức là tỉnh táo ngay, nên trong lúc tôi còn đương ngái ngủ, bàng hoàng, Kỳ Phát đã nhảy ba bước đến cửa, mở ra, rồi vội hỏi :

- Người nhà bà Huyện Vinh phải không ?

Một ông già lễ phép cúi chào, rồi nói :

- Bẩm ông, bà Huyện con bảo ra mời ông vào ngay !

Kỳ Phát hỏi :

- Có tin gì về cậu Hoàn không ?

Người lão bộc thưa :

- Bẩm, không ạ, nhưng nhà hôm qua vừa mất trộm !

59 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát thở mạnh một cái, rồi ngồi phịch xuống ghế. Chàng sung sướng quay lại bảo tôi rằng :

- Thôi, thế là tôi yên tâm, có người đập cửa gấp, tôi sợ quá, tưởng Cúc đã làm sao, khi thấy ông già nói bà Huyện mời vào, thì tôi đã hơi vững dạ, đến khi hỏi có được tin tức gì về Hoàn thấy trả lời không thì tôi không còn e ngại nữa.

Ngừng lại một lát, Kỳ Phát lại tiếp :

- Còn như vụ trộm - một vụ trộm thôi - thì dù mất bao nhiêu nữa cũng không đáng làm cho tôi kinh hoảng...

Quay ra phía người lão bộc, Kỳ Phát bảo :

- Thôi, được rồi, ông già cứ về !

Có lẽ vì thấy Kỳ Phát tỏ ý không quan tâm gì đến vụ trộm, người lão bộc nói thêm :

- Bẩm ông, bà Huyện con bảo mời ông vào ngay, vì vụ trộm này kỳ lạ lắm !

Kỳ Phát gật đầu :

- Được rồi, tôi vào ngay bây giờ, bác cứ về trước thưa với bà Huyện thế !

Người lão bộc ra rồi, Kỳ Phát ngoảnh lại phía tôi, hỏi:

- Ăn qua quýt quả sáng, rồi đi chứ ?

Tôi gật đầu, không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đứng dậy ra rửa mặt và mặc quần áo. Nửa giờ sau, chúng tôi đã ngồi trên tàu, vào Hà Đông.

Lần này, tôi không thấy Kỳ Phát lo nghĩ gì nên hỏi :

- Anh không băn khoăn về vụ trộm mới xảy ra này ư? Hay là đã đoán biết trước là việc gì rồi ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, tôi chưa đoán được, nhưng tôi rất bằng lòng vì có việc này xảy ra...

Thấy tôi ngạc nhiên chưa hiểu, Kỳ Phát tiếp :

- Bằng lòng, vì trong vụ Hoàn bị bắt cóc, tôi chưa đủ manh mối để tra xét, như hôm qua, lùng tìm mấy nơi đều thất bại chính là vì thế. Nếu mà mọi chuyện đến đây là hết, không xảy ra thêm việc gì nữa thì thực khó khăn cho tôi, nhưng may thay, đã mới xảy ra vụ trộm... Và tôi tin chắc rằng nhờ có vụ trộm này, thế nào tôi cũng tìm được thêm vài đầu mối nữa và lúc ấy thì, biết đâu, tôi sẽ khám phá ra được mọi điều bí mật !

Chương 6 - Một Bá Cáo Việc Riêng

Bốn mươi lăm phút sau, chúng tôi đã bấm chuông nhà Cúc. Lập tức chúng tôi thấy người ra mời vào phòng khách và chẳng đợi chúng tôi hỏi, tên người nhà đã nói :

- Bấm hai ông, bà Huyện con đợi lâu quá, đã toan bắt con ra mời lần nữa !

Kỳ Phát không nói gì, chỉ cười, nhưng khi chàng vừa vào phòng khách đã bị Cúc trách ngay :

- Gớm sao hai ông chậm chạp thế, làm cho tôi trông đợi đến mỏi cả con mắt !

Kỳ Phát cười :

- Thì Cúc cũng còn phải để cho chúng tôi đi chứ, nhanh nhất là ô tô, tàu điện, chứ làm gì có cánh mà bay được !

Cúc như nũng nịu :

- Nhưng tôi sợ quá cơ...

Kỳ Phát châm điếu thuốc lá hút, rồi hỏi :

- Nào, vụ trộm ra làm sao, Cúc hãy thuật lại rõ ràng

cho chúng tôi biết ?

Cúc ngần ngại một lúc rồi nói :

- Kể ra thì là một vụ trộm, nhưng cũng không hẳn là một vụ trộm...

Kỳ Phát ngạc nhiên hỏi :

- Cúc nói như vậy, nghĩa là thế nào, tôi không được hiểu ?

Tôi cũng hỏi :

- Thế Cúc đã bị trộm lấy mất những gì ?

Cúc lắc đầu :

- Tôi bị trộm vào nhà nhưng chưa mất gì cả...

Tôi nóng nảy hỏi :

- Chắc chúng đã vào được mà chưa kịp lấy, thấy động thì vội ra ngay cho thoát thân...

Cúc lắc đầu :

- Cũng không phải thế, vì trộm đã vào được nhà rồi, mở cửa ra mà có ai biết đâu, mãi đến sáng hôm sau, tôi dậy sớm ra vườn thì mới biết.

63 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát lắc đầu :

- Như vậy thì thực là vô lý. Không có bao giờ kẻ trộm vào nhà được rồi, người nhà không biết mà chúng lại không lấy gì cả. Chắc lấy được gì mà Cúc không lục soát thấy chẳng ?

Cúc chỉ tay mà nói rằng :

- Không có lẽ thế được. Tất cả những đồ đạc quý giá to lớn một tí như đồ sứ, chậu đồng đều để cả ở trong buồng này. Còn quần áo và vàng bạc thì lại để trong phòng ngủ của tôi. Tra xét đã kỹ lưỡng, tôi không hề thấy một vật gì thiếu mất cả.

Kỳ Phát đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, rồi bỗng đột nhiên hỏi :

- Quái lạ thực, trộm đã vào được nhà, mở được mấy lần cửa như thế này, tất cũng mất khá lâu thời giờ, có sao mà không một ai ở trong nhà nghe thấy tiếng động gì cả ?

Cúc cũng gật đầu nói :

- Mà chẳng cứ người, đến hai con chó lớn ở nhà cũng vậy.

Kỳ Phát giật mình, đứng lại, hỏi :

- Nhà có nuôi chó, thế sao mấy lần vào đây, tôi không hề thấy ?

Cúc nói :

- Hai anh không thấy là vì chó vẫn xích ở vườn sau, cứ đến tối mới thả.

Kỳ Phát vậy tôi, bảo :

- Thế thì tốt hơn là chúng ta hãy đi xem tất cả các nơi trong nhà một lượt đã !

Tôi cũng cho thế là phải nên cùng Cúc ra phía sân sau, qua mấy gian nhà đầu, rồi đến bếp... Ở chỗ nào Kỳ Phát cũng dừng lại xem xét kỹ lưỡng, nhất là mấy chỗ đất ẩm ở ngoài sân. Khi ra tới vườn, chúng tôi bỗng dừng lại vì cổng vườn có xích hai con chó lai rất lớn, hai mắt sáng quắc, nhe nanh mà sủa về phía chúng tôi... Cúc vừa quát mắng chúng, vừa lăm bằm :

- Những con chó này thực ăn hại, khách vào thì làm râm rĩ lên, thế mà trộm đến thì lại nín im thin thít.

Kỳ Phát ngồi xuống, ngắm nghía đôi chó, rồi lăm bằm :

65 | Kỳ Phát Giết Người

- Chó này vẫn khỏe mạnh như thường, không phải là ăn phải thuốc, vậy thì có làm sao ?

Rồi sau khi xem xét khắp vườn, chàng trở vào trong nhà, cùng chúng tôi lên trên gác. Lúc vào buồng ngủ của Cúc, Kỳ Phát chẳng khỏi ngần ngại nhưng sau cùng, chàng phải vào, song tôi để ý thấy lúc nào Kỳ Phát cũng như cố ý muốn tránh không nhìn đến chiếc giường, nệm gối trắng tinh, như một kỷ niệm của cuộc tình duyên lỡ dở khi xưa...

Ở phòng ngủ ra, Kỳ Phát lại xem xét kỹ lưỡng phòng khách một lượt nữa, cuối cùng mới bảo tôi rằng :

- Thôi, chúng ta về chứ ?

Cúc luống cuống hỏi :

- Thế anh không hiểu vụ trộm ra sao ư ?

Kỳ Phát cố làm ra bộ vui vẻ, cười mà nói :

- Nhưng có trộm đâu mà hiểu cơ chứ ?

Mặc dầu, Cúc cũng tỏ vẻ lo lắng, nói rằng :

- Không, anh ạ. Thà rằng trộm vào nhà lấy nhiều vàng bạc và đồ quý giá, tôi lại không lo sợ, đằng này...

Kỳ Phát cười :

- Đẳng này, trộm vào nhà không dám lấy gì, tỏ ra rằng thằng trộm ấy hết sức nhút nhát không làm nên trò trống gì được !

Cúc lắc đầu :

- Không, như vậy tỏ ra rằng chung quanh nhà tôi, hiện có nhiều việc bí mật quanh quất chẳng khác gì có một lưới nhện dày đặc bao phủ mà tôi chỉ là một con ruồi nhỏ bé bị sa bẫy mà thôi ! Việc thằng cháu Hoàn bị bắt đã cho chúng ta một chứng cứ rõ ràng.

Kỳ Phát nghiêm giọng nói :

- Nhưng đó chỉ là một chiếc mạng nhện thôi, nghĩa là tôi mà cho một nhát chổi thì mạng nhện tan ngay, có khó gì... Bây giờ chưa đến lúc đó thôi.

Ngay lúc này, người đầy tớ già ở ngoài đi vào, đưa một bức thư cho Kỳ Phát mà nói :

- Thưa ông, có người bảo đưa bức thư này hầu ông.

Kỳ Phát cầm lấy phong thư không hề nhìn qua, đã hỏi ngay :

- Người đưa thư đâu rồi ? Còn đây không ?

67 | Kỳ Phát Giết Người

- Thừa ông, thằng bé đến rồi lại chạy đi ngay rồi ạ !

Kỳ Phát đã tiến ra phía cửa mấy bước nhưng dừng lại lăm băm :

- Vô ích !

Cúc ngạc nhiên hỏi :

- Thư của ai đấy anh ?

Kỳ Phát vừa giở phong bì ra lấy thư đọc, vừa trả lời :

- Tôi cũng không rõ nữa, nhưng để xem thì biết !

Đọc mấy hàng chữ trong thư xong, Kỳ Phát đưa thư cho Cúc và tôi, rồi nói :

- Tôi đoán không sai mà !

Chúng tôi đọc trong thư chỉ có mấy dòng, lời lẽ vẫn thường giống như những lá thư dọa nạt hạng này : «Ông Kỳ Phát, ông có việc của ông, tôi có việc của tôi, vậy tốt hơn hết, tôi khuyên ông hãy về ngay Hà Nội, đừng có bèn mảng đến đất Hà Đông này mà nguy hiểm đến tính mệnh. Giang sơn đâu anh hùng đấy, ông không biết hay sao ?»

Kỳ Phát chỉ lá thư :

- Anh trông những dòng chữ viết ngả này có ý nghĩa gì không ?

- Tôi đoán là chữ của một ông già.

Kỳ Phát phá lên cười :

- Thì đúng rồi mà, đúng ông già kỳ dị của chúng ta.

Và nghiêm ngay sắc mặt, Kỳ Phát tiếp :

- Bây giờ thì không lo lắng gì nữa rồi, tôi cứ tưởng ông già đó nếu chẳng là một vị thần tiên như Thái Bạch thì cũng là con ác quỷ như Lão Trùng, có thể biến thành ra mây khói được, nhưng không, ông ấy rõ ràng là người bằng xương, bằng thịt hắc hoi, như vậy thì ông già ấy dù quỷ quyết đến thế nào cũng không thoát khỏi tay tôi.

Nhưng Cúc lộ vẻ lo lắng :

- Lời lẽ trong thư này hoàn toàn dọa nạt, anh Kỳ Phát cũng nên đề phòng mới được !

Kỳ Phát khẽ nhún vai, nói rằng :

- Người ta chỉ phải đề phòng khi nào người ta sợ. Lão già ấy đã phải viết thư này chẳng qua vì hắn đã phải sợ tôi lột được mặt nạ hắn... Cúc nghĩ mà xem, có đời thuở nhà ai lại cần đề phòng một kẻ sợ mình bao giờ đâu ?

69 | Kỳ Phát Giết Người

Cúc lắc đầu :

- Không, tôi lại nghĩ khác hẳn. Người ta chẳng thường nói : quân tử phòng thân, mình cần phải đề phòng cẩn thận mới được.

Như sực nghĩ ra, Cúc nói :

- À, suýt nữa tôi quên, nhà tôi trước có mua khẩu súng lục, đến nay bận công việc cũng chưa kịp đem nộp nhà nước, vậy anh nên giữ lấy dùng tạm mấy hôm, thiết nghĩ cũng không phải là thừa.

Kỳ Phát cười, âu yếm nhìn Cúc :

- Cúc lo cho tôi, tôi rất cảm ơn, song sự thực, việc này chưa lấy gì làm nguy hiểm cả, chứ nếu không thì tự khắc tôi phải liệu rồi.

Kỳ Phát vừa nói đến đây thì đã thấy thằng trẻ bán báo gọi người ra lấy báo. Thấy người nhà đưa vào, Kỳ Phát cười bảo tôi rằng :

- Chúng mình vội quá thành ra báo sáng nay cũng chưa kịp đọc !

Cúc đưa báo cho Kỳ Phát mà cười :

- Các ông là đàn ông nên để ý đến những tin tức thế giới nọ kia, chúng tôi đàn bà thì cũng chẳng thiết đọc lắm, nhiều khi báo có từ sớm mà mãi đến trưa, tôi mới đọc để cho dễ ngủ...

Kỳ Phát giở báo ra xem. Theo lệ thường, chàng đọc những dòng đầu đề chữ lớn về xem tin tức thế giới, những «việc Âu châu, Á Đông...» rồi giở qua trang sau, xem sơ lược tin tức Hà Nội, bỏ qua những trang phụ trương mà chàng cho là vô ích, rồi đọc đến tin tức các tỉnh... Tôi biết sau đó thì tờ báo đối với chàng không còn giá trị gì nữa vậy.

Kỳ Phát hôm nay, có lẽ không thấy có tin tức gì quan trọng, đáng chú ý nên lơ đãng toan gấp báo lại, nhưng chàng bỗng giật mình bảo :

- Lạ chưa này !

Chúng tôi cùng nhìn vào chỗ tay chàng chỉ, thì đó là mục bá cáo việc riêng, dưới có dòng chữ đen : Mất con.

Tôi lầm nhầm đọc :

«Tôi có đứa con giai tên là Nguyễn Ngọc Hoàn, 13 tuổi, cháu học lớp nhì trường Hàng Than, hôm kia, cháu đi học về nhưng chẳng biết lạc đâu, không thấy về nhà. Cháu mặc áo lương, tay áo có chỗ vá. Ảnh như in bên

71 | Kỳ Phát Giết Người

cạnh đây. Nếu ông bà nào thấy cháu đâu xin làm ơn dẫn về nhà hộ, hoặc giữ lại mà báo tin cho chúng tôi biết thì chúng tôi xin hậu tạ. Cháu ở nhà không hề bị mắng mỏ gì mà đi cũng không hề mang theo tiền bạc.

Nguyễn Văn Thắng

Số nhà 105 phố Tiền Quân Thành, Hà Nội.»

Tôi lẩm bẩm :

- Ủ nhỉ, tại sao bây giờ mất nhiều trẻ thế, hay là có bọn mẹ mìn.

Kỳ Phát lườm tôi, rồi lẩm bẩm :

- Trí khôn anh chỉ có đến thế thôi ư ?

Và không nói thêm gì nữa, chàng kéo tay tôi bước ra ngoài, chỉ kịp vội bảo Cúc :

- Cúc không sợ hãi việc gì cả. Bây giờ thì tôi hy vọng sẽ ra manh mối rồi.

Cúc ngần ngại nói :

- Tôi chắc không sao hết lo được khi Hoàn vẫn chưa tìm được về đây !

Kỳ Phát nói :

- Mọi lần thì tôi có thể hứa chắc được hôm nào thành công, nhưng lần này, tôi chỉ có thể nói với Cúc rằng sớm muộn, tôi cũng tìm được Hoàn và tính mệnh Hoàn không hề gì cả.

Cúc như yên lòng được ít nhiều, gật đầu :

- Vâng, thế thì tôi tin cậy ở anh... Anh hãy đi ngay cho được việc.

Tôi nhắc Kỳ Phát :

- À, nhưng còn khẩu súng lục...

Chẳng để cho tôi nói hết câu, Kỳ Phát thúc cho tôi một khuỷu tay vào cạnh sườn làm cho tôi đau nhói, không còn nói hết được nữa.

Chương 7 - Ông Già Xem Tướng Số

Đứng đợi chuyền ô tô ra Hà Nội, Kỳ Phát chỉ luôn mồm nhắc đi, nhắc lại :

- Thậm ngu, thậm ngu !

Để cho Kỳ Phát nhắc đã chán miệng, tôi mới hỏi :

- Tôi đã nghĩ kỹ nhưng vẫn chưa hiểu rằng anh bảo tôi ngu về cái gì đấy ?

Kỳ Phát như nồi nước sôi mở nắp, vùng đứng lại, nắm chặt lấy hai vai tôi, xoay lại mà nói một hơi :

- Thì đề tôi nói rõ cho anh biết chứ gì ! Anh ngu là vì can có gì anh nhắc lại cho Cúc nhớ đến khẩu súng lục ?

Tôi luống cuống :

- Tôi sợ anh...

Kỳ Phát lườm một cái dài, ngắt lời tôi :

- Xin lỗi anh, chứ sự thực, tôi không «khiến» anh sợ cho tôi việc gì hết, mà tôi chỉ lạy van anh đừng có làm gì cho Cúc phải sợ hãi thêm mà thôi ! Anh nghĩ kỹ xem, một người mẹ mất con, trong trí óc đủ tưởng tượng ra bao nhiêu điều ghê gớm kinh sợ rồi, vậy mà còn chưa

đủ sao, anh lại muốn gieo thêm vào óc họ nhiều nỗi nghi ngờ nữa ?

Tôi cãi :

- Nhưng tôi nhắc thế là để anh đề phòng mọi sự nguy hiểm sẽ xảy ra...

Kỳ Phát quắc mắt, cười nhạt :

- Thế cho nên tôi mới bảo anh ngu mà lại. Này nhé, như anh với tôi, chúng ta là người lớn, hiện còn đi đứng tự do, đường hoàng thế này, anh còn lo xảy ra nguy hiểm thì hãy hỏi Hoàn là một đứa trẻ con yếu ớt, lại bị lọt vào tay chúng rồi, sẽ còn có thể nguy hiểm đến đâu ! Cúc tuy là người đàn bà, song tôi chắc đã nghĩ đến điều ấy ngay trước anh... vì anh mãi đến bây giờ có tôi nói thì mới hiểu ra.

Và ngừng lại một lát, Kỳ Phát tiếp :

- Bây giờ, anh hẳn đã hiểu rõ cái ngu của anh ở chỗ nào rồi chứ !

Tôi im lặng, không nói gì. Nhưng ở đây, tôi muốn trả lời người bạn nóng nảy ấy ! Kỳ Phát, Kỳ Phát, anh bảo tôi ngu vì đã làm cho Cúc của anh phải lo sợ, nhưng anh đã quên rằng chính tôi đang lo sợ vì anh... Trong bao

75 | Kỳ Phát Giết Người

lần đi dò xét cùng anh, tôi đã từng vững tâm trước nhiều cuộc hiểm nguy nhưng lần này, màn đêm mờ tối dày đặc làm sao vì chính anh cũng đã chẳng dám hẹn ngày thành công với Cúc. Vậy thì dù chịu tiếng ngu chẳng nữa tôi cũng cam lòng, khi mà tôi không dám chối rằng tôi quý mến anh và có nhiều khi thương nữa, coi anh như một người ruột thịt của tôi !

Chúng tôi bảo xe đỗ xuống khi chưa tới dốc Hàng Than, Kỳ Phát im lặng từ lúc bắt đầu lên xe ô tô ra Hà Nội cho tới đây, bây giờ mới bảo tôi :

- Chúng ta bảo xe đỗ đây, chứ không tự nhiên hai người ghé xe vào nhà ông Thắng thì chỉ làm cho ông ấy luống cuống thôi... Với những người đương có việc bối rối thì dù một cái gì cón con cũng có thể làm cho họ thành nao lòng được !

Thấy tôi không trả lời, Kỳ Phát ghé sát mặt tôi, nhìn rồi cười mà bảo :

- Anh giận tôi vì những câu nói «không đâu» của tôi lúc nãy phải không ?

Tôi cũng bật cười :

- Thế mới biết chính anh ngu hơn tôi thì có, vì mười mấy năm chơi với nhau, anh có thấy tôi giận anh bao

giờ đâu !

Kỳ Phát cười gật đầu :

- Thôi thế là hòa nhé, song có điều, vào nhà ông Thắng, anh phải liệu giữ mồm, giữ miệng, đừng có nói lờ ra điều gì nhé ! Mà quên tôi chưa dặn anh không có nói năng gì đến chuyện Cúc cũng bị mất con nhé !

Tôi gật đầu, hiểu ý. Một lát sau, chúng tôi đã rẽ xuống phố Tiền Quân Thành, đi qua mấy dãy nhà nhỏ rồi mới tới số nhà mình định tìm. Đó là một gian nhà hai tầng trong ngoài cũng không lấy gì làm sang trọng lắm nhưng cũng có vẻ sung túc.

Kỳ Phát gõ cửa nhưng mãi không thấy ai ra, nên thử đẩy cửa vào xem thì cửa chỉ khép. Một đứa con gái nhỏ chừng 6, 7 tuổi ngồi trên tấm phản, ngơ ngác nhìn chúng tôi. Kỳ Phát hỏi :

- Ông Thắng có nhà không em ?

Con bé chỉ gật đầu, rồi chạy vào nhà trong, trong khi ấy Kỳ Phát nhìn quanh quần mà bảo khế tôi rằng :

- Nhà này thì chỉ đủ ăn, chứ không giàu, vậy chắc chắn không phải là tụi bắt người để đòi tiền chuộc !

77 | Kỳ Phát Giết Người

Ngay lúc này, trong nhà có một người đàn bà tuổi trạc 35, ra chào chúng tôi, rồi hỏi :

- Hai ông hỏi gì ạ ?
- Thưa, chúng tôi muốn gặp ông Thắng !
- Nhà tôi vừa đi vắng rồi ạ, có lẽ lát nữa mới về !

Kỳ Phát ngoảnh nhìn tôi, rồi bảo :

- Hay là chúng ta đi quanh, lát nữa hãy trở lại !

Nhưng người đàn bà lưỡng lự một lát, sau đánh bạo hỏi :

- Tôi hỏi thế này khi không phải, chẳng hay hai ông tìm nhà tôi có việc gì, hay là...

Khốn nạn, có lẽ người đàn bà này trong khi đau khổ không còn có thể ngờ rằng một bài đăng báo kia lại có hiệu quả nhanh chóng đến thế được. Kỳ Phát cũng biết thế nên nói ngay, cốt để tránh một sự mừng hụt chẳng hay gì :

- Thưa bà, vâng, chúng tôi lại là vì việc cậu Hoàn. Chúng tôi hiện cũng chưa biết ở đâu nữa, song cần phải hỏi han lại kỹ người nhà một lượt thì mới có thể đi tìm giúp bà được !

Thấy nói thế, người đàn bà kia thở dài rồi mời Phát và tôi ngồi, sau đó gọi đĩa ở đun nước... Kỳ Phát lưỡng lự, sau nói :

- Hay là xin phép bà để chốc nữa, chúng tôi lại ?

Người đàn bà giữ chúng tôi lại :

- Hai ông đợi chỉ một chốc là nhà tôi về ngay... Nghe lời bà con khuyên hãy làm sớm lại kêu ở đền Quan Thánh, nhà tôi cũng chiều tôi mà sắm sửa vàng hương đi lễ, chắc về ngay bây giờ !

Thấy Kỳ Phát mỉm cười, người đàn bà vội nói :

- Đáng lẽ việc lễ bái kêu cầu là của đàn bà nhưng tôi bây giờ như không còn có thần trí nữa, lắm lúc đương đi mà quên khuấy ngay không hiểu mình đương định đi đâu nữa !

Tôi hỏi :

- Vậy cậu Hoàn là con trai cả bà ?

- Vâng, thưa ông, chúng tôi hiếm hoi lắm, chỉ được mỗi một mình nó...

Và chỉ con bé lúc nấy ngồi trên ghế nhựa, người đàn bà tiếp :

79 | Kỳ Phát Giết Người

- Kia là con bé cháu gọi bằng cô.

Rồi nóng nảy muốn biết tin tức của con, người đàn bà lại hỏi luôn :

- Chúng tôi đoán chắc ít nhất hai ông cũng đã biết ít nhiều tin tức về thằng cháu ?

Kỳ Phát lắc đầu trả lời :

- Những điều chúng tôi biết, sẽ xin nói để bà hiểu ngay bây giờ, nhưng chúng tôi muốn hỏi thêm bà vài điều nữa đã ! Cậu cả nhà ta ngoài tên Hoàn, còn có tên gì khác nữa không ?

Người đàn bà ngạc nhiên lắc đầu :

- Không ạ, cháu chỉ có mỗi tên là Hoàn, Nguyễn Ngọc Hoàn !

Thấy Kỳ Phát rút cuốn sổ tay ra ghi chép, người đàn bà như ngờ vực, sau cùng đành bạo hỏi :

- Tôi hỏi thế này khi không phải, chắc hai ông là người của Sở Mật thám ?

Kỳ Phát cười :

- Thừa không ạ !

Người đàn bà như chột nghĩ ra, reo to :

- Thôi, tôi hiểu rồi, hai ông là người nhà báo, hôm qua cũng đã có hai ông nữa lại đây hỏi rồi.

Kỳ Phát lắc đầu nhưng lúng túng, không biết nói làm sao cho thiếu phụ hiểu được mình là ai thì may sao, một chiếc xe xích đu, ngoài cửa bước vào một người đàn ông to béo, tuổi chừng bốn mươi trở lại.

Người đàn bà vui vẻ bảo chúng tôi :

- May quá nhà tôi đã về !

Rồi lại giới thiệu luôn :

- Hai ông này là nhà báo, đến nói chuyện về việc tìm giúp thằng Hoàn !

Người đàn ông vui vẻ chào chúng tôi rồi nói :

- Thế thì thực may mắn quá, dạ, thưa hai ông làm ở nhà báo nào ạ ?

Kỳ Phát vội lắc đầu :

- Thưa không phải ạ. Chúng tôi lại đây muốn hỏi ông về việc cậu Hoàn bị lạc để tiện việc tìm tòi tra xét của chúng tôi.

81 | Kỳ Phát Giết Người

Sợ người đàn ông mà tôi biết là ông Nguyễn Văn Thắng làm trưởng Kỳ Phát là nhân viên ở Sở Liêm phóng chẳng nên tôi vội vàng giới thiệu :

- Chúng tôi quên chưa giới thiệu đây là ông Kỳ Phát, trước đã tra xét ra vụ...

Ông Thắng không để cho tôi nói hết lời, rồi rít mừng rỡ bảo vợ :

- Trời ơi, may quá, vậy ra là ông Kỳ Phát mà tôi vẫn luôn mồm bảo bà nó rằng tiếc không biết nhà, chứ cầu cứu đến ông Kỳ Phát thì thế nào cũng tìm ra được thằng Hoàn !

Và quay lại phía chúng tôi, ông Thắng nói tiếp :

- Ông không cần phải nói thêm gì nữa, vì ông Kỳ Phát thì tôi biết lắm, nghĩa là đã thường nghe danh ở trên các báo... Nhưng chẳng hay tại sao ông lại biết mà đến tận đây giúp chúng tôi ?

Kỳ Phát cười :

- Thì cũng chỉ nhờ xem báo mà tôi biết được tin cậu Hoàn bị lạc...

Ông Thắng nhìn chúng tôi bằng con mắt nghi ngờ, rồi có lẽ nghĩ thầm rằng : những người này thường đọc

báo tìm những việc mà tra xét, hẳn không bao giờ giúp không cho ai, nên vội nói :

- Thưa hai ông, xin hai ông cứ cố giúp tìm cho chúng tôi được thấy mặt thằng cháu thì sau này dù chúng tôi thanh bạch thực, xong cũng không dám vô ơn...

Kỳ Phát cười, lắc đầu :

- Xin ông đừng ngại chi điều ấy, chúng tôi xin nói ngay để ông biết rằng chúng tôi mỗi người đều có nghề nghiệp riêng cả, mà việc đi tìm tòi, tra xét này chỉ là việc chơi, giải trí, không dám lấy của ai một đồng xu nào bao giờ cả.

Rồi Kỳ Phát lại tiếp luôn :

- Lúc nãy, chúng tôi vừa hỏi bà rằng cậu ấy có phải là Nguyễn Ngọc Hoàn không, và chỉ có nguyên cậu là con trai thôi, không còn một người con nào khác nữa không ?

Vừa nói, Kỳ Phát vừa chăm chú nhìn ông Thắng, xong ông này thực thà gật đầu nói rằng :

- Vâng, đúng thế. Nhưng tại sao ông lại hỏi câu ấy, hay là ông đã biết tin tức thằng cháu hiện ở đâu ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Thưa ông, không, nhưng tôi mong rằng rồi đây, chúng tôi sẽ tìm ra được ít nhiều manh mối. Hiện giờ, chỉ mong ông cho biết thêm một vài điều nữa để tiện cho việc tra xét của chúng tôi. Xin ông trước hết hãy làm ơn kể lại rõ ràng những việc đã xảy ra trong hôm cậu Hoàn bị lạc.

Ông Thắng gật đầu nói rằng :

- Cái đó thì dễ dàng lắm, vì câu chuyện không có gì lạ cả, thằng cháu buổi tối đi xem chiếu bóng, sáng hôm sau dậy muộn cho nên đi học phải vội vàng. Đến lúc tan học, mà mãi vẫn chưa thấy cháu về, tôi đoán là bị thầy giáo phạt ở lại vì đến trễ nên yên trí cứ ăn cơm... Nhưng mãi đến chiều cũng không thấy cháu về, tôi mới hoảng hốt đi trình cảm và rồi sau ra Hà Nội thuê đăng báo...

Kỳ Phát có vẻ nghi ngại, lâu lâu mới hỏi :

- Thế trước hôm Hoàn bị lạc, có sự gì lạ, hoặc hơi khác thường thôi, xảy ra ở nhà này không ?

Ông Thắng ngạc nhiên nhìn hết Kỳ Phát rồi lại nhìn vợ, cuối cùng thì lắc đầu mà nói rằng :

- Thừa không, chẳng dám giấu gì các ông, nhà chúng tôi thanh bạch lắm, vả lại bị mấy hồi xúi ông bà tôi mất đi rồi, thì tôi cũng chán nản chẳng muốn làm ăn hoạt động gì cả. May mà ở nhà quê cũng còn được ít vườn cho thuê và cho cấy rẽ, nên nguyên những hoa màu cũng đủ việc chi dùng trong nhà...

Kỳ Phát hỏi :

- Có lẽ ông cũng ít giao thiệp ? Ít bạn bè ?

Bà Thắng đỡ lời chồng, bảo chúng tôi :

- Nhà tôi không hay đi đâu cả, vả bạn bè cũng ít, có dăm ba người thân nhưng đường phố Hà Nội xa lắm, chúng tôi lại ở chỗ khuất nẻo nên người ta cũng ngại mà rất ít khi đến chơi... Nhà tôi thì không biết chơi bài gì, nên ngoài những người thân và bạn cũ thì không có bạn chơi nào cả.

Kỳ Phát lặng lẽ giây lát rồi bỗng đột nhiên hỏi rằng :

- Cậu Hoàn tuổi Ty phải không nhỉ ?

Hai vợ chồng ông Thắng cùng ngạc nhiên hỏi lại :

- Vâng cháu tuổi Ty, nhưng tại sao mà ông lại biết ?

85 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát cười :

- Ông bà đăng báo nói cậu ấy 13 tuổi thì năm nay chẳng phải là tuổi Tỵ là gì ?

Nhưng bà Thắng đã thở dài mà nói rằng :

- Ông nhắc đến tuổi Annam, tôi mới sực nhớ thực là không thể tin tưởng số được. Nửa tháng trước đây, có một ông thầy đi qua đây vào chào xem tướng số, tôi nhân ngồi buồn, mới bảo ngồi hỏi chơi, rồi nhờ tính họ lá số tử vi cho ông cháu, kể ra thì cũng có nhiều câu đúng !

Nóng nảy, Kỳ Phát hỏi :

- Rồi bà cũng có nhờ đoán số cho cả cậu Hoàn nữa chứ ?

- Vâng, cứ như lời ông thầy nói thì cháu nó về sau này khá lắm, làm nên thế nọ, thế kia, vậy mà bây giờ lạc đi rồi, chúng tôi chỉ mong cha mẹ được gặp con cũng đã là khó rồi !

Kỳ Phát như suy tính điều gì, một lát mới hỏi rằng :

- Bà vừa nói, đó là ông thầy xem số tử vi, chứ không phải xem tướng có phải không ạ ?

Bà Thắng lắc đầu :

- Cả số tử vi mà cả tướng nữa, vì ông thầy hỏi thăm cháu đi đâu không có nhà, khi thấy nói sắp học về rồi thì ngồi nán lại, bảo để xem tướng cho cẩn thận hơn...

- Thế ông thầy sau khi xem tướng cũng nhận rằng số tử vi đúng thế chứ ?

- Vâng, thế nghĩa là cả tử vi cùng tướng đều sai hết cả, không thể tin được !

Kỳ Phát gật đầu :

- Vâng, đối với chúng tôi thì đó là những môn khoa học huyền bí hiện đương trong thời kỳ chiêm nghiệm... Tôi có quen biết một ông già giỏi về mấy khoa ấy lắm, ông ấy vẫn thường đi đó đây xem để làm phúc thôi, chứ tiền nong thì không cần lắm !

Bà Thắng gật đầu :

- Vâng, cái ông thầy số xem hôm ấy cũng nói thế, mà có lẽ thực vì lúc tôi đặt quẻ một hào, nhờ xem cho ông nó sau hỏi lan ra đến số của thằng cháu, đợi cả xem tướng cho nó mà ông ấy cũng không đòi thêm đồng nào nữa !

87 | Kỳ Phát Giết Người

Kỳ Phát vui vẻ nói :

- Hay là lại đúng ông bạn của tôi rồi ? Có phải ông ấy đeo kính đen không ?

Bà Thắng quay lại hỏi chồng :

- Này ông nó, có phải ông ấy không đeo kính đen không nhỉ ?

Ông Thắng gật đầu :

- Không, ngay lúc đi đường cũng không đeo gì hết !

Kỳ Phát lưỡng lự nói :

- Hay là không phải hẳn chẳng ? Ông bạn tôi thì già, không có râu, và lưng đi gù gù.

Bà Thắng cười :

- Nếu thế thì không phải rồi, ông thầy tướng này cũng già song có để râu lơ phơ, mà người đi thẳng, không gù chút nào hết !

Kỳ Phát quay lại phía tôi mỉm cười nói rằng :

- Có thể chứ lại, ông bạn của chúng ta xem đúng lắm cơ, nguyên một cái nói sai thế tôi cũng đã ngờ rồi...

Ngừng lại một lát Kỳ Phát tiếp :

- Nhưng cũng chưa biết chừng mà ông thầy ấy đoán đúng, vì cậu Hoàn lạc đi, mà tôi hy vọng tìm thấy... may mắn tìm được thực thì biết đâu sau chẳng làm nên theo như lời thầy đoán !

Vợ chồng ông Thắng đều khản khoản nói :

- Trăm sự vợ chồng tôi đều trông cậy ở ông, chúng tôi mới được mỗi một mình nó, nếu ông tìm được về thực thì chẳng khác gì cho chúng tôi được sống lại vậy.

Kỳ Phát khiêm tốn thưa :

- Vâng, chúng tôi không có tài gì mà quyết đoán trước, xong xin cố hết sức mà làm việc, may ra không đến nỗi phải thất vọng chẳng ?

Kỳ Phát và tôi đứng lên, toan cáo từ ra về, thì bỗng ông Thắng hỏi rằng :

- Hình như lúc nãy, ông bảo trước khi xảy ra việc lạc thằng cháu Hoàn có gì lạ thì kể cho ông biết ?

- Vâng, thưa ông, thế còn việc gì lạ nữa xin ông hãy cho chúng tôi biết ngay, vì những điều ấy sẽ giúp cho chúng tôi đi tới kết quả.

89 | Kỳ Phát Giết Người

Ông Thắng lắc đầu :

- Không, không có gì lạ nữa ạ, nhưng...

- Thế sao ông còn hỏi lại chúng tôi điều ấy ?

Ông Thắng liếc nhìn vợ, rồi nói :

- Nghĩa là sau khi lạc cháu, tôi thấy có một sự lạ... hay nói cho đúng hơn chỉ là một vụ trộm thường theo như lời nhà tôi vẫn nói...

Kỳ Phát không giữ được nổi vui mừng :

- Có vụ trộm thực à ?

Và tức giận ông Thắng đã chậm chạp suýt nữa quên không kể cho mình nghe câu chuyện vô cùng quan trọng ấy, Kỳ Phát buột mồm, mắng :

- Thế mà... Thực là đồ con bò !

Nhưng biết đã trót lỡ lời, Kỳ Phát vội vàng khéo chống chế :

- Tôi thực giận... tôi quá, sao mà chậm nghĩ thế, đáng lẽ tôi phải hỏi ông xem có chuyện mất trộm không, ngay từ khi mới bước chân vào nhà này mới phải !

Ông Thắng ngạc nhiên :

- Sao ông lại biết trước rằng nhà tôi mất trộm ?

Kỳ Phát gạt đi và giục :

- Cắt nghĩa ra thì dài dòng lắm, ông chỉ nên biết rằng vụ trộm đó đối với việc Hoàn lạc đi rất có quan hệ mà thôi. Ông hãy kể ngay cho chúng tôi nghe thực rành rọt đầu đuôi vụ trộm này ra làm sao ?

Tuy biết Kỳ Phát nóng nghe chuyện, nhưng ông Thắng cũng chẳng quên quay lại phía vợ bảo rằng :

- Đây nhé, bà nó cứ bảo vụ trộm ấy chẳng quan hệ gì, có nghe ông Kỳ Phát nói đấy, sự không may đến liền một lúc như vậy.

Bà Thắng nguýt chồng, rồi bảo :

- Thì ai biết được, tôi đàn bà chỉ thấy không mất mát gì thì nói rằng vụ trộm này không đáng để ý ! Ông nói giỏi sao không đi tìm con về đây từ trước !

Kỳ Phát thấy hai vợ chồng sắp cãi nhau, phải vui vẻ gạt đi :

- Không, nghĩa là tôi cũng cứ nói thế, nguyên vì nghĩ rằng trong khi nhà xảy ra việc không may thì dù việc nhỏ nào mình cũng nên để ý... Vừa rồi, bà nói rằng vụ trộm này không mất mát gì ?

Bà Thắng nói :

- Thừa ông kê ra thì cũng có mất, song mất những vật không đáng kể. Nguyên nhà tôi ở chỗ này cũng trống trải lắm, nên hễ khoảng 8 giờ rưỡi là tôi chèn đóng cửa nhà ngang lại... Nhà ngang ấy ở cạnh sân, thông vào bếp. Cái tường ở phía sau lại khá thấp nên trộm ở ngoài có thể vào được dễ dàng, song vì ở trong bếp chỉ có những bát đĩa thường, nên cũng chẳng nghi ngại gì lắm!

Ông Thắng ngắt lời vợ bảo :

- Chiếc đĩa cổ ấy mà gọi là bát đĩa thường à ?

Bà vợ chỉ lườm chồng, rồi nói tiếp với chúng tôi :

- Hôm ấy, vì có khách ăn, thiếu đĩa, nên tôi có lấy thêm chiếc đĩa cổ ở nhà trên xuống, rồi lúc rửa bát, đưa ở lại nhãng quên không mang lên ngay, cũng úp vào chạn. Thì ngay đêm ấy xảy ra vụ trộm. Mà chắc chúng rình mò đã lâu, tưởng có thể lấy được nhiều, không ngờ cửa nhà ngang lại chắc chắn quá, không cạy được, nên đành chỉ lấy có mấy đôi đũa và chiếc đĩa cổ thôi !

Ông Thắng cũng nói :

- Tôi chắc là trộm vật vì không có gan lấy hết, chỉ vội vàng vớ được cái gì thì lấy cái ấy thôi !

Bà Thắng nói :

- Tôi thì đoán chắc lúc ấy nhà trên có ai ho hắng gì, trộm tưởng người nhà thức dậy nên vội vàng tháo ngay, chứ dù là trộm vặt cũng không có lẽ lấy mấy chiếc đĩa !

Kỳ Phát hỏi lại :

- Trộm lấy đĩa và gì nữa ạ ?

Ông Thắng trả lời :

- Lục soát lại cẩn thận, thấy đúng chỉ mất có bốn đôi đĩa của nhà thường vẫn ăn, với lại một chiếc đĩa cổ đáng chừng vài ba đồng bạc. Mà đĩa thì là thứ đĩa kèn, ta làm, đúc bằng những nút chai rượu ty khi xưa... chứ có phải đĩa ngà, đĩa mun gì cho cam !

Kỳ Phát bảo ông Thắng đưa vào trong bếp xem xét kỹ lưỡng lại một lượt rồi bảo tôi rằng :

- Cửa nhà trên không bị nậy, thế mới lạ !

Tôi vừa toan hỏi lại thì Kỳ Phát đã liếc mắt bảo tôi im, rồi cáo từ vợ chồng ông Thắng ra về, sau khi hứa nếu có tin tức gì, sẽ lập tức lại nói cho biết ngay. Bà Thắng lấy ra tờ giấy hai chục cổ nài ép để Kỳ Phát cầm tiêu vật trong công việc này, nhưng Phát nhất định chối

93 | Kỳ Phát Giết Người

từ, cuối cùng muốn cho vợ chồng ông Thắng khỏi băn khoăn, Phát đành phải hứa liều chừng nào xong việc sẽ hay.

Chương 8 - Một Làn Mừng ... Hụt

Ở nhà vợ chồng ông Thắng ra, Kỳ Phát xoa tay bảo tôi rằng :

- Tôi thực không ngờ rằng một bài bá cáo việc riêng lại giúp ích được nhiều đến như vậy. Tôi đã nhận thấy rõ ràng những đầu mối liên lạc giữa hai vụ... muốn gọi là bị lạc hay bị bắt cóc, tùy ý.

Tôi cũng gật gù bảo :

- Tôi cũng nhận thấy một vài chỗ...

Kỳ Phát mỉm cười, nhìn tôi như có ý ngờ vực cái tài... trình thám mới nẩy ra của tôi, rồi hỏi lại :

- Cũng có lẽ nào, anh hãy nói cho tôi biết anh nhận thấy những gì ?

Như một thí sinh vào vấn đáp dẫn đo trước khi trả lời quan trường, tôi nghĩ ngợi một lát rồi bảo :

- Trước hết, tôi nhận thấy rằng hai vụ trẻ con lạc này đều gần nhau không cách mấy ngày !

- Có lý !

95 | Kỳ Phát Giết Người

- Mà lại cùng 13 tuổi, cùng tên Hoàn, chỉ khác có họ !

- Đúng lắm !

- Mà lại có hai ông già, cũng kỳ dị, cũng thích hỏi tên tuổi như nhau, mà không biết chừng chỉ là một người !

- Tạm được !

Tôi quay lại, bảo Kỳ Phát :

- Phải phê là xin phục, chứ sao lại tạm được ?

Kỳ Phát điềm tĩnh và không đùa cợt, bảo tôi :

- Khi nào tôi nói tạm được thì chỉ là mới tạm được mà thôi ! Hết rồi chứ, còn gì nữa không ?

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi nói tiếp :

- Còn hai vụ trộm nữa, hai vụ trộm cùng xảy ra tại hai nhà vừa mới bị mất con !

- Khá lắm, còn gì nữa không ?

Tôi lắc đầu :

- Thế là hết !

Kỳ Phát hỏi :

- Nhưng anh kết luận làm sao chứ ?

Thấy tôi lúng túng không trả lời thế nào, Kỳ Phát gật gù bảo tôi rằng :

- Ấy đó về óc trình thám, anh còn thiếu mất điều ấy, mà tiếc thay lại là điều trọng yếu nhất để đưa người ta tới kết quả. Có thể nói được rằng trong công việc khám phá những sự bí mật có hai phần : một là tìm kiếm cho thực nhiều những điều lạ thường đáng chú ý nhất, giống như một mớ chỉ rối, ta tìm hết tất cả đầu mối để ra một bên. Một phần nữa là phải biết những điều lạ lùng ấy, những đầu mối ấy có liên lạc quanh co với nhau ra làm sao, khi đã biết rõ rồi thì chỉ trong thoáng chốc có thể gỡ xong mớ chỉ, và vụ án không còn gì là bí mật nữa.

Tôi chợt nhớ, bảo :

- À, tôi nghĩ ra rồi, trước đây tôi đã từng lập một giả thuyết mà bây giờ những điều mới nhận xét thấy cũng phù hợp với giả thuyết ấy...

Kỳ Phát cau mày hỏi :

- Trước anh nói thế nào nhỉ ?

- Trước tôi đã bảo cần phải biết Hoàn có thực là con của ông Huyện Vinh không...

97 | Kỳ Phát Giết Người

Chẳng để tôi nói hết lời, Kỳ Phát giậm chân bảo :

- Thôi, im ngay, tôi đã nói cấm anh không được nghĩ tới điều xằng bậy làm hại tới danh dự của Cúc cơ mà...

Thấy tôi toan cãi lại, Kỳ Phát chặn ngay :

- Không, anh bắt tất phải nói thêm gì nữa, và chỉ càng làm nổi xung tôi thôi. Hiện giờ, anh chỉ nên biết rằng anh chưa đến độ có thể do những điều đã nhận xét mà luận lý ra được những điều gì !

Tôi nói :

- Thì trong lúc tập sự anh cũng phải để cho tôi lập nhiều giả thuyết, may ra có cái trúng chứ ?

Kỳ Phát liếc nhìn tôi, rồi sau cùng đành gật đầu bảo :

- Ủ, thì anh muốn ỨC đoán thế nào thì đoán, có một điều tôi cấm, và không muốn nhắc lại nữa là anh không được nghĩ gì tới những điều phương hại đến Cúc của tôi.

Tôi nghĩ ngợi một lát, rồi muốn nhân dịp này, hỏi xem Kỳ Phát đã tra xét được đến đâu, nên bảo :

- Cứ như ý tôi thì hai vụ trộm này cùng khả nghi lắm ! Vì một vụ thì chúng không lấy gì, mà một vụ thì chúng

chỉ lấy những vật không đáng kể !

Kỳ Phát gật gù, bảo :

- Nghĩa là kẻ trộm không phải là đứa thông thạo về nghề, vụ thứ nhất, ở nhà Cúc, chúng chưa lấy được gì cả, mà vụ sau, ở nhà ông Thắng, chúng chỉ mới kịp lấy có mấy thứ lặt vặt. Có điều chúng ta chưa được biết rõ là hai vụ trộm nhưng có phải là do một kẻ trộm hay không ?

Tôi không nghĩ ngợi, bảo :

- Tất nhiên phải là cùng một thủ phạm, vì cùng xảy ra ở hai nhà bị lạc con. Theo luận lý, ta có thể đoán rằng việc bắt cóc, với việc ăn trộm, bao giờ cũng đi đôi với nhau, việc nọ cần phải có việc kia...

Kỳ Phát gật đầu :

- Tôi chỉ đồng ý với anh về chỗ hai việc có liên lạc với nhau thôi !

Và một lát sau, Kỳ Phát bỗng bảo tôi :

- Tôi vẫn còn nghi không chừng mà nhà Cúc hôm bị trộm vào, đã bị mất gì rồi mà không biết. Chi bằng, ngay bây giờ, chúng ta hãy vào ngay Hà Đông, hỏi rõ lại một lượt nữa xem sao, nhân tiện để báo tin cho Cúc

biết rằng trong công việc tra xét của chúng ta, tuy có thêm nhiều điều rắc rối, nhưng còn có hy vọng tìm ra manh mối hơn lúc đầu nhiều !

Non một giờ sau, chúng tôi đã vào tới Hà Đông. Kỳ Phát bảo tôi :

- Tôi đoán chắc thủ phạm vẫn để ý đến nhà Cúc, vậy chúng ta chẳng nên đi xe đến thẳng nhà như mọi lần trước.

Tôi gật đầu, đồng ý. Thế là chúng tôi đi bộ đến nhà Cúc, và trong lúc đi đường hết sức để ý xem có ai là người theo dõi mình không. Nhưng không, tôi không thấy có gì lạ cả, mặc dầu đã gần đến nhà Cúc. Tôi đã nghĩ Kỳ Phát thực cẩn thận quá, chỉ thêm mất thời giờ, thì chợt Phát kéo mạnh tay tôi, nép vào một bức tường hiên.

Kỳ Phát bảo nhỏ tôi :

- Chết thực thôi, anh không trông thấy gì à ?

Thành ra Kỳ Phát chẳng những nhìn ở chung quanh và đằng sau mình, còn nhìn cả về đằng trước nữa. Lúc ấy, chúng tôi chỉ còn cách nhà Cúc chừng khoảng năm mươi thước. Chúng tôi đều trông thấy rõ ràng có một ông già đeo kính đen, đi lom khom, vận bộ quần áo ta,

nhưng lại đi giày đế cao su, đương lảng vảng ở phía ngoài nhà Cúc, nhòm nhòm ghé ghé như muốn dò xét cái gì ! Tôi thúc tay Kỳ Phát bảo :

- Bây giờ tốt hơn hết, chúng ta hãy xông ra nắm lấy lão già kia mà hỏi cho ra !

Kỳ Phát lắc đầu, nhìn tôi, thương hại :

- Anh tưởng dễ dàng như thế thôi ư ? Anh nên nhớ rằng kẻ địch của chúng ta cũng ghê gớm lắm, chẳng phải có thể dùng cách dọa nạt mà làm được hấn sòn lòng. Hơn nữa, hiện nay, hấn đương giữ lợi khí trong tay, Hoàn có ở trong tay hấn, như vậy thì thực khó khăn mà làm gì được hấn !

Tôi hỏi lại :

- Thế anh định làm gì bây giờ ?

Kỳ Phát nghĩ ngợi một lát, rồi nói rằng :

- Tôi chợt có một ý nghĩ, may ra thì đúng. Bây giờ chúng ta không làm gì hết, chỉ đợi đây chừng nào lão già đi khỏi hãy hay !

Chúng tôi bỗng yên lặng mà để ý nhìn. Trong nhà Cúc, người lão bộc vừa mở cửa đi ra, nhưng vì vội vàng nên không để ý đến lão già kỳ dị kia. Và lại, lão già cũng

đã khôn ngoan rẽ ra phía sau nhà, rồi khoảng mười phút sau, chúng tôi mới lại thấy hắc vòng ra phía trước. Kỳ Phát có vẻ vui mừng lắm, bảo tôi :

- Tôi đoán đúng rồi, anh có hiểu tại sao lão già lại ở phía sau nhà lâu thế không ?

- Có lẽ hắc muốn đợi người lão bộc nhà Cúc đi khỏi đã !

Kỳ Phát lắc đầu :

- Nếu thế thì chỉ phải đợi ba phút thôi !

- Vậy anh đoán thế nào ?

- Tôi đoán chắc lão già đương xem xét đường lối để tôi nay vào ăn trộm. Trộm vật gì thì tôi chưa hiểu, song tôi đoán lần trước vì một lẽ gì đó hắc chưa lấy được nên lại vào lấy lần nữa !

Tôi vội vàng nói :

- Nếu vậy thì ta phải rình bắt !

Kỳ Phát cười :

- Cái đó đã là lẽ cố nhiên, và chẳng những ta rình bắt lại luôn cả Hoàn nữa.

Tôi ngạc nhiên :

- Anh nói gì, tôi không hiểu ?

- Tôi bảo không chừng đêm nay mà mẻ lưới của ta bắt được cả hai con cá : Hoàn và lão già thủ phạm !

- Không có lẽ, vì lão già đã bắt được Hoàn đi rồi - chúng ta không cần biết là vì có gì - nay lại mang đến tận đây ?

Kỳ Phát gật gù :

- Biết đâu đây, biết đâu lại chẳng có những lẽ mà ta chưa biết. Hiện giờ có nhiều lý cho tôi đoán được thế, chẳng hạn mấy con chó lai nhà Cúc... thường nhặt thì dữ tợn thế, vậy mà hôm bị mất trộm chẳng ăn phải thuốc, bả gì, mà chúng cũng hiền lành như những con miu con... Nghĩa là phải có Hoàn, chủ chúng đi theo, thì việc trộm ra vào mới yên tĩnh được như vậy.

Ngừng lại một lát, Kỳ Phát tiếp :

- Còn một lẽ nữa mà tôi vẫn chưa tìm được ra nguyên nhân là không hiểu hẳn đến để định lấy trộm gì, mà cần phải Hoàn đi chỉ dẫn mới được.

Thở mạnh, Kỳ Phát bảo :

- Thôi rồi đêm nay, chúng ta sẽ biết rõ. Có điều lát nữa tới nhà Cúc, anh chớ nói gì tới chuyện có Hoàn đi theo lão già nhé, vì Cúc mà biết thì rồi luống cuống làm nhiều chuyện lỡ việc của mình mất !

Tôi gật đầu, và cùng nhau đi thẳng lại nhà Cúc vì thấy lão già sau khi xem xét nhà Cúc lại một lượt, đã bỏ đi từ lâu rồi.

Cúc thấy chúng tôi đến mừng rỡ quá, hỏi :

- Thế nào ? Các anh hẳn đã tìm ra nhiều manh mối chứ ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Cũng đã tiến triển hơn trước nhiều. Nhưng còn vài chỗ chưa thấy rõ, chẳng hạn như việc ở đây mất trộm...

Cúc chữa lại :

- Nói là mất nhưng đã mất gì đâu, phải gọi là : bị trộm vào nhà mới đúng !

Kỳ Phát hỏi :

- Nhưng Cúc thực đã xem xét kỹ lưỡng rằng nhà không bị mất một vật gì chứ ?

Cúc gật đầu :

- Tôi đã xem đi, xét lại nhiều lần, kể ra trong phòng khách này, những đồ vật quý giá đề nhiều nhưng rất ngăn nắp, cho nên chỉ thoáng trông tôi đã có thể biết được chắc chắn rồi.

Ngừng lại một lát, Cúc lại bảo :

- Vả lại, nếu bây giờ muốn soạn lại một lần nữa cũng dễ dàng lắm vì khi tôi dọn vào ở trong này, muốn khi chuyên chở khỏi xảy ra mất mát, tôi đã bảo người ghi biên mọi đồ vật cẩn thận lắm. Cuốn sổ ấy còn kia, để tôi lấy các anh xem, soát lại một lượt thì biết mất gì hay không ngay !

Vừa nói, Cúc vừa lấy chìa khóa mở tủ cầm đưa cho chúng tôi một cuốn sổ và Cúc lại nói luôn :

- Các anh muốn thực cẩn thận chắc chắn thì soát lại thôi, nhưng tôi tin chắc rằng sẽ phí công vô ích.

Mà Cúc nói đúng thực, tôi và Kỳ Phát kẻ đọc, người soát, mất đến nửa giờ mà từ vật nhỏ đến vật lớn, trong phòng khách không hề thấy mất một vật gì. Kỳ Phát trao trả Cúc quyển sổ, rồi nghỉ ngơi, lâu lâu mới bảo tôi rằng :

- Nếu thế thì lại càng chắc rằng đêm nay kẻ trộm sẽ tới đây !

Cúc ngạc nhiên :

- Trộm nào hử anh ?

- Kẻ đã đến lần trước mà chưa kịp lấy vật gì, nay đến lần nữa !

- Nhưng tại sao anh biết hôm nay hắn đến ?

Kỳ Phát cười :

- Hiện bây giờ thì Cúc hãy biết thế. Có điều tôi nói để Cúc yên lòng, tôi hy vọng rằng hắn đến, và sẽ do tên trộm này, mà tôi dò ra tung tích hiện thời Hoàn ở đâu !

- Thế thằng cháu bị kẻ trộm bắt cóc à anh ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Cũng chưa biết rõ lắm, nhưng ít ra hai việc có liên lạc với nhau. Cúc bây giờ đừng hỏi tôi nhiều quá, vì lúc này, tôi cần phải cho trí óc thanh thoi, để rồi đêm nay, tôi đối phó với kẻ trộm, nó cũng ghê gớm lắm chứ chẳng phải giống trộm thường...

Cúc sợ hãi, nói :

- Chết chữa, nếu thế thì con tôi...

Kỳ Phát vội nói :

- Không, điều ấy thì Cúc không việc gì phải sợ hãi, tôi xin đoán chắc rằng Hoàn vẫn bình yên vô sự không can ngại gì hết !

Và muốn cho Cúc khỏi lo sợ, Kỳ Phát lại tiếp :

- Mà một khi Hoàn chưa hề gì thì sớm muộn, sao tôi cũng tìm về cho Cúc !

Cúc nghe giọng nói quyết thực của Kỳ Phát như cũng được yên lòng, nên bảo chúng tôi rằng :

- Đêm nay, các anh định ở lại đây rình bắt trộm, vậy để tôi bảo người nhà sửa soạn căn buồng khách ở trên gác để các anh nghỉ ngơi tạm, kéo mà đêm nay phải thức mà không ngủ trưa thì mệt lắm !

Kỳ Phát gật đầu :

- Như thế thì hay lắm, luôn thể, tôi nói luôn để Cúc biết rằng, buổi cơm chiều nay đừng bày vẽ gì cả, vì không chừng mà tôi ngủ một mạch đến năm, sáu giờ mới dậy... Vả lại, cũng đừng làm gì cho người ngoài, cả bọn tôi tớ nữa, biết rằng có chúng tôi nghỉ lại đêm nay !

Cúc mỉm cười, gật đầu :

- Tôi đã được đãi cơm anh mấy bữa, biết tính anh rồi, ăn không cần nhiều món, nhưng phải thực vừa miệng anh mới được !

Tôi nghe nói chột nghĩ bụng : «Thế thì Cúc làm vợ Phát hẳn là Phát phải vừa lòng». Nhưng tôi không dám nói ra, vì biết chỉ làm cho Phát buồn lòng.

Mà có lẽ Kỳ Phát cũng cùng một ý nghĩ như tôi, nên chỉ mỉm cười, rồi kéo tay tôi lên gác.

Chúng tôi không hẹn mà ngủ một giấc dài cho đến sáu giờ. Khi tôi chột tỉnh dậy thì cũng thấy Phát tựa mình. Ngay lúc này thấp thoáng người lão bộc ngó vào trong cửa rồi đi ra. Kỳ Phát gọi lại, hỏi :

- Có việc gì đấy, bác ?

- Thừa không, bà con bảo lên xem các ông đã dậy chưa, để mời các ông xuống xơi cơm !

Tôi cười bảo Phát :

- Chúng mình không ngờ ngủ tận bây giờ mới dậy, hẳn là cơm canh đã nguội !

Kỳ Phát thúc khuỷu tay vào cạnh sườn tôi mà bảo

rằng :

- Anh làm như đến đây để ăn cơm khách chứ không có việc gì khác nữa !

Tôi cười :

- Ủ, thế thì tôi xuống ăn cơm, còn anh cứ nằm nguyên đây mà làm công việc của anh !

Kỳ Phát cười, không nói gì, ra bàn rửa mặt. Một lát sau, chúng tôi đã ngồi vào bàn ăn, chẳng nói thì cũng biết bữa cơm hôm nay ngon lành lắm, vì chính Cúc thân hành vào bếp. Kỳ Phát nhiều lúc dừng hẳn bát lại và nhìn Cúc, như quên ăn, làm cho Cúc phải cười, và giục :

- Kìa, anh Phát, ăn đi chứ ? Tôi hôm nay cố làm mấy món ngon để anh ăn cho có sức mà bắt trộm !

Kỳ Phát nghiêm sắc mặt, chậm chậm bảo :

- Cứ như những lúc này thì tôi tưởng dù thủ phạm có ba đầu sáu tay đi nữa, tôi cũng quyết bắt cho kỳ được !

Cúc chợt nhớ, bảo :

- À, chốc nữa, ăn xong, tôi phải nhắc anh Phát cái này mới được !

Kỳ Phát hỏi cái gì, nhưng Cúc nhất định không nói, tới khi ăn tráng miệng xong, Cúc mới rút ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp, đẩy đến trước mặt Phát mà bảo :

- Đây, tôi nhắc anh chính là cái này !

Kỳ Phát chưa cầm lấy hộp vội, rồi sau một phút ngẫm nghĩ, cười mà bảo Cúc :

- Tôi đoán ra rồi, nhưng thứ đồ chơi nguy hiểm này, tôi không thích dùng một chút nào cả !

Tôi cầm lấy hộp mở xem, thì quả nhiên là khẩu súng lục, để cạnh mấy hộp đạn, Kỳ Phát đỡ lấy xem, rồi gật gù bảo :

- Thứ súng Saint-Etienne này tốt đây, dùng nhanh lắm, vì không cần tháo cran d'arrêt trước khi bắn, nên tiện hơn các kiểu khác !

Tôi hỏi :

- Thế nhờ nguy hiểm như lúc bỏ túi mà chạm làm cho cò nổ thì sao ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không cần hăm mà vẫn chắc chắn thế mới tiện chứ. Họ làm khéo lắm, chạm thường không bao giờ nổ, chỉ

trừ khi chính tay mình chú ý bấm cò thì mới đủ sức nổ đạn thôi !

Cúc cười :

- Trước tôi cũng thấy nói thế. Nghe anh Phát, đủ biết anh cũng đã từng chơi súng lục !

Kỳ Phát cười, lắc đầu :

- Chơi thì chưa chơi, song cũng đã từng tập bắn qua ! Nguyên trước tôi có biết mấy vị sĩ quan người Pháp, họ hay tập bắn, nên tôi cũng được theo tập và biết qua loa.

Cúc gật gù :

- Tôi biết tính anh, cái gì mà anh nói không biết tức là hơi biết tí chút, cái gì mà anh nói đã biết qua loa nghĩa là thông thạo lắm !

Kỳ Phát cười :

- Nghĩa là bắt buộc phải biết, vì rằng một người muốn theo nghề trinh thám thì không được phép nói không biết một thứ gì hết !

Cúc ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói tiếp :

- Thế thì tôi thực không hiểu tại sao nhất định anh

không dùng súng trong những trường hợp nguy hiểm này !

Kỳ Phát cười :

- Đã chắc gì là nguy hiểm, vả lại cứ như thủ phạm vụ này thì tôi biết chẳng phải là những kẻ chuyên môn ! Chúng tôi chẳng mong hại tính mệnh mình làm gì mà cần sẵn sàng chống cự...

Cúc lắc đầu :

- Nhưng lúc chúng cần thoát thân tất chúng phải liều hại mình !

Phát cười :

- Thì chắc đâu chúng đã hại nổi !

Cúc nhìn thẳng vào mặt Kỳ Phát mà bảo :

- Tôi nói câu này thì Phát chớ cho là một lời nói đùa mới được. Nếu Phát không ưng dùng súng này để phòng khi nguy hiểm thì Cúc không dám nhờ Phát tra xét vụ này đâu !

Phát cũng nhìn Cúc mà hỏi lại :

- Tại sao thế nhỉ ?

Cúc ngần ngại nhìn tôi, sau cùng quả quyết nói :

- Vì tôi không muốn cho Kỳ Phát chết !

Kỳ Phát gật gù :

- Phát có phải chết vì cứu con Cúc thì Phát cũng vui lòng !

Cúc ghen ngào không biết nói thế nào, chỉ rung rung nước mắt, mãi mới nói được một câu, đầy ý trách oán :

- Phát nhất định không muốn hiểu Cúc hay sao ? Nếu thế thì thôi cũng được !

Kỳ Phát vội vàng nói :

- Cúc tha lỗi cho Phát nhé ! Phát vờ đùa thế mà thôi, chứ hiểu Cúc lắm. Phát sẽ dùng khẩu súng lục này để phòng thân và giúp được việc cho Cúc !

Vừa nói, Kỳ Phát vừa rút lấy khẩu súng lục, bỏ vào túi quần, kèm theo cả một hộp đạn nữa.

Cúc chỉ nốt hộp đạn còn lại trên bàn, bảo :

- Phát cầm nốt cả chargeur kia, phòng khi dùng đến !

Kỳ Phát cười :

- Bắt một vụ trộm nhỏ, có bấy viên đạn chưa thừa đủ hay sao, Cúc bây giờ đã thực cần thận quá rồi !

Và Kỳ Phát đứng dậy nói tiếp :

- Thôi bây giờ thì mọi việc xong xuôi cả rồi, Cúc hãy đi nghỉ. Tất cả bọn người nhà cũng vậy, Cúc đừng nói gì cả, để cho chúng tôi tiện hành động.

Cúc ngần ngại :

- Nếu các anh cần người giúp việc kín đáo thì tôi có thể nhận được và tôi chắc cũng có can đảm...

Kỳ Phát lắc đầu :

- Hai chúng tôi là thừa đủ rồi, bây giờ Cúc cứ đi nghỉ, chùng nào mọi việc xong xuôi, chúng tôi sẽ gọi !

Và Kỳ Phát lại nói thêm :

- Cúc đừng cố thức đợi nhé, vì không rõ được bao giờ trộm đến. Vậy tốt hơn hết, Cúc cứ ngủ cho yên giấc, để lấy sức, vì không chừng ngày mai đây, chúng tôi còn cần Cúc đi đàng này rất sớm !

Chờ cho Cúc lên gác rồi, Phát mới cười mà bảo tôi rằng :

- Tôi phải nói thế để cho Cúc yên trí đi ngủ, vì sự thực, thức chờ cũng chỉ làm rối việc của chúng ta mà thôi !

Tôi cũng nói :

- Ý định rình bắt của anh đêm nay thế nào, hãy nói cho tôi biết rõ ràng kẻo tôi không hiểu rõ thì nhờ việc chẳng ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Lần này thì anh không lo chi cả, vì không có gì rắc rối. Đêm nay, chúng ta chỉ việc bình tĩnh mà chờ !

Tôi hỏi :

- Nhưng bắt thủ phạm bằng cách nào ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Cái đó thì không cần lắm. Tôi chỉ cần biết rõ thủ phạm vào đây, cốt ý muốn ăn trộm thứ gì, mà vì có làm sao, việc bắt cóc lại cứ phải kèm theo một vụ trộm ?

Ngừng lại một lát, Phát tiếp :

- Tôi không muốn Cúc cùng thức với chúng ta chính là vì Cúc không đủ bình tĩnh mà đợi xem cách hành

động của thủ phạm. Nhỡ mà theo lời tôi đoán, chính Hoàn có đi theo vào đây thì Cúc tất nhiên cuống quýt không thể nào bình tĩnh mà đợi được. Nói tóm lại, nếu có Hoàn theo, thì tất nhiên ta phải làm hết cách mà giữ Hoàn lại đừng cho thủ phạm mang đi, còn việc bắt thủ phạm thì nếu ta biết rõ mục đích hành động của hắn, sẽ cũng không khó khăn gì nữa !

Bỏ hộp đạn lên trên bàn, Kỳ Phát cười mà nói :

- Tôi cầm súng cho Cúc yên lòng đó thôi, chú ý tôi rất ghét dùng thứ khí giới này !

Tôi hỏi :

- Bây giờ còn sớm, lát nữa chúng ta ra ngoài sân sau mà rình chứ ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, chúng ta vẫn cứ ngồi yên đây, không đi đâu cả. Mà tôi cần anh phải nhớ rằng dù có thấy gì lạ, anh cũng cứ ngồi thực yên, đừng động dậy gì cả, vì như lúc nãy đã nói tôi muốn biết rõ mục đích của thủ phạm !

Tôi gật đầu, sau đó, chúng tôi đồng ý hút hết điều thuốc lá rồi bắt đầu cái công việc tuy không có gì mà rất khó khăn, là ngồi yên, nghe nhau thở, nghe những

tiếng muỗi bay, tiếng môi đớp môi, mà không hề được động dậy mảy may...

Thời giờ hình như qua rất chậm. Trong nhà bây giờ đã ngủ yên cả, cánh cửa buồng Cúc ở trên gác cũng đã thấy đóng lại rồi !

Chỗ lưng tôi dựa vào ghế đã thấy nóng hổi. Ngồi đã lâu trong tối, bây giờ nhìn quen tôi đã nhận thấy lờ mờ bóng Phát ngồi yên, dựa đầu vào tường, hai mắt lim dim như ngủ... Nhưng không hiểu vì sao mà tôi vẫn như thấy Phát không một phút nào bỏ nhìn tôi, bỏ nhìn khắp gian buồng, bỏ nhìn ra ngoài bóng tối mờ từ sân vào đến bếp.

Thời giờ vẫn qua, tôi đã phải giở mình mấy lần vì tê mỏi quá, nhưng trái lại, Kỳ Phát vẫn thấy ngồi yên, xong đầu hấn ngoẹo về phía ngoài, có lẽ đã ngủ thiếp đi chẳng... Tôi định sẽ gọi Phát, thì bỗng thấy Phát vẫn cứ ngồi yên, chỉ giơ một tay lên ra hiệu vậy tôi bảo đừng động dậy. Thì ra Phát đang chăm chú nhìn ra phía ngoài. Tôi cũng ngھn cổ nhìn ra, nhưng không trông rõ thấy gì cả.

Một tiếng động làm cho tôi giật mình và chú ý đến một bóng đen đứng nép vào góc tường từ trước mà tôi lúc trước không phân biệt được trong xó tối. Bóng đen

ấy chỉ tay ra hiệu về phía bếp, làm cho tôi đoán chắc trong đó hẳn còn một người thứ hai nữa. Tôi liếc nhìn thấy Kỳ Phát vẫn ngồi yên. Song hai chân Phát luôn luôn khe khẽ nhấc lên, dậm xuống, làm cho tôi có cái cảm giác xem một con mèo rún chân, sửa soạn vồ một con chuột nhắt.

Một tiếng xì xào nhỏ ở phía ngoài :

- Lấy được chưa ?

- Xong rồi !

Tiếng thứ hai rõ là tiếng trẻ con. Tôi sung sướng quá vì đoán chắc đó là Hoàn, đúng với lời Kỳ Phát nói từ trước. Nhưng tôi vẫn không trông thấy cái bóng thứ hai đâu cả, có lẽ lấp vào phía sau tường bếp. Tiếp đó, tôi nghe thấy rõ tiếng dậm của người đứng nép ở sân :

- Đứng đợi đấy nhé, ta vào trong này một tí.

Nhanh như cắt, tôi thấy Kỳ Phát thoát đứng dậy, nép vào sau chiếc tủ đứng. Tôi biết ý Phát muốn cho kẻ vào không trông thấy nên cũng vội vàng ngồi thụp xuống, nấp sau lưng một chiếc ghế bành. Cả bóng ở ngoài đã vào gần tới cửa. Nhưng hẳn bỗng đứng lại, như sực quên điều gì và gọi :

- Hoàn ơi !

Tiếng gọi tuy cố hết sức nhỏ nhưng cũng đủ làm cho chúng tôi giật mình, mặc dầu chúng tôi đã đoán trước từ chiều sẽ gặp Hoàn đêm nay. Nhưng tiếp ngay tiếng gọi đó, tôi và Kỳ Phát lại nghe thấy tiếp một tiếng gọi lớn, như một tiếng kêu thét :

- Hoàn, con ơi !

Đó là tiếng Cúc giật giọng, gọi ở trên gác, không nhớ gì đến lời của Kỳ Phát dặn nữa. Nhưng việc đã xảy ra, Kỳ Phát đành phải hành động. Chàng vụt đứng dậy, bảo tôi :

- Ra nhanh ! Tôi đuổi thủ phạm, anh giữ Hoàn !

Một vòng khóa mở, chúng tôi đã chạy ủa ra sân. Tôi thoáng thấy Kỳ Phát vụt đuổi theo bóng đen, nhưng có lẽ chậm mất rồi. Công việc của tôi dễ dàng hơn, vì trong lúc Phát vừa chạy vượt qua, thì cái bóng nhỏ hốt hoảng chạy lộn trở vào. Tôi lập tức chặn lại, nhưng thằng bé nhanh nhẹn hơn, cúi luồn xuống, làm cho tôi tóm hụt.

Thằng bé vụt chạy ra, nhưng vừa lúc gặp Kỳ Phát chạy vào, nên bị Phát ôm choàng chặt lấy. Và Kỳ Phát lớn tiếng quát :

- Kìa, Hoàn, điên hay sao đấy ? Nhà đấy mà !

Lúc này, Cúc hốt hoảng đã xuống vừa kịp. Và cũng cùng một lúc, tôi bấm đèn lên. Chúng tôi ngẩn người nhìn nhau : Đó là một thằng bé con cũng trạc tuổi Hoàn, nhưng không phải là Hoàn con của Cúc.

Chương 9 - Một Bức Họa Cổ

Kỳ Phát gật gù lẩm bẩm :
- Thôi, phải rồi !

Thằng bé con lúc nãy luống cuống hết nhìn chúng tôi, lại nhìn đến Cúc, sau cùng ôm mặt, khóc rung rức. Tôi vẫn không thôi chiếu ánh đèn sáng vào mặt thằng bé vì mang máng như đã nhìn thấy nó ở đâu. Bỗng tôi giậm chân, bảo :

- Thế mà không nhớ ra, đích là Hoàn con ông Thắng rồi !

Thằng bé ngạc nhiên trở mắt nhìn tôi, sau cùng sung sướng hỏi :

- Vậy ra ông cũng quen thầy cháu ?

Cúc hiểu ra, bảo :

- Thôi phải, thằng bé này hẳn là đứa bị lạc ở Tiền Quân Thành.

Kỳ Phát gật đầu :

- Chính nó, nhưng thôi, chúng ta hãy vào trong nhà nói chuyện.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Kỳ Phát đã dừng lại bảo chúng tôi :

- À, mà trước hết, chúng ta hãy xem lão già kia định đến đây lấy trộm những gì nào.

Thằng bé kinh ngạc, hỏi Kỳ Phát :

- Vậy ra ông cũng biết lão già ghê gớm ấy ư ?

Kỳ Phát không trả lời, nhắc lấy chiếc đèn bấm của tôi, soi khắp nơi trong bếp. Mọi vật đều y nguyên chỗ cũ, trừ ra một nắm dừa rơi tung tóe trên mặt đất. Kỳ Phát cau mày, nghĩ ngợi, sau cùng hỏi thằng bé :

- Có phải chính em lúc bỏ chạy, đã chạm rơi nắm dừa này không ?

Thằng bé gật đầu, Kỳ Phát lại hỏi tiếp :

- Thế lão già sai em tìm lấy vật gì ?

Thằng bé chỉ tay, trả lời :

- Lão bảo cháu lấy nắm đũa này. Lúc có người kêu đúng tên cháu, sợ quá, cháu vắt đũa mà bỏ chạy.

Kỳ Phát nhặt lấy nắm đũa xem xét kỹ lưỡng từng chiếc, sau cùng, quay hỏi Cúc :

- Cúc xem những chiếc đũa này có gì lạ không ?

Cúc lắc đầu :

- Đây anh xem cũng biết, đũa này là đũa tre thường ăn, có gì là lạ đâu ?

Kỳ Phát không nói gì, cầm lấy nắm đũa, cùng chúng tôi bước vào trong nhà. Chúng tôi đã ngồi yên đâu đấy, Kỳ Phát bảo tên đầy tớ già rót nước đưa cho thằng bé con uống, rồi dịu dàng bảo :

- Em đừng sợ hãi gì cả nhé, rồi ta sẽ đưa em về tận nhà... Bây giờ, em hãy cố nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra, rồi trả lời những câu ta hỏi đây... Trước hết em hãy cố nhớ lại xem, từ lúc trèo tường lối sau vào nhà này, lão già kia có bảo em lấy vật gì khác không, hay chỉ có nắm đũa, và em có thấy lão lấy gì không ?

Thằng bé ngẫm nghĩ giây lát, rồi lắc đầu :

- Không, lão chỉ cần lấy dừa, mà lần trước cũng vậy.

Kỳ Phát giật mình :

- Lần trước, chính em đã vào nhà em ở Tiền Quân Thành mà cũng lấy dừa phải không ?

Thằng bé gật đầu :

- Vâng !

Kỳ Phát nghĩ ngợi, một lúc sau, quay bảo Cúc :

- Nếu thế thì lần trước ở đây cũng đã mất trộm dừa rồi, Cúc thử hỏi dừa ở xem có tất cả trước đây bao nhiêu dừa !

Cúc cho gọi con vú vẫn giữ việc bếp núc lên hỏi, sau đếm lại, thì quả nhiên đã mất hai đôi dừa thật.

Kỳ Phát lẩm bẩm :

- Lần trước ở đây mất dừa, mà chỉ mất có dừa thôi, ở nhà ông Thắng thì mất dừa lại đèo thêm cả chiếc đĩa cổ nữa.

Thằng bé nhanh nhẹn nói :

- Chiếc đĩa cổ ở nhà cháu, chính lão già đã lấy !

Kỳ Phát gật gù :

- Ta đã biết điều đó !

Nhưng tôi chợt nghi ngờ mà hỏi thằng bé :

- Thế sao lúc hắn dẫn em vào đây lấy trộm, em không hô hoán lên ?

Thằng bé cúi đầu :

- Lão già bảo cháu rằng nếu kêu lên thì lão bỏ chạy, và người ta sẽ bắt cháu, vì ngờ cháu đi ăn trộm...

Tôi hỏi gặng :

- Nhưng còn lần vào chính nhà em ở Tiền Quân Thành, em cũng cứ kêu lên, chắc người nhà sẽ ra ngay, còn sợ gì nữa !

Thằng bé lắc đầu :

- Không, lần ấy thì lão già đi kèm ngay cạnh cháu. Lão cầm dao nhọn lúc nào cũng dí sát vào lưng và bảo: Hễ kêu lên một tiếng khê là lão đâm chết ngay.

Kỳ Phát nhìn tôi thờ dài :

- Anh vừa hỏi những câu vô ích cả, vì khi lão già cần phải có Hoàn con ông Thắng đi theo để hành động, hẳn phải tính đủ cách để cho Hoàn khỏi làm ngăn trở trong khi hành động. Một điều nữa là đối với một thằng bé mười ba tuổi, thì việc mưu mô dọa nạt cũng không khó khăn gì lắm.

Cúc nói :

- Nhưng anh quên không hỏi việc xảy ra hôm cậu bé này bị bắt đi thế nào ?

Thằng bé nói ngay :

- Cháu khó trả lời lắm, vì cháu chỉ nhớ khi đi học về đến đường bờ sông, cháu chợt như ngửi thấy mùi thuốc gì thơm hắc sau đó thì mê man không biết gì nữa.

Cúc buồn rầu :

- Chắc thằng bé con tôi cũng bị như thế, chứ nó vốn rất cẩn thận, người lạ không bao giờ rủ nó đi chơi đâu được.

Kỳ Phát có ý ngẫm nghĩ, lâu lâu mới nói rằng :

- Lúc bị bắt đi đã vậy, nhưng trong bao ngày ở nhà lão

già em hẳn phải tỉnh, và biết mọi sự chứ ?

Thằng bé gật đầu :

- Vâng, nhưng lão già nhốt cháu trong buồng, khóa trái cửa lại, không cho đi đâu một bước.

Cúc lo lắng hỏi :

- Thế lão già có đánh đập cậu bao giờ không ?

- Thừa không, chẳng những không đánh đập mà mọi thứ cơm nước, lão cho ăn rất cẩn thận, thêm có quà sáng, quà trưa, có điều lão dặn phải coi chừng hễ kêu lên một tiếng là lão giết ngay !

Chẳng muốn cho Cúc liên tưởng lo sợ cho số mệnh con mình, Kỳ Phát nói luôn :

- Chắc Hoàn con Cúc cũng vì những lời dọa nạt giống như thế mà không dám hé răng.

Nhưng Cúc vẫn nghi ngờ :

- Anh có chắc không ?

- Chắc lắm, vì nếu không như Hoàn con ông Thắng thì sao con Cúc lại cũng chịu dần lão già đến đây mà ăn trộm dừa ?

- Sao anh biết ?

Kỳ Phát cười :

- Nếu không thì đời nào mấy con chó lai dữ tợn của Cúc lại chịu nằm im thín thít ?

Cúc đã tin tin, nhưng chợt nhớ, hỏi lại :

- Thế lần này, có thằng cháu đi cùng đâu mà chó cũng không sủa cắn ?

Kỳ Phát cười :

- Ấy, chính tôi lúc ngồi trong này rình cũng đã sung sướng hy vọng gặp được Hoàn con Cúc vì thế... Tuy không nói ra, nhưng tôi nghĩ bụng : Ta cứ ngồi yên đây, hễ thấy chó không cắn, nghĩa là có Hoàn đi theo, ta không cần bắt thủ phạm làm gì, miễn là rình biết được cách hành động của hắn, sau đó, cố giữ chặt lấy Hoàn... Mà rồi quả nhiên chó không cắn, mặc dầu Hoàn không đi theo, chỉ là vì lão già kia đã khôn ngoan đánh bả chó chết cả từ trước rồi.

Cúc nghĩ ngợi một lát, rồi nói :

- Cúc tôi cứ xem như cách thức anh hành động thì hình như anh cho rằng mục đích của thủ phạm cần biết trước nhất, sau mới là việc bắt thủ phạm ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Quả có thể, nếu tôi biết rõ được mục đích của thủ phạm thì tôi có thể tìm được Hoàn. Hay muốn nói rằng, nếu tôi đã tìm được Hoàn, tự khắc tôi có thể tìm được đến thủ phạm.

Cúc hỏi lại :

- Thế bây giờ anh đã tìm được Hoàn con ông Thắng, liệu anh có thể tìm được đến thủ phạm không ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Dĩ nhiên tôi sẽ tìm được đến thủ phạm đã bắt Hoàn.

Và không để cho Cúc nói thêm gì nữa, Phát tiếp luôn:

- Cúc hãy ngồi đây, để xem cách tôi tìm con đường dẫn đến thủ phạm.

Và Kỳ Phát quay sang hỏi Hoàn con ông Thắng :

- Lúc Hoàn bị bắt đi thì bị đánh thuốc mê, lúc Hoàn ở nhà thì bị nhốt kín vì thế mà không nhận được ra chỗ ở của lão già ở đâu. Song lúc chủ nhà lão đến đây ăn trộm lần sau cùng này, hẳn Hoàn có thể biết được...

Thằng bé lắc đầu :

- Cháu cũng không biết được hơn gì lắm, vì rằng lần đầu tiên lão dẫn đến phố Tiền Quân Thành, nhà cháu ở, thì lão cũng đánh thuốc mê cháu đi, lúc đến, nên cháu mới biết. Lần thứ nhì có lẽ lão không cần đánh mê nhiều như trước vì đi ăn trộm nhà lạ, nên cháu tỉnh hơn...

Tôi vội vàng nói :

- Thế thì em chắc có thể trông thấy đường lối chứ ?

Thằng bé lắc đầu :

- Không ! Vì lão cẩn thận, trước khi đi lấy vải dây buộc chặt lấy mắt cháu, sau đó đeo một chiếc kính đen ở bên ngoài, và làm như cháu đau mắt.

Kỳ Phát ngạc nhiên hỏi :

- Sao em lại đoán được rõ ràng như thế ?

Thằng bé trả lời :

- Vì cháu nghe thoáng thấy như có người chào lão già và hỏi lão đi đâu.

Kỳ Phát ngắt lời :

- Người ta gọi lão già là gì !

- Người ta không nói tên, chỉ hỏi : «Cụ đồ tôi còn đi đâu thế ?»

- Lão già trả lời thế nào ?

- Lão nói có thằng bé ở nhà quê đau mắt ra tỉnh chữa thuốc, nên phải đưa đến xem ở phố Hàng Bông...

Kỳ Phát gật gù lẩm bẩm :

- Nếu những câu ta hỏi em sau đây mà em cũng trả lời được rõ ràng như bây giờ, thì chắc chắn chỉ ba phút, ta có thể tìm ra được chỗ ở của lão già, ở vùng nào ở Hà Nội.

Ngừng lại một lát để cho thằng bé khỏi cuống quýt,
Kỳ Phát tiếp :

- Lối ra vào nhà lão, em có để ý thấy gì lạ không ?

Thằng bé nghĩ ngợi một lát rồi trả lời :

- Cháu nhớ lúc đi ra, sau khi ra khỏi cửa một lát thì phải bước lên một con đường hơi đông dốc...

Kỳ Phát hỏi kỹ lại :

- Phải lên dốc chừng bao nhiêu bước ?

- Cháu nhớ chỉ phải đi chừng sáu, bảy bước thôi... mà con đường đi chỗ ấy khắp khênh lăm !

Kỳ Phát gật đầu :

- Tốt lắm, em hãy cố giúp ta hơn chút nữa, mắt em bị bịt kín, vậy chỉ còn trông mong vào đôi tai... Em hãy cố nhớ kỹ xem lúc vừa ra khỏi nhà lão thì tai em nghe thấy những gì lạ ?

Thằng bé cau mặt như cố ý tìm tòi trong trí nhớ, sau cùng lắc đầu :

- Không có gì lạ cả, chỉ những tiếng thường nghe thấy ở ngoài đường !

- Ví dụ như ?

- Như tiếng xe cao su, tiếng chuông xe đạp, tiếng rao hàng quà, tiếng chuông xe điện.

Kỳ Phát ngắt lời, hỏi lại :

- Em có nghe thấy tiếng xe điện chạy ?

Thằng bé gật đầu :

- Vâng !

Rồi bỗng nhớ ra, nó vội nói :

- À, cháu nghe thấy cả tiếng người gọi bảo nhau vào Hà Đông nữa !

Hai mắt Kỳ Phát như quắc sáng, vốn đi cùng Kỳ Phát đã lâu, tôi biết đó là biểu hiện lúc chàng vừa nắm được đầu mối dây trong việc tra xét, bây giờ Kỳ Phát chỉ khéo lần tìm là chắc chắn thế nào cũng sẽ ra... Quả nhiên Kỳ Phát lẳng lặng, đi đi lại lại trong phòng chốc lát, rồi chợt dừng lại, đến trước mặt thằng bé mà hỏi :

- Em hãy cố nhớ lại nhé... Mắt em bị bịt kín, tai em còn nghe thấy, như vậy thì mũi em hẳn cũng còn ngửi được. Vậy em hãy nhớ lại xem khi vừa ở nhà thoát đi ra, em có ngửi thấy mùi gì lạ không ?

Thằng bé ngơ ngác nhìn Kỳ Phát, như lạ lùng về câu hỏi này. Nó lại nhìn quanh như cố tưởng tượng lại mọi việc đã qua, sau cùng lắc đầu :

- Không, hình như cháu không ngửi thấy mùi gì lạ cả!

Kỳ Phát điềm tĩnh ngồi xuống, và dịu dàng bảo thằng bé :

- Em cứ nhớ kỹ xem, mùi lạ ta nói đây nghĩa là như mùi nước hoa, mùi khói chẳng hạn...

Thằng bé reo lên như tìm được một vật đánh mất :

- Vâng, có ! Cháu có ngửi thấy mùi khói hơi khen khét. Ra khỏi nhà thì ngửi thấy nhiều hơn, nhưng lúc ở trong nhà cũng thấy có mùi ấy.

Kỳ Phát xoa tay ra dáng đắc ý lắm. Chàng quay lại mà bảo Cúc rằng :

- Tôi không ngờ mà việc tra xét lại tiến được nhanh như thế. Thôi, bây giờ khuya rồi, Cúc hãy cho thằng bé lên gác ngủ, để sáng mai đưa nó về nhà...

Cúc tuy đứng dậy nhưng cũng gặng hỏi :

- Thế là anh đã tìm ra manh mối vụ này rồi ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Tìm ra được một phần lớn. Song nếu cứ được may mắn như thế này mãi, thì tôi chắc không mấy ngày nữa, tôi đã có thể đưa Hoàn về trả Cúc. Bây giờ thì chúng tôi đi ngủ, để lấy sức, mai đi bắt thủ phạm.

Cúc nóng nảy hỏi :

- Thủ phạm bắt Hoàn ?

Kỳ Phát gật đầu, và nói cho Cúc khỏi lằm :

- Vâng, thủ phạm đã bắt Hoàn, con ông Thắng !

Cúc ngạc nhiên :

- Thủ phạm bắt Hoàn con ông Thắng, cũng là thủ phạm bắt con tôi chứ gì ?

Thấy Kỳ Phát lặng yên, Cúc lo lắng hỏi :

- Hay là có hai người ?

Kỳ Phát không trả lời, ung dung bảo :

- Cúc thường bảo Phát phải đề phòng cẩn thận. Vậy mà bây giờ khuya lắm rồi, mai lại cần đi sớm bắt thủ phạm, vậy Cúc không muốn cho Phát nghỉ ngơi lấy sức sao ?

Cúc không biết nói thế nào nữa, đành bảo người nhà lên dọn buồng ngủ cho thằng bé nằm, rồi dẫn nó lên sau. Nhưng Cúc còn dằn trước :

- Mai khi anh đi, nhớ cho gọi tôi đã nhé !

Kỳ Phát mỉm cười, gật đầu, đợi cho Cúc đi khỏi rồi, mới bảo tôi :

- Nếu mình không làm thế thì có lẽ Cúc còn bắt nói chuyện suốt sáng.

Tôi gật đầu :

- Phải, việc này, Cúc biết cũng không ích gì. Nhưng thực có phải ý anh nghĩ rằng có hai thủ phạm không ?

Kỳ Phát nhảy lên giường, nằm hăn hoi, rồi trả lời :

- Ý tôi nghĩ rằng cả anh nữa, biết bây giờ cũng không được ích gì !

Nghĩ ngợi vì những việc xảy ra, càng ngày càng thêm rắc rối, tôi nằm mà khó ngủ quá, chợt mình luôn, trái lại Kỳ Phát ngủ một mạch có vẻ ngon lành lắm. Mặc dầu, đúng 6 giờ sáng, Kỳ Phát đã vùng trở dậy, liếc nhìn đồng hồ, rồi bảo tôi :

- May quá, không sớm cũng không muộn. Thôi anh cũng dậy đi, tôi nhờ đi đằng này một chút.

Tôi nhanh nhẹn dậy, rửa mặt, mặc quần áo và vui vẻ hỏi Phát :

- Đi bắt thủ phạm ngay bây giờ chứ ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, tôi nhờ anh đưa giúp Hoàn con ông Thắng về nhà hộ, và dặn rằng, chớ có rời Hoàn ra nửa bước, cho đến bao giờ tôi lại báo tin hết nguy hiểm hãy hay !

Thấy tôi xiu mặt, Kỳ Phát đến bên, vỗ vai tôi cười, bảo :

- Tôi cũng đi đảng này có tí việc, nhưng chưa bắt thủ phạm đâu, còn đợi anh đi cùng nữa. Vậy bây giờ, anh cứ lại đảng ông Thắng, giao trả Hoàn, xong đâu đó về qua nhà, thử xem có thư từ giấy tờ gì cần không rồi lại cao lâu Hoàng Nguyên lên gác tìm tôi...

Giơ tay xem đồng hồ, Kỳ Phát nói :

- Tôi sẽ đợi anh ở đây từ 8 giờ cho đến 8 rưỡi.

Ngay lúc này, Cúc ở trên gác đi xuống bảo :

- Anh Phát, thế tôi cũng lại đợi anh ở Hoàng Nguyên chứ ?

Kỳ Phát cười, lắc đầu :

- Không, Cúc thì đợi... ở nhà này !

Cúc hỏi lại :

- Cúc không đi được à ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Đi được nhưng không ích gì mà làm khó khăn công việc của bọn tôi, chỉ bằng Cúc không đi thì hơn.

Tôi cũng bảo Cúc :

- Cúc cứ ở nhà, hễ có tin gì thì lập tức tôi vào báo cho Cúc biết ngay.

Cúc như tiếc rẻ, sau cùng lại lo lắng mà bảo :

- Nhưng tôi muốn anh Phát mang khẩu súng lục theo.

Kỳ Phát cười :

- Ừ, thì mang. Nhưng chắc chẳng phải dùng đến đâu !

Cúc gọi người nhà, bảo cầm chiếc bao súng xuống, đưa tận tay cho Kỳ Phát mà năn nỉ :

- Tôi biết Phát thường không coi những sự nguy hiểm vào đâu cả, nhưng Phát nên nhớ rằng Cúc hoàn toàn trông cậy ở Phát, Phát mà làm sao thì Cúc thực bơ vơ...

Tới đây, Cúc nghẹn ngào không nói nữa. Phát có vẻ cảm động lắm, bảo :

- Cúc không ngại, cứ tin cậy ở tôi !

Câu nói của Cúc, Phát nhắc đi nhắc lại mấy lần khi ra đờn ô tô. Tôi nói :

- Thế là Cúc đã tỏ tình lưu luyến anh hết sức, trong khi chưa có thể nói rõ những ý muốn về tương lai của mình !

Kỳ Phát nghĩ ngợi, giây lâu mới nói :

- Biết đâu, nguyên ý Cúc chỉ muốn tỏ ra rằng hiện thời, tôi đảm nhận việc tìm Hoàn cho Cúc, nếu tôi bị hại thì tức là Hoàn cũng không còn hy vọng trở về... Vì thế mà Cúc hóa bơ vơ...

Tôi lắc đầu :

- Tôi chắc Cúc không có ý định nói thế !

Nhưng Kỳ Phát bỗng gạt đi, bảo :

- Thôi, đó là chuyện về sau, bây giờ hãy cố tìm ra thủ phạm và Hoàn cho Cúc đã. Anh nhớ những lời tôi dặn nhé, đưa Hoàn về giả ông Thắng, về xem thư từ rồi lại Hoàng Nguyên !

Tôi gạt đầu :

- Được rồi, tôi sẽ lại lúc hơn 8 giờ một tí !

Và tôi ước lượng cũng không sai, sau khi đưa Hoàn về nhà, dặn dò ông Thắng cẩn thận, về nhà xem không có giấy tờ gì quan hệ, tôi đến cao lầu Hoàng Nguyên thì mới đến 8 giờ 7 phút.

Tôi lên thẳng trên gác, không thấy Kỳ Phát đâu cả nên lại xuống vào nhà trong tìm lại, cũng không thấy. Tôi đoán chắc có lẽ Kỳ Phát đi công việc gì chậm chưa về kịp nên lên gác bảo pha ấm nước ngồi chờ.

Quả nhiên, mười phút sau, tôi thấy Phát lên, nhìn quanh, khi thấy tôi thì mừng rỡ quá, bảo :

- Tôi lại chỉ sợ anh đi đâu rồi vì đến mà chưa thấy tôi... Tôi cũng khờ, giá ngay đêm qua, đánh dây thép ra Hà Nội thì có lẽ được việc hơn, khỏi phải tìm tòi mất công, vô ích. Nhưng không sao, may việc chỉ chậm nhiều lắm là nửa giờ thôi !

Tôi hỏi :

- Anh đi tìm ai hử ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Tôi muốn gặp Trúc Tâm !

- Trúc Tâm nào, hay là viên thanh tra Sở Liêm phóng?

- Phải ! Chính hấn ! Tuy Trúc Tâm không có tài gì đặc biệt nhưng đối với bạn rất tốt. Khi cần hấn giúp thì hấn không bao giờ từ chối cả. Đối với tôi, hấn rất mến, và lại nhiều khi có việc gì khó khăn hấn thường đến bàn và hỏi ý kiến tôi. Hôm nay, tôi cần phải gặp hấn vì dù sao mình cũng cần phải hành động cho hợp pháp một chút. Tôi muốn có Trúc Tâm đi để chứng kiến việc bắt thủ phạm này.

Tôi sực nhớ, hỏi :

- À, mà anh bảo có hai thủ phạm cơ mà ?

Kỳ Phát gật đầu. Tôi lại hỏi :

- Thế bây giờ đi bắt thủ phạm nào ?

- Hôm qua, tôi chẳng nói cho anh và Cúc biết rằng đi bắt thủ phạm đã bắt Hoàn con ông Thắng ư ?

- Còn thủ phạm thứ hai ?

- Cần phải bắt được thủ phạm thứ nhất đã, nhờ đó, tôi sẽ tìm ra thủ phạm thứ hai vì tôi biết chắc hai người phải có liên can với nhau không ít thì nhiều.

- Mà là hai ông già ?

- Phải đó, anh biết cũng như tôi, còn hỏi gì nữa ?

Tôi cười :

- Tôi chỉ phỏng đoán thể thôi chứ sự thực tại sao lại biết thể thì tôi chịu ! Anh hãy cắt nghĩa cho tôi nghe !

Kỳ Phát rót nước ra chén, uống hết, tặc lưỡi một cái, nói :

- Chè pha đến nước này mới ngon đây ! À, mà có gì là khó khăn đâu, hử anh còn nhớ trước tôi và anh đã cãi lý nhau về việc ông già kỳ dị đến trường học hỏi thầy giáo Hoàn và hỏi Hoàn ở giữa đường, một người còng lưng và một không còng... Tôi đã nói rằng như thế, nghĩa là lão già ấy không còng lưng, mà phải làm như vậy cốt để cho người ngoài khó nhận. Lão lúc nào cũng đeo kính cũng vì có ấy !

Ngừng lại một lát, Kỳ Phát tiếp :

- Mà anh hử cũng nhận thấy rằng lão già xem tướng số vào nhà ông Thắng thì cũng không đeo kính mà cũng không còng lưng, nghĩa là lão này không cần phải giấu giếm gì, hay nói cho đúng hơn, không có thủ đoạn bằng lão kia... như vậy, tất phải có hai người !

Thấy tôi chưa nói gì, Kỳ Phát lại tiếp :

- Có lẽ, trước tôi cũng chưa tin chắc như anh, nhưng sau, thấy hai vụ trộm khác nhau thì tôi không còn nghi ngờ gì nữa.

Tôi ngạc nhiên :

- Hai vụ trộm giống nhau chứ lại.

- Không, khác nhau.

- Cùng mất đĩa cả mà.

- Phải, cùng mất đĩa, mà vụ trộm nhà ông Thắng còn mất thêm chiếc đĩa cổ nữa. Cả vụ trộm thứ hai ở nhà Cúc, lão già cũng định tìm vào trong nhà lấy thêm đồ vật khác nữa. Trái lại, lần thứ nhất, Cúc mất trộm, chỉ mất nguyên có đĩa thôi, mà cửa vào nhà trong lại mở, trộm cũng không thèm lấy vật gì khác cả. Xem đó, ta có thể nói chắc rằng có hai lão già : lão thứ nhất, thủ phạm bắt Hoàn con ông Thắng không có thủ đoạn gì và còn tầm thường lắm vì ngoài mục đích chính là ăn trộm đĩa, còn bạ thứ gì đáng giá cũng lấy theo cả. Lão thứ hai, thủ phạm bắt Hoàn, con Cúc, thủ đoạn ghê gớm hơn nhiều. Lão cần phải giấu kín tung tích và chỉ theo nguyên một đích là lấy chiếc đĩa, ngoài ra, dù có gặp vật gì đáng giá trước mắt cũng không thèm ! Có lẽ chính lão là người đã viết thư dọa nạt tôi !

Nghe Kỳ Phát luận lý rành mạch, tôi kính phục vô cùng. Nhưng tôi còn muốn biết rõ ràng hơn nữa, nên hỏi :

- Nhưng tại sao cả hai lão già cùng theo chung một mục đích là ăn trộm dưa ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Chính tôi cũng còn mong bắt được lão già thứ nhất, rồi do đó mà tìm ra lão già thứ hai, hay ít nhất cũng tìm ra được cái đích của hai lão đương theo. Hiện giờ tôi chỉ mới biết chắc rằng : dưa là một vật đối với họ quý giá vô ngần, hơn hết thấy những đồ đắt tiền bày trong nhà Cúc và hai lão già phải có liên lạc ít nhiều với nhau vì họ hành động có nhiều chỗ giống nhau lắm.

Kỳ Phát vừa nói tới đây thì dưới nhà đi lên một người cao, mặt xương, đeo kính trắng, Kỳ Phát vui vẻ nói :

- May quá, anh lại cũng còn sớm chán, tôi chỉ lo đến chiều tối anh mới về thì nguy.

Và Kỳ Phát giới thiệu tôi với Trúc Tâm, sau đó chàng tiếp tục kể chuyện này suốt từ đầu đến cuối cho Trúc Tâm nghe. Trúc Tâm như chú ý lắm, lắm nhảm gặt đầu, tỏ ý kính phục những đoạn Kỳ Phát luận lý tìm ra nhiều điều mà lúc thoát tiên người nghe không ai cho là quan

trọng.

Cuối cùng Kỳ Phát hỏi :

- Bây giờ, theo ý anh thì thủ phạm đã bắt cóc Hoàn con ông Thắng chính nhà ở đâu ?

Trúc Tâm nghĩ ngợi một lát, sau lắc đầu bảo :

- Những điều của Hoàn nói không đủ căn cứ mà tìm ra dấu vết được. Nếu tôi tra xét vụ này thì trước hết tôi hãy cho người đi dò tìm khắp những nơi ngõ hẻm hang cùng xem có ai là có những cách hành động và hình dạng giống thế không...

Kỳ Phát gật gù, bảo :

- Cách tra xét ấy phải là anh mới làm được vì anh có hàng trăm người chỉ điểm dưới tay. Anh vì thế mà có thể tìm được ra nhiều lão già khả nghi, rồi anh lại dò lại một lượt xem lão nào là có vẻ thủ phạm nhất... Cách của tôi khác hẳn, trước hết tôi hãy căn cứ ở những lời Hoàn nói mà tìm ra chỗ ở của thủ phạm, sau đó tôi đến xem có thực thủ phạm ở đấy không, còn việc cuối cùng thì anh cũng như tôi, đều tính đến cách cho thủ phạm vào lưới.

Trúc Tâm gật đầu :

- Cách của anh nói thì dễ và nhanh lắm, xong tôi e không mấy khi có kết quả. Nhưng không sao, chúng ta hãy cứ theo cách anh tìm xem thế nào...

Kỳ Phát mỉm cười, lắc đầu :

- Tôi không dám phiền anh việc ấy nữa vì trong lúc lại nhà anh, thấy anh đi vắng, tôi đã lập tức tìm tòi theo cách của tôi rồi...

- Và anh đã tìm được ra chỗ ở của thủ phạm ?

Kỳ Phát ung dung gật đầu :

- Vâng, tôi đã tìm ra rồi !

- Nhưng anh có chắc không nhầm không ?

- Tôi đã đến đó một lượt, rồi mới về đây và chúng ta chỉ còn phải lại đấy mà bắt hắn thôi !

Trúc Tâm lắc đầu, thở mạnh :

- Cách anh tra xét như thế là theo phương pháp của người có kỳ tài, xin thú thực với anh, những lời nói rời rạc của Hoàn không giúp ích gì được cho tôi hết !

Tôi cũng bảo Kỳ Phát :

- Anh nói còn sớm giờ, vậy nhân tiện đợi bồi làm cháo ăn điểm tâm, anh hãy kể cho chúng tôi nghe đã !

Kỳ Phát gật đầu, rồi bắt đầu hỏi chúng tôi :

- Các anh đề ý nhất đến chỗ nào trong lời nói của Hoàn ?

Tôi và Trúc Tâm cùng lắc đầu :

- Nếu chúng tôi nhận được ra thế thì đã tìm ra thủ phạm. Chúng tôi thấy điều nào cũng thấy đều không quan trọng.

Kỳ Phát gật gù bảo :

- Tôi thì khác, không thấy điều gì đáng chú ý nhất, vì điều nào cũng quan trọng như nhau cả. Nhưng cần phải làm sao cho những điều ấy liên lạc với nhau thì mới có nghĩa, nếu không thì, như anh vừa nói đó, nó sẽ thành ra không quan trọng gì cả... Bây giờ, chúng ta có thể tóm lại như thế này : Hoàn nói ở nhà lão già ra phải bước lên mấy bậc dốc, đường khắp khênh, đi chẳng mấy lúc thì nghe tiếng xe điện, có người nói đến hai chữ Hà Đông... Mũi Hoàn lại ngửi thấy mùi khói khét, trong nhà cũng thấy có, nhưng ra khỏi nhà thì thấy nhiều hơn...

Ngừng lại một lát để cho chúng tôi kịp suy nghĩ, Kỳ Phát nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta hãy thử đi ngược từ ga xe điện Bờ Hồ vào Hà Đông. Chúng ta thử tìm xem chỗ nào có con đường khắp khênh ở gần lối này, mà lại có chỗ nhà ở thấp thụt xuống, phải trèo lên mấy bậc rồi đi một lát mới ra đến đường cái. Chúng ta không thấy một nơi nào cả, suốt cho đến Cửa Nam...

Tôi nói :

- Có lẽ chúng ta phải xuống tới ấp Thái Hà...

Kỳ Phát lắc đầu :

- Trước tôi cũng đã nghĩ thế, nhưng sau không phải vì lẽ rằng người ở trong đường này không bao giờ gọi nhau bảo lên tàu Hà Đông. Chỉ có một chỗ tới đường tránh hai tàu Hà Đông, Cầu Giấy, người ta mới hay gọi nhau để ai muốn đi Hà Đông mà lỡ chuyến, lên được tàu Cầu Giấy thì đến đây, hai tàu đổ sát nhau, họ sẽ từ tàu Cầu Giấy đổi sang tàu Hà Đông...

Ngừng một lát, Kỳ Phát tiếp :

- Mà như Hoàn nói thì chỗ có bậc dốc, lại gần chỗ này không xa lắm như ấp Thái Hà.

Trúc Tâm reo lên rằng :

- Thôi, phải rồi, đích ngõ Tám Mái, Năm Diệm.

Kỳ Phát gật đầu :

- Đúng lắm, tôi nghĩ thế, nên hỏi ngay Hoàn xem có người thấy mùi gì, quả nhiên nói có mùi khói...

Tôi gật đầu :

- Đích là khói nhà máy Fay Ninh rồi, còn gì nữa !

Kỳ Phát vui vẻ bảo chúng tôi rằng :

- Đó, các anh cũng nhận xét giống như tôi, nếu các anh để ý từ trước. Sau khi đã biết như vậy, tôi chỉ còn phải đến dò hỏi quanh đây xem có ông già nào làm nghề tướng số.

Tôi nóng nảy hỏi :

- Anh có thấy chứ ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Nếu không thì tôi ngồi nói chuyện với các anh bây giờ làm gì ? Lão già ấy chẳng những thường xem tướng số lại còn đôi khi nhận việc bùa bèn, phù thủy nữa !

Kỳ Phát giờ tay xem đồng hồ rồi bảo tiếp :

- Bây giờ chúng ta đi là vừa lắm rồi, anh Trúc Tâm đã có giấy trát bắt mà chỗ tên còn để trắng đây chứ ?

Trúc Tâm gật đầu :

- Có rồi. Chúng ta đi thôi, nhưng anh có cần thêm người không thì để tôi bảo gọi ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, ba người là thừa rồi còn gì nữa !

Và một lát sau, chúng tôi đã đi rẽ vào con đường đất Tám Mái. Chúng tôi đã ở Hà Nội, cũng không lạ gì cái ngõ này, tuy chính là chỗ trú ngụ của những thợ thuyền tiền ít, nhưng cũng lại là chỗ hoạt động của bọn gái mãi dâm và nơi tụ tập của bọn anh chị Cầu Giấy, Thái Hà... Nhất là đêm tối, vào ngõ này mới nhận thấy cái cảnh ghê gớm, người ta đương đi ngoài sáng, nên lúc đã vào thì thấy người như chìm dần vào trong bóng tối nặng nề, trước còn lơ lơ đôi chút ánh sáng, sau cùng thì không nhận được người đứng trước mặt mình cách năm thước nữa !

Kỳ Phát trước khi dẫn chúng tôi rẽ xuống mấy bậc dốc, nói rằng :

- Cuộc bắt bớ này không khó khăn gì cả. Chúng ta cứ đàng hoàng lên gác nhà lão - nhà không bao giờ đóng cửa dưới cả vì thường có những khách hàng đến nhờ lấy số - mà cứ như chỗ tôi dò hỏi thì nhà lão cũng không có một người thứ hai nào nữa, vì cơm nước thì lão đi ăn trọ ở gần đây !

Kỳ Phát biết những tin này thực đúng. Năm phút sau, chúng tôi đã đẩy cửa vào một nhà hai tầng kiểu cũ, lại bỏ lâu không sửa chữa nên trông tiêu tụy vô cùng. Nhẹ chân chúng tôi bước lên gác, cố đi không có tiếng động song không sao được vì cầu thang đã ọp ẹp quá rồi.

Mặc dầu vậy, ở trên cũng không có ai lên tiếng hỏi. Có lẽ lão già tướng số này đã quen thường có những khách hàng bất thường lại hỏi han rồi.

Cảnh bày biện trên gác lại càng sơ sài hơn nữa. Góc nhà, một chiếc giường con, bên cửa ăn thông xuống sân sau nhà dưới, một chiếc kỷ cũ trên để một tập giấy và nghiên bút mực...

Góc nhà phía ngoài, có bày một chiếc điện thờ nhỏ, theo lệ thường của những người theo nghề huyền bí. Ngay cạnh điện, có rải một chiếc chiếu cạp điều nhỏ. Mép chiếu cạnh tường có để một chiếc kỷ tam sơn, trên có một bát hương nghi ngút.

Đối diện với chiếc kỷ, trên tường, treo độc một bức vẽ, giấy màu đã vàng, hình như cũ lắm rồi thì phải.

Chủ nhân gian gác này là một lão già, cặp mắt tinh nhanh, nhưng khôn ngoan nhìn thẳng làm cho những người vô tình có thể tưởng rằng là trầm ngâm, suy nghĩ. Lão không vội vàng, sẵn đón, chỉ khẽ gật đầu đáp lễ chúng tôi...

Nhưng lúc tôi đã lên đến tận nơi, thì tôi không thể nào mà giấu được vẻ ngạc nhiên, buột mồm kêu lên :

- Kìa, chiếc đĩa !

Vì tôi thấy đề trên kỷ tam sơn, cạnh chiếc lư hương có một chiếc đĩa, gác ngang qua một chiếc đĩa màu, ngay trước bức cổ họa.

Chương 10 - Một Chiếc Đũa, Một Nhát Dao

Thấy tôi kêu, lão già hoảng hốt đứng vụt dậy. Rồi không nói không rằng, hắn vụt chạy ra phía cầu thang xuống sân sau... Nhưng Trúc Tâm nhanh nhẹn giơ tay cản lại. Chàng không ngờ rằng lão già tuy có tuổi mà vẫn còn khỏe. Túng đường, lão giơ tay đâm thẳng vào mặt Trúc Tâm, làm cho anh chàng trong lúc vô tình bị một đòn đau, không kịp tránh.

Thế là lão già nhanh chân chạy ra gần tới cửa. Nhưng lão đã không tính đến cái can đảm vô chùng của Kỳ Phát. Chàng rún chân nhảy lao mình tới, không kể gì đến sự nhờ mà lão già chạy vút đi kịp thì thế nào Kỳ Phát cũng theo đà mà ngã xuống sân. Nhưng không, Kỳ Phát đã nắm được ngang lưng lão già, rồi chỉ sau ba giây vật lộn, chàng đã ôm chặt được lão già nằm dưới đất. Trong chốc lát, Trúc Tâm cũng đã lấy khóa ra, khóa lấy con người hung hãn.

Kỳ Phát giơ tay vuốt mái tóc rồi liếc nhìn Trúc Tâm, mỉm cười mà bảo :

- Chỉ một ly nữa thì nó thoát khỏi tay chúng mình ! Nhưng có thể cũng hay, lão không còn hòng chối cãi tội lỗi nữa.

Giơ một chân đá thúc vào người lão già, Kỳ Phát tiếp:

- Nào, có thể nào mi phải khai thực rõ ràng thì mới mong nhẹ tội được !

Lão già nhìn một lượt, giống như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang ăn vụng, lú lút lay van, chẳng đâu vào đâu cả.

Kỳ Phát kéo một chiếc ghế đầu, ngồi trước mặt lão rồi quát :

- Thôi, ngồi dậy ! Và phải lập tức trả lời rõ ràng những câu ta hỏi.

Ngoảnh lại nhìn Trúc Tâm, Kỳ Phát giục :

- Anh nên lấy giấy bút ra mà ghi chép vì những lời khai đầu tiên này sẽ giúp cho công việc anh được rất nhiều.

Rồi Kỳ Phát hỏi tiếp lão già :

- Có phải chính mi đã bắt Hoàn ở phố Tiền Quân Thành không ?

Lão già sợ hãi gật đầu :

- Vâng, nhưng không phải ý tôi định bắt...

Kỳ Phát hỏi :

- Thế ai sai mi hử ? Nói ngay !

Lão già luống cuống lắc đầu :

- Bẩm không, không có ai sai cả !

Kỳ Phát cau mặt, nhưng chỉ hỏi qua câu khác :

- Có phải chính mi đã ăn trộm dưa và chiếc đĩa cổ ?

Lão già gật đầu :

- Thế đồng đảng của mi có những ai ?

Lão già lắc đầu, Kỳ Phát tức giận, giậm chân quất :

- Lão này loanh quanh đến hay thôi ! Có lẽ mi cho rằng những tội của mi làm chưa đủ nặng, còn muốn lừa dối pháp luật nữa chăng ?

Một tiếng kẹt cửa ở dưới nhà làm cho Kỳ Phát lắng tai. Nhưng đợi một lát, không thấy gì lạ, chàng lại điệu lòi mà bảo lão già rằng :

- Ta đối với lão không thù oán gì cả. Ta thấy lão mắc vòng tội lỗi lại thương hại nữa nên có ý muốn giúp đỡ lão. Vậy lão cần phải nói thực cho ta biết... Có phải chính lão đã bắt cóc cả Hoàn con bà Huyện Vinh ở Hà

Đông không ?

Lão già lắc đầu, chối :

- Bẩm quả oan tôi, xin thề có trời đất tôi quả không...

Kỳ Phát gạt đi :

- Thôi, lão không cần phải thề... Nhưng lão hẳn phải biết ai đã bắt Hoàn ấy ?

Lão già nhíu cặp lông mày như nghĩ ngợi. Chúng tôi đều lặng lẽ hy vọng lão sẽ thốt ra tên thủ phạm thứ hai... Nhưng không, cuối cùng lão chỉ thở mạnh rồi lắc đầu :

- Không, quả thực tôi không biết !

Kỳ Phát cố nén tức giận và vẫn một giọng dịu dàng chàng tiếp :

- Thôi, được rồi, ta tin ở lão... Nhưng lão hãy kể cho ta biết cái cớ tại sao mà lão lại bắt cóc Hoàn ở phố Tiền Quân Thành ?

Lão già ngần ngại như suy tính. Kỳ Phát có lẽ đã nhận thấy rằng đối với lão già này, ngọt hơn là đắng nên cũng không giục, chỉ ung dung lấy thuốc lá ra, đưa cho chúng tôi hút, rồi vui vẻ nói rằng :

- Ta cứ để cho lão nghĩ ngợi chín chắn... Tôi biết lão là người biết điều... Lão sẽ thuật rõ cho chúng ta hiểu tại sao mà không định bắt Hoàn mà lão lại bắt đi...

Lão già quả nhiên bị trúng kế, vì thấy có người hiểu rõ tình cảnh của mình.

Lão nhanh nhẩu nói ngay :

- Bẩm các ông, vâng, quả thực tôi không hề có ý gì định bắt Hoàn cả, nguyên chỉ vì...

Ngay lúc này, ở dưới nhà, có tiếng trẻ con kêu thét :

- Mợ Cúc ơi, con chết mất thôi !

Kỳ Phát giật mình, kêu :

- Hoàn !

Và không chậm một phút, chàng quay ngoắt mình nhảy bốn bậc một qua cầu thang xuống nhà dưới. Tôi và Trúc Tâm cũng vội vã chạy theo sau. Nhưng lạ chưa, ở gian dưới không hề có một ai. Kỳ Phát ngơ ngác nhìn, rồi bỗng vụt chạy ra cửa. Chúng tôi cũng ra theo. Nhưng cả ở ngoài đường nữa, cũng không có một ai hết. Nhưng Kỳ Phát vừa chạy thẳng lên được mấy bước đã túm được thằng bé con, tay cầm một tập báo. Kỳ Phát nắm chặt lấy tay nó, hỏi :

- Mày vừa nói gì ?

Thằng bé lắc đầu chối :

- Không, con bán báo, có nói gì đâu ?

Kỳ Phát tát trái cho nó một cái rồi sùng sộ bảo :

- Đích là mày, tao nghe rõ tiếng mày vừa kêu lúc nãy. Muốn sống nói ngay, ai bảo mày kêu lên thế ? Không nói nhanh thì về bóp !

Thằng bé bị Kỳ Phát dọa thế sợ hãi nhón nhác biết không chối nôi, đành phải thú thực :

- Bẩm các ông tha cho con, lúc nãy con bán báo tới đây thì gặp một ông cụ. Ông cho con hai hào rồi bảo kêu như thế, nói rằng để ông dọa đùa những người trên gác !

Kỳ Phát hỏi :

- Thế lão già đâu ?

- Bẩm ông, ông cụ ấy dặn con xong thì đi vào trong nhà !

- Mày nói có thực không ? Chắc còn giấu điều gì nữa. Nói thực thì chúng ta tha !

Thằng bé gạt nước mắt, sếu mếu thưa :

- Xin các ông thương cho... Quả thực chỉ có thế. Hai hào mới, ông cù cho con con hãy còn bỏ vào túi áo này !

Vừa nói thằng bé vừa móc túi, lấy ra một tờ hào giấy còn mới nguyên đưa cho chúng tôi xem. Kỳ Phát biết hỏi thêm nó nữa cũng không ích gì nên buông nó ra mà bảo :

- Thôi, đi đi, từ sau đừng có tham tiền mà làm những việc đại dột như thế, kéo có khi phải ngồi tù đấy !

Và cùng chúng tôi quay trở lại, Kỳ Phát bảo với Trúc Tâm :

- Tôi chắc là lão già kia đã lập kế lừa chúng ta đi chỗ khác rồi vào cứu đồng đảng, nhưng thực không may cho hấn, lão kia đã bị khóa tay rồi còn gì !

Trúc Tâm cũng gật gù bảo :

- Mà chiếc khóa của tôi thì không phải rằng chìa nào cũng có thể mở được, chỉ có để lên đe lấy búa ghè được thôi !

Mặc dầu chúng tôi cũng rào bước vào nhà, rồi lên ngay trên gác. Cẩn thận hơn lần trước, chúng tôi chia ra làm hai bọn, lên hai cầu thang trong và ngoài phòng khi

có sự gì bất trắc. Nhưng việc xảy ra đã ở ngoài phạm vi xét đoán của chúng tôi. Trên gác, chúng tôi không thấy gì khác cả, lão già kia vẫn ngồi gục dựa vào tường.

Nhưng khi Phát đến bên lão, chàng hốt hoảng kêu lên rằng :

- Thôi, hỏng rồi !

Chúng tôi nâng đầu lão già lên, thấy chỉ còn là một cái xác chết. Một bàn tay sắt nhên đã đâm trúng ngực lão từ bao giờ, một nhát dao ngập đến cán. Chịu thấp cơ trước mưu kế kẻ địch, Kỳ Phát bó gối ngồi xuống chiếc phản, ngẩn người. Trúc Tâm tìm lời khuyên giải :

- Anh không lo, chúng ta có con dao này và tôi sẽ bảo nhà đó lấy vết tay rất cẩn thận, thế nào mà chẳng tìm được ra tông tích thủ phạm.

Kỳ Phát lắc đầu :

- Nếu gặp những hung phạm khác thì cách tra xét thông thường có thể tìm ra manh mối được. Lão già đương đầu với chúng ta đây ghê gớm lắm. Chắc những cách thức giấu vết tích như chỗ mua dao cùng những vết tay, hấn đã thừa biết mà đề phòng cẩn thận rồi...

Tôi chợt nhìn lại chỗ bức cổ họa, thấy bức tranh vẫn y nguyên chỗ cũ, song phía dưới, đôi đĩa đề trên chiếc kỷ tam sơn thì đã biến đâu mất. Kỳ Phát gật đầu, bảo tôi rằng :

- Phải rồi, chắc lão già kia theo gót chúng ta từ bao giờ. Lão thấy ta đã bắt đồng phạm, sợ rằng tên này khai rõ mọi việc nên mới hạ thủ đi cho yên chuyện. Còn chiếc đĩa kia thì chắc dùng được việc cho hấn nên tiện tay, hấn lấy đi !

Nhìn lên trên tường, Kỳ Phát tiếp :

- Còn bức cổ họa này...

Nhưng Kỳ Phát không nói hết, có vẻ ngẫm nghĩ, giây lâu mới quay bảo Trúc Tâm rằng :

- Thôi, công việc này, bây giờ tùy anh định liệu cho ổn thỏa. Tôi chỉ mong một điều rằng anh hãy cố làm sao cho tôi chưa bị các nhà chuyên trách hỏi han gì trước khi tôi khám phá ra vụ án này !

Thấy Trúc Tâm có vẻ ngần ngại, Kỳ Phát tiếp :

- Anh không ngại, tôi chỉ muốn anh đề cho tôi một hạn 5 ngày thôi...

Trúc Tâm gật đầu :

- Nếu thế thì có thể được, tôi xin đảm nhận giúp anh. Bây giờ, anh có cần đi đâu thì cứ việc đi.

Kỳ Phát nhìn quanh nhà một lượt, sau đó với tay tháo bức cỏ họa xuống, cuộn lại mà bảo Trúc Tâm rằng :

- Tôi mượn vật này ít lâu vì tôi đoán bức tranh với hai vụ bắt cóc kia có liên lạc với nhau lắm.

Rồi ngoảnh lại nhìn tôi, Kỳ Phát hỏi :

- Anh có bận công việc gì lắm không, nếu rỗi rãi thì đi cùng tôi, may có giúp ích được việc gì chăng ?

Và Phát lại hỏi Trúc Tâm :

- Anh có cần gì nữa không, để chúng tôi đi ?

Trúc Tâm ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu :

- Không, nhưng ở đây ra, anh hãy tìm một nhà nào gần, gọi nhờ máy nói về Sở cho tôi, bảo rằng có một vụ án mạng xảy ra, và tôi thì đã ở tại chỗ rồi !

Kỳ Phát ra khỏi cửa, thở mạnh bảo :

- Thực là không may mà cũng may ! Không may là chẳng hiểu họa lai thần ám thế nào mà trong lúc bất ngờ

tôi bị lão già kia đánh lừa một kẻ trẻ con như vậy...

- Trong lúc thắng thốt bất ngờ thì ai mà chẳng bị thế !

Kỳ Phát gật đầu :

- Tôi xưa nay không bao giờ cuống quýt đến như thế! Có điều tôi chắc là chỉ vì việc này có dây dưa đến Cúc nên khi thoáng nghe thấy như tiếng con Cúc thì tôi thành ra bồi rối quá chừng...

Rồi Kỳ Phát lại tiếp :

- Nhưng cũng may là tôi cẩn thận đưa Trúc Tâm đi cùng, nếu không thì có liên can tới vụ án mạng này, tôi bao giờ gỡ ra cho xong.

- Nhưng nào mình có tội lỗi mà mình sợ.

- Vẫn hay rằng thế nhưng cũng phải đòi hỏi, khai trình và như vậy là mất thời giờ. Trong khi ấy thì thủ phạm tha hồ mà hoành hành, ta làm sao mà chống cự lại được ?

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói rằng :

- Từ vụ bắt cóc đến vụ án mạng làm cho tôi càng thấy việc này mờ tối vô cùng, không hiểu rằng rồi chúng ta có thể khám phá ra được không ?

Kỳ Phát cãi :

- Sao lại không ?

- Anh tin cây ở cái gì ?

Kỳ Phát định nói một câu gì, sau lại thôi và bảo :

- Tôi tin ở hai điều... hai điều tôi đã hứa, một với Cúc và một với Trúc Tâm. Anh hẳn đã biết rằng khi nào tôi hứa điều gì thì tôi làm... phải được !

Giờ tay xem đồng hồ, Kỳ Phát bảo :

- Bây giờ, tôi nhờ anh một việc : anh lập tức hãy lại điều đình với bốn tờ báo hàng ngày đăng cho tôi một bài rao đại ý như thế này : Vì muốn dọn đi nơi khác cần bán ngay nhiều đồ đạc, nhất là các vật ở phòng ăn như cốc, tách, thìa đĩa và đĩa ! Anh nhớ nhé, muốn nói gì trước cũng được xong chữ cuối cùng phải là đĩa... Nếu cần thì anh dặn thợ sắp chữ đĩa to hơn chữ thường càng hay !

- Nhưng đề địa chỉ ở đâu ?

- Ở nhà Cúc ! Anh lại hẹn giờ nữa, tôi cứ tự do đến hỏi từ 9 giờ đến 10 giờ.

Cả hai chữ tự do anh cũng bảo in chữ lớn nhé ! Anh đăng luôn ba ngày và đăng ở trang nhất, đất bao nhiêu cũng được !

Tôi ngạc nhiên, hỏi lại :

- Có phải anh định lập mưu để tìm chính thủ phạm tại nhà không ? Rồi anh sẽ cắt đặt người đón bắt ?

Kỳ Phát nhìn tôi một cách kinh ngạc rồi bảo rằng :

- Anh nói câu ấy thực ngu dốt không biết để đâu cho hết. Một là vì anh tưởng hung phạm là hạng người đại dốt như thế nào mà mong đánh lừa như vậy, hai là tôi tâm thường đến đâu mà lại chỉ nghĩ được có một kế trẻ con như thế ?

Tôi cãi :

- Nhưng anh rao dử mồi lên báo để làm gì ?

- Để nói thẳng cho thủ phạm biết rằng tôi muốn gọi hắn lại để điều đình một việc liên can đến chiếc dĩa. Mà tôi đã nói cho hắn hiểu hắn đến không phải e ngại gì cả, tự do đến thì hắn cũng có thể đi một cách tự do, tôi không hề nhờ ai bắt bớ...

Tôi hỏi :

- Thế anh muốn điều đình cho hẵn một ít tiền để hẵn trả Hoàn vì anh chỉ còn có năm ngày nữa thôi... Kể như thế cũng phải...

Kỳ Phát không để tôi nói hết câu, đẩy bấn tôi về phía trước mà bảo :

- Anh thực khinh thường tôi vô cùng ! Tôi sẽ điều đình thế nào thì rồi anh cũng biết. Nói chuyện trước với anh bây giờ thì tôi không sao chịu được. Thôi, bây giờ, anh hãy cứ làm theo đúng lời tôi dặn.

Tôi hỏi :

- Nhưng sau đây tôi sẽ tìm anh ở đâu ?

Kỳ Phát nghĩ ngợi một lát rồi nói rằng :

- Ngày hôm nay và ngày mai anh muốn đi làm công việc gì của anh tùy ý. Nhưng tối mai anh hãy lại nhà Cúc tìm tôi.

Chương 11 - Từ Bức Họa Cổ Đến Bài Đề Vịnh

Hai ngày đối với tôi sao mới dài quá thế.

Đi điều đình các báo đăng quảng cáo xong xuôi, tôi về qua nhà in, rồi làm bài vở kỳ tới. Nhưng trong lòng tôi bối rối quá vì không hiểu rằng bài báo đó đăng lên, sẽ có công hiệu gì không. Tôi chỉ mong buổi tới, Kỳ Phát nếu lại thì tôi quyết bắt hẩn cắt nghĩa thêm cho tôi hiểu đầu đuôi vụ án, chứ mong tìm Phát thì thực là một chuyện khó làm được, vì Phát không có chỗ ở nhất định bao giờ !

Nhưng tôi thất vọng, tối hôm ấy, không hề thấy bóng Kỳ Phát đâu cả. Và tôi đã phải trải qua một đêm trằn trọc, hể vừa chợp mắt là thấy hình ảnh Cúc và Kỳ Phát hiện ra, nếu không thì những đôi đũa, bức cổ họa hay là ông già bị nhát dao đâm giữa ngực.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi thấy mệt mỏi quá chừng nhưng cũng cố ngồi làm việc cho khuây khỏa. Khi đồng hồ đánh 5 giờ, tôi sung sướng quá lập tức sửa soạn ra đi.

Vào đến Hà Đông thì đúng 6 giờ 10 phút. Tôi lại thẳng nhà Cúc đã thấy Kỳ Phát ung dung ngồi đó. Chàng vui vẻ bảo Cúc rằng :

- Công đầu là về anh này đây Cúc ạ, vì anh ấy may mắn lắm !

Thấy tôi ngơ ngác không hiểu, Kỳ Phát cười, đưa cho tôi xem một bức điện tín từ Hà Nội đánh vào, mà Phát nhận được buổi chiều hôm trước, trong đó viết :

«Đúng hẹn, 9 giờ sẽ lại !»

Tôi nghi ngờ, hỏi :

- Dây thép này là của ai ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Sao anh lẫn thân thế ? Lại còn của ai nữa, của lão già bắt Hoàn, của kẻ sát nhân đã giết chết tên đồng phạm ở Tám Mái, Năm Diệm !

Cúc nhăn mặt nói :

- Nghe anh mà tôi cứ rùn người ra... Chính hấn dám đường hoàng lại đây ! Mà liệu con tôi có còn sống không, một kẻ giết người không ghê tay như thế thì tính mệnh con tôi ở bên nó cũng khó mà an toàn được !

Kỳ Phát lắc đầu :

- Tôi có thể đoan chắc với Cúc rằng Hoàn vẫn bình

yên vô sự, vì nếu Hoàn có làm sao thì lão già đã chẳng dám lại đây. Hấn dám lại là vì vẫn còn có Hoàn ở trong tay làm con tin, hấn không sợ gì nguy hiểm cả.

Tôi gật đầu, nói :

- Mặc dầu, như thế hấn cũng đã gan dạ lắm mới dám lại.

Kỳ Phát cười :

- Chẳng những lại mà còn báo trước cho chúng ta biết nữa. Ta đã bảo anh rằng tên này chẳng phải là đứa thủ đoạn tầm thường mà.

Kỳ Phát lại hỏi tôi :

- Anh đã ăn cơm chưa nhỉ ?

- Đã, anh muốn bảo tôi gì bây giờ ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Chúng tôi cũng vừa ăn cơm xong, còn đợi nước rồi pha mấy cốc cà phê thực ngon uống trước khi tiếp thủ phạm. Vậy bây giờ, tôi muốn nhờ anh một việc, anh hãy ra nhà dây thép, gọi điện thoại cho Trúc Tâm. Nếu nhà riêng không có hấn thì anh gọi về Sở. Nếu không thấy thì anh nhắn lại rằng tôi cần gặp hấn trước 9 giờ ở

Hà Đông !

Và mỉm cười, Kỳ Phát nói tiếp :

- Ta cứ cẩn thận thế thì hơn, vì biết đâu chẳng có việc bất ngờ xảy ra !

Cúc hỏi :

- Anh định để Trúc Tâm bắt hấn ư ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Không, vì Trúc Tâm đến đây là đến như một người bạn chứ không phải như một nhà chuyên trách đi làm việc. Nhưng tôi muốn có mặt Trúc Tâm ở đây là vì không chừng, hấn sẽ có thể làm chứng cho mình được về sau này !

Tôi hỏi lại Kỳ Phát :

- Thôi, thế tôi đi ngay nhé !

Kỳ Phát gật đầu :

- Vâng, đi và về ngay, vì hôm nay, chính tôi pha cà phê lấy, hấn là ngon lành lắm, anh mà về chậm, nguội mất thì phụ công tôi đấy !

Nhưng không, tôi về rất vừa vặn. Gọi điện thoại đi mấy nơi cho Trúc Tâm rồi, tôi về ngay nhà, thì vừa lúc Kỳ Phát đương rót cà phê ở bình ra tách. Kỳ Phát gật gù, khen :

- Khá lắm, chén rượu hâm còn nóng, mà Quan Vân Trường chém đầu giặc đã về. Nhưng thế nào, có được việc gì không ?

Tôi lắc đầu :

- Không mới chết chứ. Cả mấy nơi, họ đều trả lời Trúc Tâm đã đi từ chập tối và cẩn thận, hẳn đã dặn mấy nơi bảo rằng đi là vì việc của Kỳ Phát, và nếu Phát có tìm, thì bảo thế nào cũng sẽ vào Hà Đông ngay, song có lẽ phải sau 9 giờ. Không chừng mà Trúc Tâm lại mang về được nhiều điều mới lạ !

Kỳ Phát chau mày, ngẫm nghĩ, rồi lẩm bẩm :

- Quái lạ, đi việc cho tôi thì là việc gì ? Chắc Trúc Tâm đã thấy có đầu mối hay sao nên mới vội vã đi và hy vọng trước rằng sẽ có kết quả.

Thấy Cúc lộ vẻ lo lắng, Kỳ Phát lắc đầu, vui vẻ nói tiếp :

- Nhưng không sao, chỉ có điều Trúc Tâm về chậm thôi, nhưng về mà có thêm điều mới lạ cho ta thì càng hay ! Thôi, xin mời các ngài hãy xơi tách cà phê của鄙 nhân pha xem có đặc biệt hay không. Thực là nước trong hồng, hương thơm đậm, pha được thế này, thực phải học từ cách chọn cà phê, bỏ cà phê làm sao cho vừa, đun nước sôi chừng nào cho đúng và pha dần dần tuần tự như thế nào. Tóm lại đây là cả một nghệ thuật vậy !

Tôi chỉ mỉm cười, Cúc thì bảo :

- Anh Kỳ Phát nói khéo quá, anh ấy có đi bán dầu trên xe hỏa thì cũng vào bọc đàn anh cơ đấy !

Kỳ Phát gật gù :

- Ấy, đời người ta xoay trở, biết thế nào mà nói trước được bây giờ, hãy biết ung dung ngồi đây nhấm nháp cà phê...

Tôi nói :

- Nghe anh nói, tôi cứ mừng tượng như các cụ nhà Nho xưa, rượu sớm, trà trưa, khề khà đọc thơ, ngâm vịnh !

Kỳ Phát nghiêm sắc mặt, gật đầu :

- Thì ta cũng ngâm vịnh chứ sao ?

Vừa nói, Kỳ Phát vừa đứng dậy, lại bên chiếc tủ gương, mở ra, lấy một bức tranh cuộn tròn, mang đến bên tường, treo lên chiếc đỉnh và ngắm nghía sửa lại cho thực ngay ngắn.

Đó chính là bức cổ họa mà Kỳ Phát đã lấy ở nhà lão già xem tướng số mang về. Bây giờ tôi mới có thời giờ ngắm nghía kỹ lưỡng. Bức tranh chính là một bức vẽ phá, kiểu Tàu, tả một cảnh núi non hiểm trở, trùng trùng điệp điệp, lớp lớp chạy dài ra đến chân mây... Xa xa, bóng một người chống gậy lên núi. Quanh co, một dải sông bạc uốn khúc lượn theo chân núi. Lác đác ở đây mấy con thuyền...

Tóm lại, đó là một bức vẽ cảnh sơn thủy thường thấy ở những bức tranh Tàu, không có gì là đặc biệt. Nhưng bỗng Kỳ Phát hỏi tôi :

- Anh có biết chữ Nho không nhỉ ?

Thấy tôi lắc đầu, Kỳ Phát gật gù :

- Đó là một cái hại trông thấy. Tôi cũng thế. Tôi không biết chữ Nho, song còn hơn anh ở chỗ vì xem nhiều nên nghe đọc âm chữ lên, còn có thể hiểu được. Những chữ đề trên bức cổ họa này, tôi đã chép ra, nhờ người đọc và

tôi đã học thuộc lòng, để tôi đọc lại, anh nghe.

«Cá gian phong cảnh hùng vĩ, thực vi Nam thiên đệ nhất. Dẫn sơn trung linh khí, tổng vị địa hạ tàng kim. Nhật nguyệt thoa lưu, mỗi nhất chu Giáp nhi hồi phục. Tỵ niên Xuân, Hoàn lang dụng sở thường thực chi trợ vi ý trượng, đẳng Diên Sơn du trưởng, tam nhật hậu, tức kiến bảo vật hoàn quy cựu hữu chi nhân.»

Tôi hỏi :

- Anh đọc một hồi, tôi chẳng hiểu là gì cả. Thế nghĩa câu đề ở bức tranh cổ ấy là thế nào ?

Kỳ Phát cười :

- Đây, tôi đã hỏi lại nghĩa và tạm dịch ra, anh thử nghe xem có trôi không ? Và Kỳ Phát hắng giọng đọc :

«Cảnh đẹp hùng vĩ, thực là Nam thiên đệ nhất nhưng khí núi thiêng liêng vì có yểm vàng. Năm tháng tuy qua, nhưng cũng trở về từng Giáp. Mùa Xuân năm Tỵ, Hoàn lang dùng chiếc đũa tre của mình làm gậy, lên ngắm cảnh trên núi Diên Sơn, qua ba ngày rông, của báu sẽ hoàn về chủ cũ.»

Tôi lắc đầu :

- Thế cũng vẫn không có nghĩa là gì cả, ai mà hiểu được ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Anh không hiểu tôi không hiểu, lão già xem tướng số có bức cổ họa này không hiểu mà cả những người khác đọc qua bức tranh này cũng đều không hiểu hết. Nhiều người không hiểu, cho rằng đây là một anh họa sĩ có tài vẽ nhưng dốt chữ, lại hay đề vịnh nên viết những câu tối nghĩa chẳng ra đầu cuối gì cả. Nhưng trong số đó, có những người không hiểu, song nghi ngờ, rồi có mà hiểu. Có lẽ lão già xem tướng số đã cố hiểu, mà tôi, tôi cũng cố hiểu...

- Anh đã hiểu thế nào ?

Kỳ Phát hỏi lại :

- Thế anh không cố hiểu ư ?

- Tôi chỉ để ý đến có chữ tàng kim, và sau có chữ bảo vật ! Lại chữ Hoàn lang nữa !

Kỳ Phát vỗ vai tôi, vui vẻ nói :

- Thế là anh hiểu được phân nửa rồi còn gì nữa.

Cúc cũng nói :

- Hay đây lại là chuyện một cái kho tàng chôn giấu ?

Kỳ Phát gật đầu :

- Cúc nói đúng, đây lại cũng là một chuyện kho tàng, như chuyện cái kho tàng nhà họ Đặng...

Và Kỳ Phát gật gù, đọc một câu danh ngôn Tàu : «Kim tiền, kim tiền ! Người ta đã vì mảy mà gây ra biết bao nhiêu là tội ác !», làm cho tôi sực nhớ có lẽ vì phải suy nghĩ mãi về bài đề trên bức tranh, Kỳ Phát đã thành có cái hứng ngâm thơ !

Cúc bỗng nói :

- Sao lại có câu dùng chiếc đũa tre của mình làm gậy, tôi không sao hiểu được !

Kỳ Phát cười :

- Tôi cũng không hiểu nốt !

Tôi hỏi :

- Thế anh hiểu những gì, thử nói cho chúng tôi nghe !

Kỳ Phát gật gù :

- Nghĩa là không hơn gì anh và Cúc mấy. Theo ý tôi thì hiểu như thế này : Ở một dải núi nào đó, có chôn vàng. Không chừng là của một bọn Tàu đồ của. Khi chôn, họ có làm phù phép gì đó hay là theo một cái mưu thần tình, cứ phải đến mùa Xuân năm Tỵ, cầm một chiếc đu tre lên tìm, trong ba ngày thì thấy...

Cúc hỏi :

- Thế nhưng còn chữ Hoàn lang ?

Kỳ Phát lắc đầu :

- Chữ này thực tôi không sao hiểu được vì tôi đoán chắc có nghĩa gì bí mật ẩn náu ở trong, chứ không phải chỉ có nghĩa là anh chàng tên là Hoàn như lão già xem tướng số và lão già đồng phạm đã nghĩ !

Tôi gật gù :

- Chắc vì họ yên trí như vậy nên mới tìm sao cho thấy người tên là Hoàn.

- Mà lại tuổi Tỵ nữa, vì họ thấy chữ «trở về một giáp» nghĩa là cứ 60 năm thì lại có một lần năm Tỵ, tuổi Tỵ. Lão già lại thấy năm nay chính là năm Tân Tỵ, mà bây giờ là mùa xuân nên không còn nghi ngờ gì nữa, quả quyết tìm cho được người tên là Hoàn mà tuổi Tỵ...

Lão già xem tướng số thì đi khắp nơi, xem tướng lấy số để tìm. Còn như Hoàn con Cúc thì có lẽ là vì tên tông phạm đã chợt đọc ở bài cáo phó, thấy có tên Hoàn thì lập tức tìm đến dò tuổi ngay !

Tôi hỏi :

- Nhưng còn «dùng chiếc đũa tre làm gậy» thì nghĩa làm sao ?

Kỳ Phát trả lời :

- Tôi chắc đây cũng lại có một nghĩa ẩn náu bên trong, không chừng mà dùng đũa để chọc tìm trên mặt đất, không chừng mà dùng đũa làm thước đo để tìm đến kho vàng.

Cúc nói :

- Chắc hai lão già kia thì không nghĩ thế. Chúng chỉ cần tìm lấy đũa, rồi mang đi và tin rằng người Tàu đã yểm của, thế thì mang lên đứng bằng ấy thứ, lẽ bái là tự nhiên được của...

Tôi gật đầu :

- Cúc nói có lẽ đúng vì chính bức cổ họa này, lão già cũng ngày ngày thấp hương thờ phụng.

Ngay lúc này có tiếng chuông réo, một lát sau, có tiếng người ãy tó già ra mở cổng. Kỳ Phát ngẩng nhìn đồng hồ rồi lằm bằm :

- Đúng hẹn lắm, lại còn đến sớm được ba phút trước 9 giờ !

Một lát sau, người ãy tó già mang vào một bức danh thiếp ! Chúng tôi thấy đề : «Nguyễn Sở Đắc, Ký lục hưu trí, Hà Nội». Kỳ Phát gật gù bảo tôi :

- Đó, anh xem, trước tôi xem chữ hãn viết dọa nạt tôi, thấy nét chữ ngả và già dặn, hoa hoét, tôi đã biết ngay là hạng người đi làm khi xưa...

Rồi Kỳ Phát bảo người ãy tó :

- Bác hãy mời ông ta vào đây !

Nhưng Cúc bỗng rút trong túi ra khẩu súng lục, giúi vào tay Phát :

- Này anh cầm lấy... vì đối với một kẻ như lão già này thì nguy hiểm lắm !

Kỳ Phát lắc đầu :

- Tôi không dùng súng bao giờ và có cầm cũng như không mà thôi !

Cúc vừa toan nói thêm gì thì đã có tiếng người xịch bước vào.

Chương 12 - Đến Kỳ Phát Cũng Không Học Được Chữ Ngờ

Người bước vào là một ông già tuổi ngoại năm mươi ăn vận nam phục rất là chỉnh tề. Ông già liếc nhìn mọi người thoáng nhanh như chớp, rồi sau khi cúi chào chúng tôi, bảo Kỳ Phát rằng :

- Trước đây mấy năm, tôi đã tình cờ được gặp ông trong một đêm đi xem diễn kịch, nay trông ông vẫn trẻ mạnh như xưa, không thay đổi gì hết !

Kỳ Phát mỉm cười, hỏi lại :

- Vậy ra ông cũng nhớ dai lắm nhỉ ?

- Vâng, tôi tuy đã có tuổi nhưng chưa đến nỗi lẩn cẩn. Và lại, một người nổi danh trình thám như ông thì ai nhìn qua cũng muốn ghi vào trong tâm khảm ngay !

Kỳ Phát cười :

- Thế mà tôi thì chóng quên quá... Như bây giờ, ông không đeo chiếc kính đen và đi thẳng thẩn thì tôi không thể nhận ra được, mặc dầu, tôi vẫn biết ông cũng ở ngay trong khu Tám Mái, Năm Diệm...

Ông già hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng trong chốc lát, đã lại điềm tĩnh bảo :

- Ông thực là một người có tài và nếu ông nhiều tuổi, già dặn hơn chút nữa thì có lẽ không một vụ án nào là ông không khám phá ra được !

Kỳ Phát chỉ bức cổ họa treo trên tường, hỏi lại :

- Có lẽ ông tưởng rằng vụ án bức cổ họa này tôi không tìm ra được ư ?

Ông già ung dung gật đầu, rồi ngồi xuống ghế :

- Có lẽ, vì nếu ông khám phá ra rồi thì ông còn tìm tôi đến đây để điều đình làm gì cơ chứ ?

Kỳ Phát hỏi :

- Ông chắc thế ư ?

- Tôi chắc thế vì nhiều lẽ. Cứ xem ngay bài ông đăng báo thì đủ biết. Đó là một việc mua bán, thì mua bán chẳng phải là điều đình ư ? Hai nữa tôi e ngần ngại không lại, ông đã hứa tôi tự do đến thì tôi sẽ tự do đi...

Ngừng một lát, lão già mỉm cười tiếp :

- Vì thế mà tôi đã đến. Và lại báo tin để ông biết trước

mà sửa soạn... Tôi đã báo tin cả cho ông Trúc Tâm, một người bạn tốt của ông biết nữa.

Kỳ Phát không giữ được vẻ kinh ngạc :

- Ông báo tin cho Trúc Tâm ?

Thấy kẻ địch phải hoảng hốt, lão già mỉm một nụ cười ghê gớm rồi tiếp :

- Xin ông đừng tưởng lầm. Tôi báo cho Trúc Tâm biết, hay nói cho đúng hơn, tôi giả làm một người chỉ điểm cho hắn, báo cho Trúc Tâm biết một tin quan trọng về vụ này, cốt để cho Trúc Tâm đi tìm tòi theo đường ấy. Như vậy, tôi không còn ngại rằng trong khi chúng ta điều đình, có anh chàng khó chịu ấy làm cho câu chuyện thêm khó nói ra...

Và ngừng lại một phút, lão già ghê gớm tiếp :

- Có phải thế không, các ông ?

Nhưng Kỳ Phát đã bị thất thế một lần, nhất định làm cho địch thủ phải một phen bối rối. Chàng gật gù uống hết tách cà phê rồi ung dung đứng dậy, đến trước mặt lão già, rồi bỗng cười gằn mà bảo rằng :

- Khá lắm ! Ông làm mọi việc đều tính toán chu tất, song có điều cốt yếu nhất ông lại đoán nhầm. Tôi xin

nói ngay để ông biết đây không phải là một chuyện điều đình mà là một việc tôi muốn gia ơn cho ông !

Lão già kêu, nửa như kinh ngạc, nửa như tức tối :

- Ông làm ơn cho tôi nhưng làm ơn cái gì mới được chứ !

Kỳ Phát thẳng thê, ung dung gật đầu, rồi chậm rãi nói tiếp :

- Mọi uẩn khúc trong vụ này, tôi đều biết rõ hết. Tôi biết ông mắc nhiều tội lắm : tội bắt cóc người, tội ám sát đồng lõa và chỉ vài ngày nữa, tội sang đoạt một cái kho tàng mà chính ông không phải là chủ...

Lão già cười nhạt, hỏi lại giọng chế giễu :

- Ông làm như quan tòa buộc tội tôi !

Kỳ Phát nghiêm sắc mặt, gật đầu :

- Thực thế đó, tội ông đã rành rành nhưng ông hãy còn thời giờ để chuộc tội. Nghĩa là tôi muốn gia ơn cho ông như thế này : Nội nhật trong ngày mai, ông phải mang Hoàn lại tận nhà giả. Sau đó thì ông được tự do muốn trốn tránh đi đâu tùy ý vì tôi còn hẹn với Trúc Tâm trong năm ngày mới phải ra làm chứng vụ này. Thì trong thời giờ ấy, ông đã có thể cao chạy xa bay... Còn

kết quả ông thắng hay nhà chức trách thắng, điều ấy tôi không lý đến nữa !

Ông già ngẫm nghĩ, lâu lâu mới gật gù nói :

- À, ra thế cơ đây ? Nhưng nếu tôi không chịu mang Hoàn đến trả ?

Kỳ Phát quát mắt nhìn lão già như thách đố, rồi dần từng tiếng :

- Thì chỉ nội nhật ngày mai ông bị bắt !

Lão già nhăn mặt, nhưng chỉ để cười gằn :

- Ủ, thì ví dụ rằng tôi khờ dại như những kẻ tầm thường, bị bắt một cách dễ dãi như vậy. Nhưng còn Hoàn ?

Phát ung dung hút một hơi thuốc lá rồi trả lời :

- Hoàn thì tôi sẽ tìm về trả cho Cúc !

Lão già liếc nhìn Cúc, lúc này đang chăm chú xem cuộc xung đột ghê gớm của hai địch thủ, rồi ung dung nói :

- Xin lỗi bà, vậy bà là thân sinh ra cậu Hoàn mà bây giờ tôi mới được biết. Tôi tin rằng bà sẽ hiểu lời tôi nói

hơn là ông Kỳ Phát ương ngạnh này ! Ông nói, ông sẽ tìm được cậu Hoàn về nhưng nếu tôi nói cho ông biết rằng : Hoàn hiện nay ở xa đây lắm ! Mà Hoàn hiện nằm trong một hốc đá, không ai có thể tìm kiếm được và có lẽ sẽ bị nhin đói từ ngày mai, nếu mai tôi không đưa thêm vật lực đến, và Hoàn còn phải ở đây trong hai ngày nữa, theo như lời đề trong bức họa thì tôi mới có thể làm phép mà hô thần giữ của, lấy vàng. Nhưng nếu tôi bị bắt thì Hoàn sẽ phải chết đói ngay...

Kỳ Phát quát :

- Nhưng tôi sẽ tìm đến nơi Hoàn bị giam giữ !

Lão già lắc đầu tỏ vẻ thương hại :

- Không đâu, ông Kỳ Phát ạ. Ông còn ít tuổi nên suy tính việc gì cũng nóng nảy và hăng hái... Ông nên nhớ rằng như tôi mà còn phải tìm kiếm ngọn núi ấy trong suốt năm tháng trời mới thấy...

Ngưng lại một lát, lão già lại tiếp, giọng mới ghê gớm làm sao :

- Tôi xin nói ngay để bà biết rằng tôi chẳng phải là con người độc ác nhưng tôi không bao giờ tha thứ những kẻ ngăn trở công việc của tôi... Tỉ dụ như lão thầy số Tám Mái, hắn thường vẫn lui tới nhà tôi... Một hôm, hắn

thấy tôi mua được bức cổ họa thì thích lắm, và vì tôi tin cậy hẳn, mới đem chuyện những lời lẽ bí ẩn trong lời đề vịnh mà bàn với hẳn. Tôi muốn hẳn cộng tác với tôi và lẽ tất nhiên, hẳn không bị thiệt. Tôi lại giao cả bức tranh cho hẳn mang về thờ phụng cho thêm thiêng liêng... Nhưng không, hẳn lại tính cách đoạt lấy một mình ! Hẳn đã bắt cóc Hoàn ở Tiền Quân Thành ! Tôi biết hết cả mọi cách hẳn hành động. Tôi buồn cười, thương hại cho hẳn khi thấy hẳn vớ những chiếc đĩa - mà lại lấy đĩa bằng kim khí. Ngày xưa làm gì có thứ đĩa ấy cơ chứ ? Khi thấy tôi bảo cho biết thì hẳn lại mò đến nhà này ăn trộm đĩa khác, không ngờ bị các ông bắt được... Tôi đã tha thứ cho hẳn bao nhiêu việc trước vì tôi nghĩ một kẻ ngu xuẩn như thế thì làm chủ cái kho tàng kia sao được, nhưng lần cuối cùng, khi hẳn định khai rõ mọi việc cho các ông nghe... thì hẳn phải trả giá !

Quắc mắt nhìn Cúc, lão già tiếp :

- Hẳn đã phải chết ! Và Hoàn cũng sẽ phải chết nếu vì Hoàn mà có người dám ngăn trở công việc của tôi !

Nghe câu nói ghê gớm, Cúc kêu thét :

- Trời ơi, con tôi !

Và quay về phía Kỳ Phát, Cúc van lơn :

- Phát ơi, anh tính cách nào ổn thỏa hơn, em van anh !

Kỳ Phát tức giận đỏ bừng mặt, nhưng nhìn bộ mặt lo sợ khốn khổ của Cúc, Phát lại dịu đi rồi nén giận mà hỏi lại lão già rềnh rềnh :

- Thế ý ông định thế nào ?

Lão già gật gù :

- Tôi chỉ cần các ông để yên mọi công việc của tôi, sau khi thấy cái kho tàng rồi, tôi hứa sẽ trả lại Hoàn.

- Nhưng nếu trong mấy ngày nữa, ông vẫn không lấy được của ?

- Thì Hoàn phải ở với tôi cho đến khi lấy được bằng cách này hay cách khác.

Kỳ Phát ngẫm nghĩ giây lâu rồi lắc đầu, quay bảo Cúc :

- Không thể thế được, thế thì lại có phần nguy hiểm cho Hoàn hơn vì Hoàn có thể là một vật hy sinh tế thần giữ cửa. Cứ như ý tôi thì ta tin ở tài ta...

Lão già cười nhạt :

- Thế ông nhất quyết không theo lời tôi ư ?

- Không, tôi sẽ tìm thấy Hoàn nội nhật ngày mai !
Còn ông thì hãy coi chừng, tôi đã hứa thì tôi giữ lời, ông có thể tự do ra khỏi đây ngay ! Nhưng sau đó, thì việc ông, ông liệu...

Lão già vẫn ung dung bảo :

- Mặc dầu ông nói thế nhưng tôi quyết ông vẫn sợ tôi... và không chừng ông lo cả cho tính mạng ông nữa...

Kỳ Phát lắc đầu :

- Ông tưởng thế chẳng ? Ông nhầm lắm... này đây ông xem !

Và Kỳ Phát rút trong túi ra khẩu súng lục :

- Khẩu súng này tôi không hề dùng đến, tỏ ra rằng tôi không có để ý gì đến ông hết.

Thấy khẩu súng trong tay Kỳ Phát, lão già bỗng sáng hẳn mắt lên, rồi một ý nghĩ thoáng qua, lão nhẩy vọt đến, định giơ tay giật lấy. Xong Kỳ Phát nhanh nhẹn hơn, giơ tay trái đánh mạnh vào tay lão già làm cho lão ôm tay mà xuýt xoa. Kỳ Phát khinh bỉ tiếp :

- Đó, ông thấy chưa, tôi có coi ông ra gì đâu ? Ông tưởng có khẩu súng này thì ghê gớm lắm ư, ông ao ước thế thì đây, tôi cho...

Vừa nói, Kỳ Phát vừa vát khẩu súng lục xuống trước mặt lão già... Lão ngơ ngác một phút, rồi nhanh nhẹn cúi xuống nhặt, trong khi Cúc hoảng hốt kêu thét.

Lúc này, lão già đã nhanh nhẹn cầm khẩu súng lục trong tay... Kỳ Phát thì vẫn ung dung như thường... Cúc thì mặt xám không còn hột máu, bước lại cạnh Kỳ Phát. Lão già nghiêng răng, chìa súng bảo Kỳ Phát :

- Bây giờ, tôi ra lệnh cho anh suy nghĩ trong ba phút, anh phải theo lời tôi định và hứa chắc như thế, nếu không thì một phát súng này sẽ cho anh đi theo với lão thầy tướng số...

Kỳ Phát ung dung khoanh tay trước ngực... Chàng không trả lời, chỉ cười ngất, cười không thở được, tựa như buồn cười vì thấy một đứa trẻ bé xiu lại muốn dọa đánh một người lớn vậy ! Tôi thì không hiểu linh tính báo cho biết hay sao mà thấy hồi hộp quá. Tôi không sao chịu được khi thấy Kỳ Phát cười lẩn lóc bên cạnh Cúc người run bầy bầy, mặt xám nhợt !

Lão già đã tức giận đến cực điểm, lão quát :

- Hãy im ngay, không có ta bắn chết.

Kỳ Phát lại cười to hơn nữa.

- Ta hẹn đến ba, nếu mi còn cười thì chó trách... Một... hai...

Và đến tiếng thứ ba, thì quả nhiên một tiếng nổ. Mọi việc đã xảy ra nhanh quá sức... Cùng một lúc đếm tiếng ba, lão già vụt giơ súng lên nhắm bắn. Và cùng một lúc, Cúc nhảy ra đứng che trước mặt Phát. Tiếng súng vừa nổ thì Cúc cũng vừa ngã xuống ! Kỳ Phát lúc này như kẻ mất hồn. Nụ cười của chàng chưa kịp biến hẳn trên môi, nhưng hai mắt đã như tóe máu. Kỳ Phát xông lại phía lão già, nhanh nhẹn, lão bước lùi và nhắm bắn phát súng thứ hai... Nhưng Kỳ Phát cúi xuống kịp, phát súng không trúng và chỉ trong chớp mắt, Kỳ Phát đã ôm lấy ngang lưng lão già quật xuống. Phát súng thứ ba của lão sượt qua vai Phát, một làn máu tóe ra đỏ ối cả chiếc sơ mi... Kỳ Phát thấy máu như con thú dữ, chịt hai tay vào cổ lão già và nghiến răng siết mạnh...

Hai phút sau, lão già không cựa quậy nữa, và Kỳ Phát lão đảo đứng lên... Nhưng một người vừa bước vào. Người ấy là Trúc Tâm ! Thấy quang cảnh ấy, Trúc Tâm như đoán ra, đến bên cạnh lão già, cúi xuống nghe ngực rồi lắc đầu :

- Lão chết thực rồi... Nhưng không sao, anh Kỳ Phát à, tôi biết anh giết người là vì tự vệ. Nhưng còn Cúc...

Cúc thì đương thoi thóp trên tay Kỳ Phát... Dòng máu ở ngực Cúc trào ra, hòa lẫn với máu của Phát từ trên vai chảy xuống. Chúng tôi đều yên lặng... Kỳ Phát khe khẽ gọi :

- Cúc ! Cúc ! Em đã tỉnh chưa ?

Dần dần Cúc mở mắt. Và liếc nhìn thấy lão già, Cúc như yên dạ... Cúc yếu ớt giơ tay vuốt ve chỗ Phát bị thương, rồi nho nhỏ nói :

- Thực là lỗi ở em... Anh không làm sao chứ ?

Nhưng Cúc bỗng như tắc thở không sao nói được nữa ! Một dòng máu trào ra miệng Cúc. Hai mắt Cúc đã thấy như đục dần... Cuối cùng thu hết tàn lực, Cúc chỉ còn nắm chặt được tay Phát mà gắng nói được câu cuối cùng :

- Tìm Hoàn... Nuôi Hoàn... Hoàn tức là con Phát... Anh sẽ yêu nó như yêu em !

Phát vuốt mắt cho Cúc. Chúng tôi đều ghê rợn như thấy Phát đã biến thành một tượng thần đau khổ, vì hai mắt Phát như hết tinh thần và da mặt thì xám bệch... Kỳ